

တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

အချစ်အမှန်း ဓားနီလုံး

ဒုတိယတွဲ
(ဇာတ်သိမ်း)

BURMESE
CLASSIC

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်တင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ပေးရေး

တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

အချစ်အမှန်းစားနိဂုံး

(ဒုတိယပိုင်း ၊ ရာတ်သိမ်း)

ဆခန်း (၁)

ဘေးထွက် နံ့ကျစ်

ညနေဆည်းဆာဖြစ်သည်။
 လေတဟူးဟူး တိုက်နေသည်။ ဖုန်မှုန့်များ သစ်ရွက်
 ခြောက်များ လေတိုက်ရာသို့ လွင့်မျောပါနေကြသည်။
 တောင်ကြားလမ်း၌ သစ်ရွက်များ လွင့်မျောနေသည်မှာ
 အလွန်ကြည့်၍ ကောင်းသည်။
 ညနေဆည်းဆာဖြစ်၍ တောင်ကြားလမ်း၌ ခရီးသွားသူ
 မရှိတော့ပေ။ သို့သော် တောင်ထိပ်၌ သိုင်းသမား သုံး
 ယောက် ရှိနေလေသည်။
 ထိုသူများကား ဖြူတန်ဂိုင်းသားများတည်း။
 သူတို့သည် သတင်းအရ တောင်းကင်နဂါးအား စောင့်
 ဆိုင်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

အရှေ့အရပ်ဆီမှ မြင်းတစ်စီးနှင့် လူတစ်ယောက် အပြင်း နှင်လာလေ၏။ သူကား မျက်နှာဖုံးစွပ် သိုင်းသမားပင် ဖြစ် တော့သည်။

သူသည် ဟူတန်ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးကို တိုက်ခိုက်ခဲ့မည်ဟု ကောလာဟလသတင်း လွင့်ထား၏။ ထို့ကြောင့် တောင် ကြားသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ့လုံးစံအတိုင်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မျက်နှာဖုံးတစ်ခု ကို စွပ်ထားလေ၏။

ဟူတန် ဂိုဏ်းသားများ၏ ညီညွတ်မှုကို မသိ၍လော၊ သူ့ ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိ၍လော။ တစ်ကိုယ်တော် သိုင်းသမားကဲ့သို့ မည်သည့်အန္တရာယ်မျှ ဝရမစိုက်ဘဲ စင်း နှင်လာ၏။

ဟူတန် ဂိုဏ်းသားများ ကလည်း မည်သည့် အရာမျှ ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိပါ။

“ကိုင်း...မင်းသွားတော့၊ လုံးဝ ကူခြေမပျက်စေနဲ့”

ဟူတန် ဂိုဏ်းသားသည် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ‘လွှားခနဲ ခုန်ဆင်း၍ လျှောက်သွား၏။

မျက်နှာဖုံးစွပ် သိုင်းသမားသည် ထိုဂိုဏ်းသားကို မြင် သောအခါ မြင်းဇက်ကြိုးကို တုံ့ဆွဲလိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား မင်းဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ လာရီသား ပဲကွ”

“ကျုပ် သေမှာ မကြောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် တစ်ခုတော့ ဝမ်းပါရစေဦး”

“ဘာ မေးချင်တာလဲ”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်တယ်”

“ငါ့ဘယ်သူဆိုတာ သိချင်ရင် ငါ့ကိုသတ်ပြီး မျက်နှာ ဖုံးကို ချွတ်ကြည့်နိုင်ဖို့ ကြိုးစား”

မျက်နှာဖုံးစွပ်၏ စကားက ပြတ်သားလေ၏။ ရှင်းလင်း လှလေသည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်သည် သူ့ထက် ကိုယ်ခန္ဓာ ထွားကျိုင်း သည့်မုန်သော်လည်း ဟူတန်ဂိုဏ်းသားဟူသည့် စိတ်ဓာတ်က ထိုဂိုဏ်းသားကို အားပေးနေသည်။

သို့သော် မျက်နှာဖုံးစွပ်ကိုတော့ လက်နက်မဲ့ မယှဉ်နိုင် ကြောင်း သိသည်။ လက်နက်ကိုင်ရလေတော့၏။

“ရွှမ်း”

မျက်နှာဖုံးစွပ်သည် နောက်သို့ တစ်ပတ်ကျွမ်း ပစ်လိုက် သည်။

ထိုအခါ ဟူတန်ဂိုဏ်းသားကလည်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် လေတော့၏။

မျက်နှာဖုံးစွပ်သည် ဟူတန်ဂိုဏ်းသားကို သနားသည်။ မကြာခင် သူက သတ်ပစ်ရတော့မည်။ သည်လိုတိုက်ပွဲမျိုးသည် သူ့အတွက် အသစ်အဆန်းမဟုတ်တော့။

“ကျား”

မာန်သွင်းထိများ ဆူညံသွားလေ၏။

ဟူတန်ဂိုဏ်းသားသည် ဓားကို ဝေ့ယမ်းလိုက်သည်။ မျက်နှာဖုံးစွပ်က နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။ ရှောင်တိမ်းသွားသည်။

“ဟိုင်း”

“ဗုန်း”

မျက်နှာဖုံးစွပ်၏ ခြေကန်ချက် တစ်ချက်ကြောင့် ဟူတန်ဂိုဏ်းသား လွင့်စဉ်သွားသည်။ ထိုအခါ ဟူတန်ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်သည် ဗုန်းကွယ်နေရာမှ ခုန်ထွက်လာ၏။

“ဟေ့”

“ဪ...မင်းတို့က ဒီလိုလား”

ဆူတို့သည် ဓားနှစ်ချောင်းကို ပြိုင်တူပင်ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။

“ရွှိမ်း...ရွှိမ်း”

မျက်နှာဖုံးစွပ်သည် အခြေအခံကို ရိပ်မိသွားလေ၏။ သူ့အား အုပ်စုနှင့်ပင်ဗိုက်တော့မည်ကို သူ သိလိုက်၏။ သူ ကန်လိုက်သော သိုင်းသမားကို တစ်ချက်ငှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူမှာ သွေးအန်နေလေပြီ။

ဟူတန်ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးသည် မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို ဝိုင်းဝန်းထားခတ်ကြတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်က ကျွမ်းကျင်စွာ ရှောင်ရှားလေသည်။ ထိုးခတ်တိုက်ခိုက်နေသူ နှစ်ယောက်ကလည်း အတွဲညီသည်။

တစ်ဦးကပိတ်ထိုးလျှင် တစ်ဦးက ရှောင်ထွက်နိုင်မည့်အကွက်ကို ပိတ်သည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်သည် ရှောင်ကွက်ပိတ်သွားသည်နှင့် လွှားခနဲ ခုန်ထွက်၍ ရှောင်သွားလေသည်။ ဓားသမားနှစ်ဦးသည် သူတို့ဂိုဏ်းသားတစ်ဦး လဲကျဒဏ်ရာရသွားသည်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

သို့သော် မကြာမီ မျက်နှာဖုံးစွပ်က အသာစီးရလာသည်။ ထိုစဉ် ဟူတန်ဂိုဏ်းသား၏ ဓားချက်တစ်ချက်ကြောင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်၏ မျက်နှာဖုံးသည် မျက်နှာမှ ပြုတ်ထွက်သွားလေသည်။

ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးသည် အံ့ဩစွာရေခွက်မိလေ၏။

“လီ...ဆူ...ရှင်း”

ထိုအခါ လီဆူရှင်းက တဟားဟားရယ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ လီဆူရှင်းပဲ။ သိုင်းပြိုင်ဂိမ္မာ ငါ နိုင်ပါလျက်နဲ့ သိုင်းကျမ်းမပေးတဲ့အတွက် ငါ သိုင်းလောကက လူတွေကို လိုက်သတ်နေတာ၊ မင်းတို့ဟူတန်ဂိုဏ်းဟာ ငါ့ကို သိုင်းကျမ်းမပေးဖို့ အပြင်အထန် ကန့်ကွက်ခဲ့တဲ့လူတွေပဲ...”

“အဲဒါ မင်း ရှားနေတာပဲ။ မင်းမှာ အပြစ်ရှိလို့ သိုင်းကျမ်းမပေးတာပဲ၊ ပြိုင်ပွဲအကြီးအကဲတွေ မှန်တယ်၊ မင်း ချားတယ်”

“အေး...ငါများတယ်ပဲ ထားပါတော့၊ ငါ ဒါကြောင့် ဆက်များနေတာပေါ့၊ ငါကတော့ သိုင်းလောက ထိပ်သီး မှန်သမျှကိုထုတ်မယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား...မင်းသတ်လို့ရမလား၊ အများနဲ့ တစ်ယောက်ပဲ၊ မကြာခင် မင်း သေရတော့မယ်”

သူတို့သည် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။ ဟူတန် ဂိုဏ်းသားများသည် ပြောင်မြောက်ရဲရင့်စွာ တိုက်ခိုက်ကြ သည်။

“ရွှိ...ရွှိမ်း”

“ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး”

“အား”

“အား”

ဟူတန်ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦး သေဆုံးသွားရှာလေပြီ။

လီဆူရှင်းသည် အလောင်းများကို ခွဲကျော်လာပြီး အော့ ဟစ်လေ၏။

“ကောင်းကင်နဂါး တယ်သူတယ်ဝါဆိုတာ သိနိုင်ဖို့ အသက်စွန့်ရဲရတယ်ကွ”

သူသည် အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့အော့ဟစ်ရင်း မြင်းဆီ သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာဖုံးအသစ်ကို တပ်ဆင်လေတော့၏။ ထို့နောက် သူသည် မြင်းကိုစီး၍ ထွက် ခွာသွားလေ၏။

လီဆူရှင်းသည် သူ့အောင်မြင်မှုကို ယစ်မူးပြီး သတိမမူ နိုင်ဘဲ ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်သည်။ စင်စစ် ပထမဆုံးဒဏ်ရာ

ရသည့် ဂိုဏ်းသားသည် မသေသေးပေ။ သူသည် တွားသွား လာပြီး လီဆူရှင်း ကျကျန်ခဲ့သည့်မျက်နှာဖုံးကို ကောက်ကိုင် လေ၏။

“ကောင်းကင်နဂါး”

မျက်နှာဖုံး၌ ရေးသားထားသည့် စာတန်းသည် ထင်းခန် ဖြစ်နေ၏။

ထိုဂိုဏ်းသားသည် သူ့ဝါးစပ်မှစီးကျနေသော သွေးများ ကို လက်ညှိုးနှုတ်ထိုးပြီး မျက်နှာဖုံးရှိ ကောင်းကင်နဂါးဟူ သော စာတန်းအောက်၌ လီဆူရှင်း၏အမည်ကို ရေးသည်။

ထိုအခါ ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းဟူသော စာတန်း ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ဟူတန်ဂိုဏ်းသားလည်း ထိုစာကို ကြိုးစားပမ်းစားရေး ပြီးနောက် အသက်ကုန်သွားလေ၏။

“ဟင်း... ဘယ်လောက် လျှို့ဝှက် လျှို့ဝှက် နောက်ဆုံး
တွေ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပေါ်ရတာပဲမဟုတ်သား၊ ငါ့ရဲ့ ဂိုဏ်း
သား သုံးယောက်ကတော့ သူ့ရဲ့ကောင်း ပီသပါတယ်”

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်က-

“ဂိုဏ်းချုပ်...လီဆူရှင်းကို ငါ့အတိုင်းလွတ်ထားလို့ မဖြစ်
တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ အသက်တွေလဲ
တော်တော် ပေးခဲ့ရတာပဲ၊ ဒီတော့...လီဆူရှင်းကိုအပြန်
ရှင်းဖို့ လိုအပ်နေပြီ”

“အခုတော့ နည်းသမ်းပဲ ရှိတော့တာပဲ”

“တစ်ခုတော့ စဉ်းစားစရာ ရှိတယ်”

“ဟာလဲ”

“သူ့ လက်ထဲ ပြိုင်ပွဲဝင်သိုင်းကျမ်း ရောက်နေဆဲကိစ္စ”

“ဪ...ဒါလား”

ထိုအခါ နတ်စောင်းအတိုးအိုက...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာစဉ်းစားရမယ်၊ သူဟာ အဲဒီသိုင်း
ပညာတွေကို ရရှိပြီး သိုင်းလောက် ထိပ်သီးတွေကို လိုက်
သတ်နေတာ၊ အဲဒါတွေ သတိထားရမယ်”

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“နတ်စောင်းကြီး ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ ခင်ဗျား သွေး
ကြောင်စဲ့စကားတွေ ပြောတတ်နေပါလား”

နတ်စောင်းအတိုးအို ဒေါသသွက်သွား၏။

အခန်း (၂)

ဟူတန် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သွေးများ စွန်းပေနေသည့်
မျက်နှာဖုံးကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေရင်း၊ သူ၏
ဟူတန်ဂိုဏ်းသား သုံးယောက်သည် ကောင်းကင် နဂါးကို
ရဲဝံ့စွာ တိုက်ခိုက်ပြီး ကောင်းကင်နဂါး၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို
ထုတ်ဖော်ခဲ့ကြ၏။

ကောင်းကင်နဂါးသည် လီဆူရှင်းဖြစ်ကြောင်း သွေးနှင့်
ရေးပြခဲ့ကြသည်။

“တောက်”

ဟူတန် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ပြင်းထန်စွာ တက်ခေါက်
လိုက်သည်။

“ကျုပ်ဆွေးမကြောင်ဘူးဗျ၊ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်အောင် သတိပေးနေတာဗျ၊ သိုင်းလောကသားတွေအလကားအသက် ဖဆုံးရှုံးစေချင်တဲ့အတွက် ပြောနေရတာ”

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် နတ်စောင်းအဘိုးအိုတို့အကျယ် အကျယ် မငြိမ်းဖွယ် မဖြစ်စေရန် တိုင်မေ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဝင်ရောက် ဖျန်ဖြေပေးလေသည်။

“တော်ကြပါတော့ရှင်... လီဆူရှင်းကို ရှင်းလင်း နိုင်ဖို့ ဧကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ကို ပေးနိုင်ဖို့သာ စဉ်းစား ကြစမ်း ပါရှင်”

ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းရသွားတဲ့ ဆိုင်းကျမ်းတွေ ထဲမှာ ဝါရင့် သိုင်းအကျက်အားမက်တွေရဲ့ တိုက်ကွက်တွေ မပါတယ်ဆိုတာ အားလုံး သိပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် လုံးဝ မဝါရှိတဲ့ သိုင်းကွက်တွေလဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဘာဆိုင်းကွက်လဲ”

“မိုးပြုလက်သီး သိုင်းကွက်လေ”

အားလုံး တိတ်ဆိတ် သွားကြ၏။ ထိုဆိုင်းကျမ်း၌ မိုးပြု လက်သီးသိုင်းကွက်မပါကြောင်း အားလုံးက သိရှိကြသည်။

သူတို့သည် သိုင်းပြိုင်ပွဲ၌ ယူချင်းထန်အသုံးပြုသော မိုးပြု လက်သီး သိုင်းကွက်ကို မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုလက်သီး သိုင်းကွက်သည် အသစ်ဖြစ်သည်။ သူတို့ပြုစုထားသည့် သိုင်း ကွက်များထဲတွင် မိုးပြုလက်သီး သိုင်းကွက်သည် မဝါရှိပါ။ သို့သော် ယူချင်းထန်အား မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သောအခါ

ဆရာမရှိဟုဆိုနေသဖြင့်သူတို့အားလုံး ဦးနှောက်ခြောက်ကြွရ လေ၏။

အောက်လမ်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများဆိုလျှင် ဤသို့ အေးစား ဆေးဆေးမေးမြန်းကြလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ယူချင်းထန်အား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပြီး မေးမြန်းကြမည်သာဖြစ်၏။ ဟခုတော့ အထက်လမ်းဂိုဏ်းသားများဖြစ်၍ ဤဆိုညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ရန် စိတ်ပင် မလွှဲကြချေ။

ထိုင်မေ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“မိုးပြုလက်သီး တီထွင်တဲ့ ဆရာကြီးသာ ရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ကောင်းကင်နဂါးကို လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ အနိုင် ရဗွာပဲ”

ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“မိုးပြုလက်သီး သိုင်းဆရာကြီး ဒီဆိုင်းလောကထဲမှာ ရှိမရှိဆိုတာ ယူချင်းထန်တစ်ယောက်ပဲ သိနိုင်တယ်။ ယူချင်း ထန်ကို ထပ်မေးကြည့်ရရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ အခု ဟာက အရေးကိစ္စ ပေါ်လာပြီပဲ”

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအကြံ သိပ်ကောင်းတယ်။ အခုဟာက သိုင်းလောကထဲမှာ လက်နက်မဲ့ သိုင်းကျမ်း တစ်စောင်ကို ကိုင်ပြီး ခြိမ်းခြောက် ခံနေရတာကတော့ သိပ်သဘာဝမကျ လှတူး”

ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့အားလုံး တစ်စုတစ်ဝေးကည်း သွားပြီး ယူချင်းထန်ကို မေးကြတာပေါ့၊ ယူချင်းထန်ကိုလဲ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရတာပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းတယ်၊ ဒီအကြံကောင်းတယ်”

အားလုံးကပင် ခေါင်းညိတ် သဘောဘူ ကြလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဂိုဏ်း၊ ရွှေငင်လင်ဂိုဏ်း၊ တိုင်မေဂိုဏ်း၊ ဟူတန်ဂိုဏ်းနှင့် နတ်စောင်း အဘိုးအိုတို့ အားလုံးသည် ယူချင်းထန်အား သွားရောက် တွေ့ဆုံကြလေ သည်။

ယူချင်းထန်သည် သူ့ဆရာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ကို ဖွင့်ပြောပါမည်လော။

* * *

သူတို့အားလုံး ယူချင်းထန်ရှိရာ ဝမ်လင်ဖုံးဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ယူချင်းထန်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများအား ကြိုဆိုသည်။ ဝမ် လင်ဖုံးနှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဝမ်လင်ဖုံးသည် ဧည့် ဝတ်ကျေပွန်စွာ ဧည့်ခံသေ၏။

နတ်စောင်းအဘိုးအိုက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ရှင်းပြ သည်။

“အဲဒါပါပဲ ကလေးရယ်၊ ဒီအချိန်ဟာ လီဆူရှင်းကို အချိန်မီသတ်သင်နိုင်ဖို့က အရေးကြီးပါတယ်၊ သိုင်းလောက အစ်ခုလုံးအတွက် အရေးကြီးဆုံးအချိန်ပါ”

ယူချင်းထန်၏စကားကို အားလုံးကစောင့်၍ နားထောင် နေကြလေ၏။

“ကျွန်တော် မှာ ပြောပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူးအဘိုး၊ ကျွန် တော် မှာ ဆရာမရှိဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ညာပြောတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဆရာက ကျွန်တော် ဆီက ကတိတစ်ခု ထောင်းတယ်၊ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော် မှာ ဆရာမရှိပါ ဘူးလို့ ပြောရမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပါပဲ၊ အဲဒီကတိကို ဖျက်လိုက် တာနဲ့ ဝိုးပြုလက်သီးသိုင်းကွက်တွေကို မေ့သွားမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ထင်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာသဖြင့် အားလုံးစိတ် ခတ်ကျသွားလေ၏။

ယူချင်းထန်မှာလည်း သူ့ကို ဇားကိုးတကြီးမေးလာကြ သူများကို လွန်စွာ အားနာလေ၏။

“ကျွန်တော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတွေရဲ့ အခက်အခဲကိုလဲ ကျွန် တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ တို့ဘက်မှာ ကတိပေးခဲ့ ရလို့ ပါဗျာ၊ ကတိဆိုတာ ဘယ်လိုစောင့်ထိန်းရတယ်ဆိုတာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့က ကျွန်တော် ထက် ပိုသိပါတယ်ဗျာ”

www.burmeseclassic.com

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများမှာ ယူချင်းထန်၏ စကားကြောင့် ပို၍ ဒုက္ခတွေ့သွားကြလေ၏။

“ဒါဆို မင်းမှာထခြား ကူညီနိုင်မယ် နည်းလမ်းများ မရှိတူးလားကွာ”

ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မေးမြန်းလိုက်၏။ ယူချင်းထန်က ခေါင်းခါပြသည်။

ယူချင်းထန်ကို အားလုံးက ပြောတဲ့ဝမ်းနည်းစွာ ကြည့်နေကြသည်။ ယူချင်းထန်ကိုလည်း အားလုံးက နားလည်ကြသည်။ ယူချင်းထန်တို့ယ်တိုင် နဂါးအဆိပ်သင့်၍ လူဖြစ်ရုံ နေသူတစ်ဦးဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

“ကဲ ခါဖြင့်လဲ တို့များ ပြန်ကြမယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများအားလုံး ပြန်သွားကြသည်။

ယူချင်းထန်သည် ပြန်သွားကြသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများ ကျောပြင်ကို ဝေးကြည့်မိလေ၏။

သူသည် စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျမိလေသည်။

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူချင်းသည် လက်နက်မဲ့ သို့မဟုတ် ကျမ်းကိုးကိုင်၍ မေ့ကန်ကြားနေသည်။ သူကတော့ အသက်ရှင်ပျက် သေဆုံးရသည့်အခါမျိုး ဖြစ်နေသည်။

မိုးပြိုလက်သီး ယူချင်းထန်ဟူ၍ သိုင်းလောကထဲဝင်မည် ဆိုသော သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမှာလည်း ပျက်စီးနေခဲ့လေပြီ။ မိုးပြိုလက်သီး သိုင်းကွက်ကိုလည်း သိုင်းလောကက မသိတော့ချေ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သိုင်းလောကနှင့် ပတ်သက်၍ ကျဆက်သာမည့် အန္တရာယ်ကို သူ့ဆရာဘိယ့်စင်းသာ ကာကွယ်နိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။

ဤကိစ္စအား သူ့ဆရာအား ပြန်လည် ပြောပြရမည်လော။ သူ့ဆရာကလည်း လီဆူရှင်းအား ရှင်းလင်းရန် သိုင်းလောကထဲ ပြန်ထွက်လာပါမည်လော။

သူကသူ့ဆရာထံ လုံးဝမပြန်ချင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ကိုယ်တိုင် မိန်းကလေးစာစဉ်းအား ယုံစားမိမိဖြင့် အဆိပ်မိခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

သိုင်းပြိုင်ပွဲ၌ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်များကို ရှင်းမပြချင်အား ဆရာသိလျှင် စိတ်ဆိုးမည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ယူချင်းထန်သည် သက်ပြင်းချမိလေ၏။

အစန်း (၃)

ချိန်းဆိုချစ်

နတ်စောင်းအဘိုးအိုသည် အကြီးအကျယ် တွေးစတာ
ဥပဒေစားနေရလေ၏။ ကောင်းကင်နဂါး၏ အန္တရာယ်သည်
သိုင်းလောက၌ တစ်နေ့တခြား ကြီးထွားလာနေသည်
ပိုဆိုးသည်မှာ ကောင်းကင်နဂါးသည် တစ်ကိုယ်တော်ခိုးဆိုး
လူသတ်နေသည် မဟုတ်ပေ။

သူသည် ဂိုဏ်းဖွဲ့၍ကြီးစိုးလာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်း
ပြုရန် ခက်ခဲသည်။ မကောင်းမှုပြုရန် လွယ်ကူသည်။

ထို့ကြောင့် ကောင်းကင်နဂါး၏ဂိုဏ်းသည် တစ်ခဏ
ချင်း ကြီးထွားလာခြင်းဖြစ်သည်။ ရှောင်လင်ဂိုဏ်း၊ ဟူတ

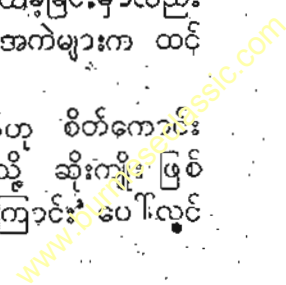
ဂိုဏ်း၊ တိုင်မေဂိုဏ်း၊ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်းဂိုဏ်း စသော
မဟာမိတ်ဂိုဏ်းကြီးများသည် နောက်ပေါက်သည့်ရွှေကြာ
ပင်ဖြစ်သည့် ကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်းကို မဖြိုခွင်းနိုင်လျှင်
အရှက်ကွဲရချေတော့မည်။

ကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်းသည် ယခုအခါ လူအင်အား
ရစ်ဆယ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် လီဆူရှင်း၏ အကြံ
အစည်နှင့် ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများကို ကောင်းစွာ ဖော်ဆောင်
နိုင်ပေသည်။

ထိုသေးငယ်သော ကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်းကို မဟာမိတ်
ဂိုဏ်းများသည် အတယ်ကြောင့် မဖြိုခွင်းနိုင်သေးသနည်း။
မဖြိုခွင်းနိုင်သည်မှာ အကြောင်း ကြောင်းကြောင့် ဖြစ်
လေသည်။

ဂိုဏ်းကြီးများသည် သူဖြိုခိုးနိုး ကိုယ်ဖြိုခိုးနိုးစောင့်နေ
ကြခြင်း၊ အချို့ဂိုဏ်းကြီးများက ကောင်းကင်နဂါး ဂိုဏ်း
ကို ကြီးထွားမလာဟု ထင်ထားခြင်း၊ လက်နက်မဲ့သိုင်းကျမ်း
ကို လီဆူရှင်းက ပိုင်ဆိုင်ထားခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။
သိုင်းကျမ်းကို ဆုအဖြစ်ပေးရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း
ဤအဖြစ်မျိုးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပြိုင်ပွဲအကြီးအကဲများက ထင်
ထား၍ဖြစ်ပေသည်။

သိုင်းသမားကောင်း ပေါ်ထွက်စေရန်ဟု စိတ်ကောင်း
စေတနာကောင်းထားခဲ့ခြင်းသည် ယခုကဲ့သို့ ဆိုးကျိုး ဖြစ်
ပေါ်လာသောအခါ စေတနာနှင့်မထန်ကြောင်း ပေါ်လွင်
လာခဲ့သည်။

ယခုတော့ မဟာမိတ် သိုင်းဂိုဏ်းများကိုပင် အကြီးအကျယ် ခြိမ်းခြောက်သည့်သိုင်းကျမ်း ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ကောင်းကင်နဂါးသည် တစ်ဟုန်ထိုး နာမည်ကျော်နေသည်။ မကောင်းသည့်တက်တွင် နာမည်ကျော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

လူငယ်များသည် လမ်းမှားလိုက်သွားမိမည့် အန္တရာယ်ကိုပင် စိုးရိမ်နေရသည်။

ကောင်းကင်နဂါးကလည်း ထိုလူငယ်များကိုပင် စုဆောင်းသည်။ သိုင်းပညာ သင်ပေးသည်။ သူတို့၏ ရဲရင့်စိတ်ကို တလွဲတချော် အသုံးပြုစေသည်။

နတ်စောင်းအတိုးအို တွေဝေငေးငိုင်နေသည်ကို ဖင်းယု သိရှိရလေ၏။

“အတိုး”

နတ်စောင်းအတိုးအိုသည် လှည့်ကြည့်လေ၏။ သူ့အတွေးများ ဖြတ်တောက်သွားသည်။

“ဘာလဲ သမီး”

“ဘာတွေများ ဒီလောက်စဉ်းစားနေတာလဲ၊ ဘာမီးတွေလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ အတိုးဆီက ဘာသံမျှမကြားရလို့ သမီး တွေးပြီးပြောတာ”

ဖင်းယုသည် မျက်စိမမြင်သော်လည်း နတ်စောင်းအတိုးအိုသည် သူမကို လိမ်ညာ၍မဖြစ်မှန်း သိသည်။

“ကောင်းကင်နဂါးဟာ ဘယ်သူလို့ သမီး ထင်သလဲ”

“ကောင်းကင်နဂါးက တစ်ယောက်ယောက်ပေါ့၊ သမီးတော့ မထင်တတ်ဘူး”

“အများက ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ရွှေနဂါးလီဆူရှင်းပဲ သမီး”

“ရှင်”

ဖင်းယု အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်၌ နာကြည်းခြင်းအရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းလာ၏။

ရွှေနဂါး လီဆူရှင်း။

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်း။

လူယုတ်မာ လီဆူရှင်း။

သည်လူယုတ်မာကို ဖင်းယုအနုဖြင့် လက်စားချေရန် မေ့သေးပါ။

“အခု သူတယ်မှာလဲ အတိုး”

မာကျောစွာ မေးလိုက်သည့်အသံကြောင့် နတ်စောင်းအတိုးအို အံ့ဩသွားသည်။

“ရှန်ဆန်မြို့ပြင်မှာ သူ့ဂိုဏ်းရှိတယ်၊ ဘုရားကျောင်းမှာနဲ့ တောထဲမှာ သူ့ဂိုဏ်းသားတွေရှိတယ်”

“သမီး သူ့ကို လက်စားချေချင်တယ်”

“ဘယ်လို”

နတ်စောင်းအတိုးအိုသည် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“သမီးဘဝတစ်ခုလုံးကို ဆုံးရှုံးမှုတွေဖြစ်လာအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ သူ့ကို လက်စားချေပါရစေ အဘိုးရယ်၊ သမီး လက်စား ချေပါရစေနော်”

“သမီး တော်တော်စိတ်ကူးယဉ်ပါလား၊ လီဆူရှင်းကို လူကောင်းတွေတောင် ဖမ်းမခံနိုင်ဘူး၊ သူ့ကိုတွေ့တဲ့ သိုင်းသမားတွေကို လီဆူရှင်းက ဦးအောင်သတ်သွားတာပဲ၊ သမီးလို မမြင်တာလူက ဘယ်လိုလက်စားချေနိုင်မလဲ သမီးရယ်”

“နတ်စောင်းသိုင်းကွက်တွေကို သမီး ယုံတယ်၊ ဒါကြောင့် အမြင်အာရုံမဲ့ သိုင်းကွက်တွေကိုသုံးပြီး သမီး သူ့ကို တိုက်ခိုက်ပါရစေ”

နတ်စောင်းအဘိုးအိုသည် တွေဝေနေလေ၏။

“အဘိုး...သိုင်းသမားဆိုတာ သေခြင်းတရားကို ကြောက်ရွံ့နေတဲ့လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီး သေသွားရင်လဲ ဒီဝေက ကျွတ်သွားတာပေါ့၊ လက်စားချေနိုင်ရင်တော့ သမီးမှာ အမြတ်ထွက်ပါတယ်”

ဖင်းယုသည် မျက်မမြင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ လေသိုင်းပညာကိုလည်း တတ်မြောက်သည်။ တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းလည်းရှိသည်။ အတွင်းအား ပြည့်ဝသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ဇေဇောလက်ဝှီးသိုင်းကိုလည်း တတ်မြောက်ထားသည်။ ဖင်းယု၏ တောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျောရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော် ဖင်းယုကိုတော့ ဖျောင်းဖျရပဦးမည်။

“စိတ်လျော့လိုက်ပါ သမီးရယ်၊ မကောင်းတဲ့လူအတွက် မကောင်းတဲ့နေရာရှိတယ်၊ နောက်ပြီး ဒီကောင်ဟာ အသေဆိုးနဲ့ သေရမယ့်လူပါ၊ ဒုမသေရင် နောက်သေမှာပဲ၊ အခုဆိုရင် သိုင်းလောကမှာ သူ့ကို သတ်ချင်တဲ့လူတွေက များနေပါပြီ၊ သမီးမသတ်ရင်လဲ သတ်မယ့်လူ ရှိလာမှာပဲ၊ သမီး စိတ်လျော့လိုက်တော့”

ဖင်းယု ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“အဘိုးက သမီးကို အထင်သေးတာလား”

“ဘယ်ကအထင်သေးပါ့မလဲ သမီးရယ်၊ သမီးကို အဘိုး သိုင်းပညာတွေ သင်ပေးခဲ့တာပဲ၊ သမီးကို အထင်သေးလို့ သိုင်းပညာ သင်ပေးခဲ့တာပေါ့”

“ဒါဖြင့် အဘိုးသင်ပေးတဲ့ သိုင်းပညာတွေကို အထင်သေးလို့လား”

“ဘယ်အထင်သေးမှာလဲ သမီးရယ်၊ အဘိုးက အဘိုးရဲ့ သိုင်းပညာကို မယုံကြည်ရင် ဘယ်သူ အဘိုးရဲ့ပညာကို ယုံမှာလဲ၊ သမီးအတွက် စိုးရိမ်တာတစ်ခုတည်းကြည့်ပြီး အဘိုးစားမြစ်တာပါကွယ်၊ ငါ့သမီးလေး ဒုက္ခမရောက်စေချင်ဘူး”

“အဘိုးစဉ်းစားပါ၊ အဘိုးရဲ့ သိုင်းပညာကိုလဲယုံကွယ်၊ သိုင်းလောကအတွက် အရေးကြီးတဲ့အချိန်လဲ ရောက်လာပြီလို့ ယုံတယ်၊ သမီးကဘာလို့ အသက်မစွန့်ရဲရမှာလဲ၊ သမီးသေလဲ သိုင်းလောကအတွက် အုတ်ထစ်ချပ် သတ်စိပ်ပွင့် စွန့်လွှတ်တာပဲပေါ့၊ သမီးစွန့်စားပါရစေ အဘိုးရယ်”

နတ်စောင်းအတိုးအိုသည် သက်ပြင်းသာ ချမိလိုက်လေသည်။ နောက်ဆုံး အတိုးအိုခွင့်ပြုလိုက်ရတော့၏။

ထိုအခါဖင်းယုသည် စိတ်အား ထက်သန်စွာလေ့ကျင့်လေတော့၏။

စောင်းကြိုးတီးခတ်နေသော အတိုးအို၏ လက်ခတ်သံဖြင့် လာသလို ဖင်းယု၏လှုပ်ရှားဟန်ကလည်း မြန်ဆန်လာသည်။

အသံသိုင်းတုန်ခါမှုကို နားစွင့်ရင်း အဆင့်မြင့်သိုင်းကွက်များကို စည်းချက်အတိုင်း လှုပ်ရှားနေသော ဖင်းယုကို ကြည့်၍ အတိုးအိုသည် သနားလာလေ၏။

ဖင်းယုသည် လွန်စွာဝီရိယကောင်းသည်။ နံနက်စောစောထ၍ သိုင်းကွက်များကို ပြန်လှန်လေ့ကျင့်သည်။ လေသိုင်းပညာကို လေ့ကျင့်ရာ၌ အသံအနိမ့်အမြင့်သည် လွန်စွာအရေးကြီးသည်။

ဖင်းယုသည် လေထိုင်းပညာကို အဆင့်အမြင့်ဆုံး တတ်မြောက်သူ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

အတိုးအိုအိပ်ရာမှထသောအခါ ဖင်းယုလေ့ကျင့်နေသည့်တို အတိုးအိုတွေ့ရလေ၏။

သုသည် မျက်နှာသစ်ပြီးနောက် ဖင်းယုတည်ထားသည့် ချောမွေ့ကြမ်းကို ကိုင်သောက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစစ နေမြင့်လာလေ၏။

“တော်လောက်ပါပြီ သမီးရယ်။ နေလဲ တော်တော် ခြင့်လာပါပြီ။”

ထိုအခါမှ ဖင်းယု လေ့ကျင့်မှုရပ်ဆိုင်းလေ၏။ ဖင်းယု အစိကိုယ်လုံးချွေးများ ရွှံ့နှစ်နေလေပြီ။ ဖင်းယုသည် အတိုးအိုရိသည့်နေရာသို့ လျှောက်လာလေ၏။

“အတိုး... သမီးလေ့ကျင့်မှုတွေ့ တော်စတတ်တိုးတက်ရဲ့ဦး။”

“အင်း... အားရစရာပဲကွယ်”
ဖင်းယု ပျော်ရွှင်သွားလေ၏။

ဖင်းယုသည် ရုတ်တရက် အကြိတ်လိုက်သည်။

“အတိုး... ရွှေနဂါးလီဆူရှင်းဆီအရလောက်ဆိုရင်သမီးစိန်ခေါ်လိုက်တဲ့စာ ရောက်လောက်ပြီပေါ့နော်”

“အင်း”
နတ်စောင်းအတိုးအိုသည် စိတ်မပါသလိုဖြေသည်။

“အဲဒီနေ့နိဗ္ဗာန်စားတဲ့မတိုင်မီ အဲဒီနေရာကို သွားမယ်။ ဝန်းကျင် အခြေအနေကို ဆိုးတိုးက ပြောပြပေါ့၊ ပတ်ကျင် အခြေအနေကို သိဖို့လိတယ်လို့ အတိုးပဲ ပြောဖူး

၃၀ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းဆောင်

တယ် မဟုတ်လား၊ သမီး သူ့ကိုအနိုင်ယူပြီး သိုင်းလောက
တစ်ခုလုံးကို ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တဲ့ သိုင်းကျမ်းကို ပြန်ယူလာ
ပေးပါမယ်”

နတ်စောင့်အဘိုးအိုကမူ ကရုဏာသက်သော မျက်လုံး
များဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။ သည်မိန်းကလေးကို သူမတားနိုင်
တော့ပြီ...။

အခန်း (၄)

အရှုံးအခြေ

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းသည် အကြီးအကျယ် တုန်
တုန်သွားလေ၏။ အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခင်အခါများ
က သူက ဝါရင့်သိုင်းသမားများကို စိန်ခေါ်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပေ
သည်။ ယခုတော့ သူ့အား စိန်ခေါ်နေသူရှိနေလေပြီ။

ထိုသို့စိန်ခေါ်သူကား မည်သူပေနည်း။

မည်သို့သော သိုင်းပညာအဆင့်ရှိသူမှန်းလည်းမသိရပေ။
မည်သို့မည်ဝါမှန်းလည်း မသိရပေ။ အောင်မြင်နေသူသည်
မာနတရား လွှမ်းမိုးတတ်၏။

စိန်ခေါ်သည့်စွာကို စတင်ဖတ်သောအခါ သူ ဒေါသ
သည် ဟုန်းခနဲဖြစ်သွား၏။

စိန်ခေါ်သူသည် သူ၏မာနအရာကို ရိုက်ချိုးပစ်ချင်သူ
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကောင်းကင်နဂါး.....

မြို့မြောက်ဘက် ဘုရားကျောင်းပျက်မှာရှိသည်။
သင့်အားတိုက်ခိုက်လိုသည်။ အရောက်အခမပါ။

စာသည် ထိုမျှသာ။ အောက်၌ လက်မှတ်သည်းပေါ်
နာမည်လည်း မပါချေ။

ကောင်းကင်နဂါး၏ ရာဇဝင်တွင် သူများက စိန်ခေါ်
ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ မိမိကသာ သူများကိုစိန်ခေါ်ခဲ့ပေသည်
ဟူသို့စိန်ခေါ်တိုင်းထိုလူတို့အား သူကသာ သတ်နိုင်ခဲ့သည်
ထိုလူများက သူ့အား မသတ်နိုင်ခဲ့ချေ။

ဤသို့ဖြင့် သူ့ မျက်နှာဖုံးများ တစ်ခုပြီးတစ်ခုလျော့ခဲ့
သည်။

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်း၏ရင်ထဲတွင် ရက်စက်ခြင်း
ယွဲ၍ အခြားဘာမှမရှိခဲ့ချေ။

သူသည် ချိန်းဆိုထားသည့် ဘုရားကျောင်းပျက်ဆီသို့သွား
ရပေတော့မည်။

ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးသည် တိဏ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ
ဖင်းယုမှာ ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း ဘုရားကျောင်း
အတွင်း ရောက်ရှိနေလေပြီ။

သူသည် ဘုရားကျောင်းသို့လာပြီး အခြေအနေကို စုံစမ်း
ပြီး ဖြစ်သည်။ သူမသည် ခေါင်းစွပ်ပါသော ဝတ်စုံကို ဝတ်
ဆင်ထားသည်။ သူမကို ဖင်းယုဟု မည်သို့မျှ မထင်နိုင်တော့
ချေ။

မျက်မမြင် သိုင်းသမားတစ်ယောက် အနုဖြင့် ဘုရား
ကျောင်းပျက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းမှာ အမှန်ကန်ဆုံး ဖြစ်
လိမ့်မည်ဟု သူမယူဆသည်။ အခန်းအကွာအစေး၊ ပြတင်း
ပေါက်၊ တံခါးပေါက်၊ လှေကားထစ်များကို သူမလေ့လာ
ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလော့။

သူလေ့လာပြီးချိန်တွင် နတ်စောင်းအဘိုးအိုသည် သူ၏
အုပ်စောင်းကို ယူရန်အတွက် သူတို့၏ဌာနချုပ်သို့ ပြန်သွား
ခဲ့လေ၏။

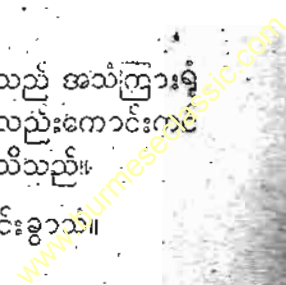
နတ်စောင်းအဘိုးအို ထွက်ခွာသွားပြီးသည်နှင့် မကြာခီ
မြင်းတစ်စီး လာနေသံကို ကြားရလေသည်။

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

အမြင်မဲ့အာရုံသိုင်းသမားတစ်ယောက်သည် အသံကြားရ
နှင့် အရာရာကို ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။ ယခုလည်းကောင်းကင်
နဂါး လာနေပြီကို ဖင်းယု ကောင်းစွာ သိသည်။

ရဲရဲတင်းတင်း စီးနင်းလာနေသော မြင်းခွာသံ။

ထိုသူသည် ကောင်းကင်နဂါးမှလွဲလျှင် မည်သူ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

မှန်သည်။

ကောင်းကင်နဂါးပေတည်း။ ကောင်းကင် နဂါးသည် ဘုရားကျောင်းပျက်ဆီသို့ မျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်မိ၏။ အခြေအနေကိုသုံးသပ်မိ၏။ သူသည် ဘုရားကျောင်းပျက်ကို သက်ဝမကင်း ဖြစ်မိသည်။

သူ့အား ပထမဆုံး ချိန်းဆိုသူသည် ဤသူပင် ဖြစ်မည်မဟုတ်လော။ သူသည် စိန်ခေါင်သူ့ကို တစ်နည်းနည်း ဖြင့် အနိုင်ပြုလုပ်ပြီးမှသာ စိန်ခေါင်သူပင်သည် သူပိုင်သည့် မှတ်ဝန်းကျင်ကို ရွေးချယ်ပြီးမှသာ စိန်ခေါင်သူပင်သည်။

သူ့ အဓိက အားကိုးသည်မှာ အဆိပ် လက်နက်ပုန်းလှောင်တည်း။ သူသည် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းကို လွန်စွာ အားကိုးသည်။

အထက်လမ်းသိုင်းသမားများသည် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းကို အားမကိုးချေ။ ထို့ကြောင့် ကောင်းကင် နဂါး နှစ်ဦး ညှစ်ပတ်သောနည်းဖြင့် အသိခံကြရသည်က များ၏။

သူက သူများအပေါ် ညှစ်ပတ်နည်းကိုသာ သုံးခဲ့သဖြင့် ယခုလည်း သူ့ကို ညှစ်ပတ်နည်း သုံးမည်ဟု ထင်နေသည် မသုံးမသန့် ဖြစ်နေသည်။

ကောင်းကင်နဂါးသည် မြင်းပေါ်က ဆင်း၍ ဘုရားကျောင်းပျက်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

သူဝင်လာသည်အထိ ဘုရားကျောင်းပျက်သည် ငြိမ်သက်ဆိတ်ဆိတ် နေတုန်းပင်။ စိန်ခေါင်သူ၏ အရိပ်အယောင်မျှ ချိမှု မမြင်ရပေ။

သူသည် ဤကျောင်းပျက်သို့ နောက်ကျခံ၍ လာခြင်းဖြစ်သည်။ စိန်ခေါင်သူရှိနေပြီကား သေချာသည်။

“ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်”

ဆံထိုးကလေးများသည် လေကိုသိုးခွဲ၍ ရောက်ရှိလာ၏။

“ကျား”

ဆံထိုးကလေးများကို ခုန်ရှောင်လိုက်ရသည်။ သည် ထောက်တော့ ကောင်းကင်နဂါး ရှောင်နိုင်ပါသည်။

ဆံထိုး လက်နက်ပုန်းကလေးများ သုံးပြုဆိုကတည်းက အမျိုးသမီး သိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းသိရှိသည်။ သူကသာ အဆိပ်လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်မည်။ သူ့ကိုသာ မည်သူကမျှ မပစ်နိုင်ဟု သူယုံသည်။ ယခု အဆိပ်လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်လေပြီ။

* * *

သူသည် ဒေါသထွက်သွား၏။

“ဟေ့...ဘယ်သူလဲ၊ သတ္တိနည်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်တာ သတ္တိရှိရင် ပြောင်တိုက်ပေါ့၊ သူရဲတောကြောင်တဲ့အလုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရတာလဲ”

သူ့ခိုးက လူဟစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အား အမှောင်ထဲမှ ပစ်ခတ်သူအား အပြစ်တင်လိုက်သည်။

“ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်”

ခားမြောင်ကြယ်ကလေးများမှာ ထပ်မံ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ ရန်သူသည် ဒုတိယခွဲလက်နက်ပန်းဖြင့် ပစ်ခတ်ပြန်သည်။ သူသည် အသေအလဲကို ရှောင်လိုက်ရလေ၏။

“ဝိုး”

လင်းနို့တစ်ကောင်သည် သူ့ဆီသို့ပျံသန်းလာပြီး ကျွတ်ထွက်သွား၏။

သူသည် အမှောင်ထဲသို့ခိုခွင့်ပြုပြီး အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

“ဝိုး...ဝိုး...ဝှစ်”

ဘုရားကျောင်းပျက်၏ နံရံများ တုန်ဟည်းသွားသည်။ အချို့ ဆွေးမြည့်နေသော နံရံများမှာ ပြိုကျပျက်စီးနေသည်။

သူသည် ကျဉ်းမြောင်းသော ထောင့်ဆီသို့ ရန်သူအား ခေါ်သွင်းရန် ပရိယာယ်ဆင်တော့—ည်။ အမှောင်ထဲမှာ ခိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်သူအား မည်သည့်ပရိယာယ်ဖြင့် ခေါ်တတ်သင့်ကြောင်း သူကောင်းစွာ အမှတ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အလင်းရောင်ရှိရာသို့ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

ရန်သူကလည်း သူ့နောက်မှ တစ်ခါတည်း ကပ်လိုက်လာသည်။ ထို့အခါ ဦးခေါင်းစွပ်ထားသည့် ရန်သူအား ကျွတ်ထွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

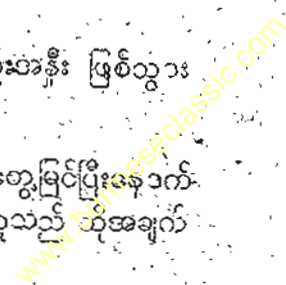
“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုစိန်ခေါ် တိုက်ခတ်ရတာလဲ ပြောစမ်း”

ရပ်စကားပြောနေလျှင် သူ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း မသိသွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည် ကျော့လှောက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေ၏။

“ဝုန်း...”

သို့သော် သူမ၏ လက်ဝါးသည် အချည်းမာနီး ဖြစ်သွားပြီ။

ကောင်းကင်နဂါးသည် ရန်သူကို တွေ့မြင်ပြီးနောက် ကျွတ်ထွက်ကို ပြောင်းလဲလိုက်သည်။ မင်းယုသည် ထိုအချက်ကို သိမိ၏။

ကောင်းကင်နဂါးသည် နံရံကို ခြေစုံကန်၍ ဖင်းယု၏ နောက်ကျောဆီသို့ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

“ဝို”

“ငြိ”

ကောင်းကင်နဂါး၏လက်ထဲ၌ ဖင်းယု၏ဝတ်စုံကြီး ပလွှားသည်။ ခေါင်းစွပ်တော့ ကျန်နေသေးသည်။

“ဟာ”

သူမသည် ဟာခနဲဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ကမ္မူရှုထိုး လှည့်၍တိုက်ခိုက်တော့သည်။ ဖင်းယု၏ တိုက်ကွက်များသည် အကြမ်းဆုံးဖြစ်လာသည်။

လီဆူရှင်းကလည်း အပြင်းထန်ဆုံး တိုက်ခိုက်သည်။ သူသည် လက်ဝါးတစ်ချက် မှိုက်လိုက်၏။

“ဝုန်း”

ဖင်းယု လှင့်စဉ်သွားသည်။ ခေါင်းစွပ်လည်း ပြုတ်ကွဲသွားသည်။

“ဟင်...မင်း...မင်း...”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖင်းယုပဲ၊ ဘာဖြစ်သလဲ”

ဖင်းယုသည် ဝေါ့ခနဲ သွေးများထိုးအန်သည်။

လီဆူရှင်းသည် လီဆူရှင်းဖြစ်ကြောင်း သိသူမှန်သမျှ သိုင်းလောက၌ အရှင်မထားချေ။ အားလုံးကို သုတ်သင်ပစ်သည်။

သို့သော် ဖင်းယုကို မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို သူ မအုံးဖြတ်နိုင်ချေ။

ဖင်းယုသည် သူ့အား စိန်ခေါ်ပြီး တိုက်ခိုက်သူ ဖြစ်နေခြင်းက တစ်ဖက်၊ သူ့ချစ်ရသူ ဖြစ်နေခြင်းကတစ်ဖက် ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

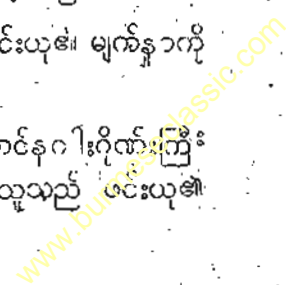
ဖင်းယုအား အသက်ရှင်ခွင့်ပေးခဲ့လျှင် သိုင်းလောကရှိ ဂိုဏ်းအသီးသီးသည် သူ့နောက်သို့လိုက်ပြီး သူ့အား သုတ်သင် ရှင်းလင်းပေတော့မည်။

အကယ်စင်စစ်တွင် သူ့အား သိုင်းဂိုဏ်းများက လီဆူရှင်း ဖြစ်နေကြောင်းကို သူ မသိသေးခြင်းသာတည်း။

ဟုတ်နိဂိုဏ်းသားသုံးယောက်သည် အသေခံတိုက်ခိုက်ပြီး သူ့ လီဆူရှင်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်သွားခဲ့ပေပြီ။

သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူသည် ဖင်းယု၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရန်မဟုတ်ချေ။

တိုးတက်ကြီးပွားလာသည့် ကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်းကြီး၏ မျက်နှာကိုသာ ကြည့်ရန်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဖင်းယု၏ အသက်ကို ခြွေပေတော့မည်။

၄၀ ● ထက္ကထိုလ် နေလင်းအောင်

သူသည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဝါအောင်ဆုပ်လျက် တိုးလာလေ၏။

ဖင်းယုကတော့ လဲကျနေသည်။ သူမ မပြေးနိုင်ချေ။

လီဆူရှင်းသည် ဖင်းယုကို လက်သီးဖြင့်တိုးလိုက်၏။

“ဇနီး”

ဖင်းယုက လှိမ့်ပြီးရှောင်လိုက်သဖြင့် နံရံကို လက်သီးဖြင့် တိုးမိသွား၏။ ဖင်းယုကတော့ လက်သီးချက်ကို ရှောင်သွားသည်။

ထိုစဉ် ဆုရားကျောင်းပျက်၏ အမှောင်ရိပ်တွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာကြောင်း ဖင်းယု သိလိုက်သည်။

“ဦး”

ဓားမြှောင်တစ်စင်းသည် ဖင်းယုအား တိုက်ခိုက်သည့် လီဆူရှင်းထံသို့ ပြေးဝင်လာသည်။

ရှေ့တွင်အားသန်နေသော လီဆူရှင်းသည် ရုတ်တရက် လေတိုးသံကြားလိုက်သဖြင့် လှိမ့်ရှောင်လိုက်ရသည်။ လီဆူရှင်းသည် သိသိကလေးလွတ်မြောက်သွား၏။

“ဟေ့...ဘယ်သူလဲ၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တိုက်ခိုက်တာ” သူ အော်လိုက်သည်။

အချစ်အခန်းစားနိဂုံး (ဒု-အောင်သိမ်း) ● ၄၁

သူ့အော်သံသည် ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားသည်။

“ဦး”

ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းသည် ပြေးလာပြန်၏။

လီဆူရှင်းသည် အပြင်းအထန်လှိုးလှိမ့်၍ ရှောင်လိုက်ရပြန်သည်။

သူသည် သူ့အား ဓားနှင့်ပစ်နေသော ရန်သူကို ရှောင်မင်းရပေတော့မည်။

ရန်သူသည် အမှောင်ကို အကာအကွယ် ယူနေသည်။ အမှောင်ထဲကို ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်မှသာ ရန်သူကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပေမည်။

တတိယအခန်းဆီသို့ ရိပ်ခနဲခုန်သွားသော သက္ကနဲတစ်နေ့ လီဆူရှင်း ရိုးတိုးရိပ်တိပ် တွေ့လိုက်သည်။ သူသည် တတိယအခန်းဆီသို့ ခုန်ဝင်သွား၏။

လက်သီးကို အားကုန်သည့်၍ ပစ်ထိုးလိုက်သည်။ လက်သည် နစ်ဝင်သွား၏။

“ဟင်”

အမှောင်ထဲမှအရာကို လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ကြည့်သောအခါ ကောက်ရိုးထုံးကြီးတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပေသည်။

သူသည် လှည့်စားခံလိုက်ရသောကြောင့် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ကယ်သူလဲကွ၊ အမှောင်ထဲက ချောင်းပစ်နေတာ”

သူသည် ဒေါသဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်၏။ အမှောင်ထုသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

စောစောက ဓားနှင့်ပစ်ခြင်းမှာ သူနှင့် လုံးဝမပတ်သက်သကဲ့သို့ပင်။

“တောက်”

လီဆူရှင်းသည် အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့၏။

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

မြင်းခွာသံ ပြေးထွက်သွားလေပြီ။

လီဆူရှင်းသည် ကမုန်းကတန်းပင် ဖင်းယုကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဖင်းယုကား လှဲမနေသော့ချေ။ ဖင်းယုသည် သူ့မြင်းကို ယူပြီး ထွက်ပြေးသွားချေပြီ။

လီဆူရှင်းသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ဖင်းယုအား မည်သူက ကယ်တင်သွားသနည်း။ ဓားနှင့်ပစ်သူသည် ဖင်းယုအား ကယ်တင်သူသာဖြစ်ရမည်။ ဖင်းယု

လွတ်မြောက်သွားခြင်းသည် သူ့အတွက် အကြီးမားဆုံး အန္တရာယ်ပင်ဖြစ်သည်။

ဖင်းယုသည် သူ့အား စိန်ခေါ်ပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ အသတ်ခံရမည့်ဆဲဆဲ သူ့ လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။ ဘုရားကျောင်းပျက်၌ လီဆူရှင်းသည် ဒေါသဖြစ်၍ ကျန်နေခဲ့သည်။ သူ့တွင် ဖင်းယုအား စုံစမ်း၍ ရှင်းလင်းရမည့် တာဝန်တစ်ရပ်က ပိုလာသည်။

ဖင်းယုသည် သူ့အားစိန်ခေါ်ပြီး အရုံးထဲမှ အမြတ်ယူသွားသည် မဟုတ်ပါလော။

“ကျုပ် ဓားဘီလူးတန်ပိုးထိုက်ပါ၊ ကောင်းကင်နဂါးနဲ့ မင်းနဲ့ တိုက်ခိုက်နေတုန်း မင်း ဒဏ်ရာရနေလို့ တစ်ဖက် လှည့်နဲ့ ကယ်ထုတ်ခဲ့တာပဲ”

“ကောင်းကင်နဂါး သေပြီလား”

“ဟင့်အင်း...သူ့ကို ကျုပ် ရင်ဆိုင် မတိုက်ဝံ့ဘူးလေး၊ သူ့ကို ရင်ဆိုင်တိုက်ရင် မင်းရော ကျုပ်ရော အသက်ပျောက် သွားမှာပေါ့”

ဓားဘီလူးတန်ပိုးထိုက်သည် ကောင်းကင်နဂါး၏ ရုတ် ကော်မှုကို သိသည်။

သူသည် ဖင်းယုကို အံ့သြသည်။

“မင်းက တကယ်သတ္တိကောင်းတာပဲ၊ မျက်စိမမြင်တာ တောင် ကောင်းကင်နဂါးကို စိန်ခေါ်တိုက်ခိုက်ဝံ့တယ်”

ဖင်းယု အံ့အားသင့်သွား၏။

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“သိတာပေါ့၊ မင်း ဘုရားကျောင်းပျက်ထဲဝင်သွားတော့ ကျုပ် နောက်ယောင်ခံ ဝင်လိုက်လာတာပေါ့”

“ရှင် ဘာကြောင့် ကျွန်မနောက်ကို နောက်ယောင်ခံ ထိုက်နေတာလဲ”

“မင်းကို စိတ်မချလို့ပေါ့ကွာ”

အခန်း (၈)

တူညီကယ်တင်သူ

မီးအိမ်ကိုမီးစာဖြင့်လိုက်သဖြင့် မီးအလင်းရောင်က သူ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လာခဲ့လေ၏။ ဖင်းယု သတိရလာ လေပြီ။

သူသည် ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်း၏ လက်သီးဖက် ကို ခံစားခဲ့ရသည်။

“သတိရလာပြီလား ဖင်းယု”

အသံသည် ကြားဖူးသလိုလို ရှိနေသဖြင့် သူသည် အသံ ရှင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မ ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ဘာ...စိတ်မချလို့ဟုတ်လား”

ဖင်းယု လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။ ခားဘီလူး တန်ပိုးထိုက်သည် သူမကို စိတ်ဝင်စားနေပါသလော။ သို့သော် တန်ပိုးထိုက်က ဘာမျှဆက်မပြောပါ။

သူမသည် ယူချင်းထန်ကိုသာ စိတ်ညွတ်နေမိသည်။ သူမအား စိတ်ညွတ်နေသူများကို သူမ စိတ်မဝင်စားချေ။ လီဆူရှင်း၊ တန်ပိုးထိုက်...မည်သူ့ကိုမျှ စိတ်မဝင်စားသေးချေ။

“မင်း သတိမမေ့ဘာ နှစ်ရက်သုံးရက်ရှိနေပြီ။ မင်းကို သတိရအောင် ငါ ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ ဒဏ်ရာတွေကိုလဲ ပတ်တီးစည်းပေးထားရသေးတယ်”

ထိုအခါကျမှ ဖင်းယု သူ့ ကိုယ်သူ ပြန်စမ်းသပ်မိသည်။ ပတ်တီးများ စည်းထားသည်။ ထို့ကြောင့် တန်ပိုးထိုက်ကို အားတို့အားနာ ဖြစ်သွားမိသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုစော်ကားမိသလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ အဘိဘိတွေကိုသာ မေ့ထားလိုက်ပါတော့၊ မင်းဒဏ်ရာသက်သာတဲ့အထိ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေပါ”

တန်ပိုးထိုက်၏စကားသည် ဖင်းယုကို နေသာထိုင်သာ ရှိသွားစေသည်။

“ကောင်းကင်နဂါးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

တန်ပိုးထိုက်က မေးလေ၏။

“ကောင်းကင်နဂါးဆိုတာ တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ ရွှေဂေါ်း လီဆူရှင်းပဲ”

“ဟင်”

“ဟင်နဲ့ သူပဲ၊ ဆူဟာ သိုင်းပြိုင်ပွဲမှာ လူကြီးတွေက သူ့ကိုအနိုင်မပေးတာကို အကြောင်းပြုပြီး အငြိုးထားလက်စားချေဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ”

“သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူပါလား”

“ဟုတ်တယ်...သိုင်းလောကမှာ အန္တရာယ် အရှိဆုံးလူအစ်ယောက်ပေါ့”

တန်ပိုးထိုက် စဉ်းစားလေ၏။

“ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတခြား ငါတို့တွေကို အသိပေးသင့်တယ်”

“ကျွန်မအခြေအနေက ချက်ချင်း ကောင်းလာဦးမှာ ဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုအသိပေးရမလဲ”

“ကျုပ် ကူညီပါ့မယ်”

ဖင်းယု ဝမ်းသာသွားသည်။ တန်ပိုးထိုက်ကို ကျေးဇူးတင်စဉ်း တင်မိသည်။ သူမ၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ရုံသာမက

သူမလုပ်ရမည့် အလုပ်များကိုလည်း ကူညီဆောင်ရွက်ပေး
နေသေးသည်။

ကောင်းကင်နဂါးသည် လီဆူရှင်း ဖြစ်ကြောင်း မဟာ
မိတ်ဂိုဏ်းများ သိရှိသွားလျှင် လီဆူရှင်းပြေးပေါက် ပိတ်
သွားပေလိမ့်မည်။

သိုင်းကျမ်းကို မဟာမိတ်ဂိုဏ်းများက ပြန်လည်သိမ်းပိုက်
ကြပေမည်။

“ဒါဆို ကျွန်မကို တစ်ခုကူညီပါ။ နတ်စောင်းအသုံးအ
ဆီအမြန်ဆုံး အကြောင်းကြားပေးပါ။ နတ်စောင်းအသုံးအ
ဆီသွားရင် အားလုံးသိသွားပါပြီ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ကူညီမယ်”
တန်ပိုးထိုက်သည် မြင်တစ်စီးဖြင့် ဒုန်းစိုင်းစီးနင်းထွက်
ခွာသွားတော့၏။

* * *

သူသည် မြို့ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်တစ်ပင်
အောက်တွင် ခေတ္တနားသည်။ သူသည် ငြီးလေးသော
တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရသဖြင့် ဂုဏ်ယူမိသည်။

“ဟင်”

သူသည် လမ်းလျှောက်လာသည့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့
ရလေ၏။ သူသည် ယူချင်းထန်ဟုထင်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်း
ယူချင်းထန် ဖြစ်နေသည်။

ယူချင်းထန်သည် ညှိုးငယ်စွာလျှောက်လာနေသည်။ တစ်
ချိန်က မိုးပြုလက်သီး ယူချင်းထန်ဟူသော သိုင်းငမားနှင့်
ယခု ယူချင်းထန်သည် လုံးဝ ကွဲပြားခြားနားနေလေသည်။
ဖင်းယုဒပြာပြုသည့်အတိုင်း ဆံလျှင် ရွှေနဂါးလီဆူရှင်းပြုတ်
မွေခဲ၍ မဖြစ်သင့်သည်ကို ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တန်ပိုးထိုက်သည် သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှ ထွက်၍ ယူချင်း
ထန်ကို ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ယူချင်းထန်”

ယူချင်းထန်သည် အံ့အားသင့်သွား၏။ သိုင်းပြိုင်ပွဲ၌တွေ့
ခဲ့ဖူးသော တန်ပိုးထိုက်ဖြစ်ကြောင်း သူသိသည်။ သူကလည်း
ပြန်လည်ဂါရဝပြုသည်။

“တန်ပိုးထိုက်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတန်ပိုးထိုက်ပဲ၊ အခု မင်းဘယ်သွား
လို့လဲ ယူချင်းထန်”

“ငါ ဒုက္ခတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီကွာ၊ ဒါကြောင့်
သိုင်းလောကနဲ့ ဝေးရာကိုသွားချင်တယ်”

ယူချင်းထန်၏ စကားကိုကြားရပြီးနောက် တန်ပိုးထိုက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ တန်ပိုးထိုက်သည် ဖင်းယုက ယူချင်းထန်အား အဆိပ်ခတ်ခဲ့သည်ကို သိ၏။ ထို့ကြောင့် ဖင်းယုအကြောင်း ပြောမပြတော့ပေ။ ယူချင်းထန်သည် ဖင်းယုကို စိတ်ဆိုးမည်ဟု သူထင်သည်။

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းအကြောင်းကိုတွေ့ သူ ပြောပြနိုင်သည်။ သူပြောပြချင်ပေသည်။ သူသည် လီဆူရှင်း ကို လျှပ် ဖတ်ပြက်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော့

တန်ပိုးထိုက်က....

“မင်း သိုင်းလောကမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေပြီလဲဆိုတာ သိ လား?”

“ငါမသိချင်ပါဘူးကွာ၊ သိုင်းလောကထဲမှာ ငါ့အတွက် နေရာမရှိတော့လို့ ငါ သိုင်းလောကကို စိတ်မဝင်စားတော့ ပါဘူး”

“ဒီလိုလဲဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲ၊ မင်းတစ်ခုသိချင် တကယ် အံ့ဩသွားမယ်”

“ဘာသတင်းများလဲကွာ”

“လီဆူရှင်းကို မင်းကောင်းကောင်း မှတ်မိ မှာပေါ့၊ အခုသိုင်းလောကထဲမှာ ကောင်းကင်နဂါးဆိုပြီး သောင်း ကျန်းနေတဲ့သိုင်းသမားဟာ လီဆူရှင်းပဲကွ”

“ဘာ....”

ယူချင်းထန်သည် မိုးကြိုးအပစ်ခံလိုက်ရသူကဲ့သို့ ဖြစ်သွား သေး။

ကောင်းကင်နဂါး။

ရွှေနဂါး။

အဆိပ်နဂါး။

သူသည် နာမည်အမျိုးမျိုးဖြင့် သိုင်းလောကကို ဓုက္ခ နှလုံးနေသူ ဖြစ်၏။ သူသည်အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်များကို ချာချာ သည် ဘွေးတော မိသည်။

“ဒီကောင်ဟာ ကောင်းကင်နဂါးအမည် ခံယူပြီး သိုင်း လောက ထိပ်သီးတွေကို လိုက်သတ်နေတယ်၊ မကြာခင်မှာ ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတွေကို သတ်ဖို့ကြံစားပဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တို့ကို သတ်ဖို့ကြံစားနေတာ သူသေတို့နေပဲ”

တန်ပိုးထိုက်ကဆက်သက်ပြောပြနေ၏။ ယူချင်းထန်သည် ဤတိုက်သည်။ ကောင်းကင်နဂါးကို ရှင်းလင်းရပေ ကုမည်။ သူကတော့ခု နှံ့တဖြစ်နေသည်။ သူ့ဒီကိတ်ဖြစ်နေ သာလည်း သူ့ဆရာကြီး တိယန်စင်းကတော့ ဒုက္ခိတမဖြစ် စေရန် ဆရာကြီးကိုအကူအညီတောင်းလျှင် ကောင်းကင်နဂါး ရှင်းလင်း နိုင်ပါလိမ့်မည်။

၅၂ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သူသည် ဆရာကြီးတိယန်စင်းထံ အကူအညီတောင်း
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ငါသွားမယ် တန်ပိုးထိုက်”

သူသည် ဓားဘီလူးတန်ပိုးထိုက်အား နှုတ်ဆက်ကာ
ခွာ သွားလေတော့၏။

အခန်း (၆)

ဌာနေထောင်းသို့ပြန်ရောက်ခြင်း

တန်ပိုးထိုက်သည် ဖင်းယုပေးလိုက်သည့်စာကိုနတ်စောင်း
မီးအိုအား ပေးလိုက်သည်။

အဘိုး....

အဘိုးရောက်မလာခင် သမီး ကောင်းကင်နဂါးနဲ့
တိုက်ခိုက်ပါတယ်။ သမီး ရှုံးသွားတယ်။ ဒဏ်ရာလို့
ဆေးကုနေတယ်။ ကောင်းကင်နဂါးဆိုတာ ရွှေနဂါး
လီဆူရှင်းပဲ။ အဘိုးသိအောင် သမီးအကြောင်းကြား
လိုက်ပါတယ်။

ဖင်းယု။

နတ်စောင်အတိုးအိုသည် စာကို ပြန်ခေါက်လိုက်၏။

“ကဲ...လာ မင်းပါလိုက်ခွဲ၊ ငါတို့ ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆီ သွားကြ ရအောင်”

နတ်စောင်းအတိုးအိုနှင့် တန်ပိုးထိုက် တို့သည် ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီ ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့ကြ၏။ ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည်စာကိုဖွင့်ဖတ်ပြီး နတ်စောင်းအတိုးအိုထံမှ အလှူသိရသည်။

“အင်း...မိန်းကလေးဟာ အာဂသတ္တိရှင်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကောင်းကင်နဂါးကို နောက်ဘယ်သူမှ စိန်ခေါ် နိုင်မယ့် မဟုတ်တော့ဘူး”

တန်ပိုးထိုက်သည် နားထောင်သည့်ပရိသတ် ဖြစ်နေရသည်။

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...
“ကောင်းကင်နဂါးကိုတိုက်ဖို့ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ကို ရှာရတော့မယ်”

နတ်စောင်း အတိုးအိုက တန်ပိုးထိုက်ကို လှမ်းမေးလိုသည်။

“ဒီကိစ္စကို ယူချင်းတန် သိသလား”

တန်ပိုးထိုက်က...

“သူသိသွားပါပြီ”

“မင်း ပြောလိုက်သလား”

“လီဆူရှင်းဟာ သိုင်းလောက ရန်သူပဲ၊ ကောင်းကင်နဂါးဟာ လီဆူရှင်းဆိုတာ လူတိုင်းသိရင် အန္တရာယ်အတိုင်း အတာ ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်ဆိုတာ သိုင်းသမားတိုင်း သိသွားတာပေါ့ခင်ဗျာ”

“ငါက မသိသင့်ဘူးလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူသိသွားသွား ငါသိချင်တာပါ”

“သူ သိသွားပါပြီခင်ဗျာ”

“သူ ဘာပြောသေးသလဲ”

“သူ့ ကြည့်ရတာ တော်တော်နာကျင် သွားသလိုပဲ၊ သူ့ ဇွန်နာဟာ ချက်ချင်းပဲ မည်းလာတယ်၊ နောက်ပြီး ချာခန့် လှည့်ထွက်သွား တာပဲ”

“ဘယ်ကို ထွက်သွားသလဲ”

“မြို့ပြစ် မြောက်ဘက်စူးစူးကိုပါ၊ သူ တစ်နေရာသွားသော်လို့ ထင်ရတာပဲ”

“အင်း...အခြေအနေ ထူးခြားလှသလို ထင်ရတယ်”
နတ်စောင်းအတိုးအိုက စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလေသည်။

စိမ့်ကြီးလျှို မြောင် သေလာတောင်ကြီးဖြစ်သည်။

ထိုနေရာ၌ အံ့သူတရားနက်သော ချောက်ကမ်းပါးကြီး များလည်း ရှိသည်။ ထိုချောက်ကြီးထဲသို့ နွယ်ကြီး တစ် ချောင်းဖြင့် ခိုဆင်းနေသူကား ယူချင်းထန် ပေတည်း။

သူသည်ဆရာဖြစ်သူ တိယန်စင်းထံသို့ ငွေပဲကြီးစွာအရောက် သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။

အတွင်းအားမရှိသူ၊ ခြေထောက်မသန်သူ ဖြစ်နေသဖြင့် သူသည်ခက်ခဲစွာ ဆင်းသက်နေရသည်။

သူသည် ဆရာကြီး တိယန်စင်းထံသို့ ပြန်မလာချင်ပေ။ အကြောင်းမှာ သူ့ရှုံးနိမ့်မှုကို မပြောချင်သောကြောင့် ပေ တည်း။

ယခုတော့ မပြောချင်သော်လည်း ပြောရပေတော့မည်။ သိုင်းလောက ရန်သူတစ်ဦးအား ဆရာဖြစ်သူ သုတ်သင် စေချင်၍ပင် မဟုတ်ပါလား။

အဲဒါ့ရုချောက်ကြီးထဲသို့ ပထမသူ ရောက်ခဲ့စဉ်ကအပေါ် မှ လိမ့်ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဖြတ်လမ်းနည်းဖြင့် ရောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ယခုသူဆင်းသည့်နေရာမှာ ဖြတ်လမ်း မဟုတ် ပေ။ အောက်သို့ဆင်းနိုင်ပြီဆိုလျှင် ဆရာကြီးတိယန်စင်းရှုရာ အရပ်သို့ အတော်လျှောက်ရပေဦးမည်။

ဆရာကြီး တိယန်စင်းရှိရာသို့ စံ့ဏ်ချန် ရေစီးသန်သော ချောင်းများနှင့် ကျွဲခွက်တုံးကျောက်ခဲများကို ကျော်ရ

သည်။ ထိုခရီးကိုဖြတ်သန်းလာရသော ယူချင်းထန်မှာ လူရွယ် လေးတော့ပေ။

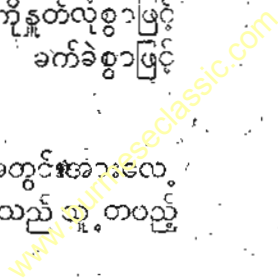
သူသည် ဆရာကြီးထံသို့လျှောက်လာရင်း ဆရာကြီး၏ ဩဝါဒကားများကို ကြားယောင်မိသည်။ အရက်၊ မိန်းမ နှင့် လောင်းကစားမှုကို ရှောင်ကြဉ်ရန်ပင်။ သူသည်အရက် နှစ်လည်း မရွှေ့ငါ၊ မိန်းမကိုလည်း မရွှေ့ငါတော့သည် ဟောမျိုး သက်ရောက်နေသည်။ မိန်းမကလေးကဖိတ်ခေါ် ဦး အရက်တိုက်သည့်အတွက် သူယခုအခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့ သည် မဟုတ်ပါလား။

တိယန်စင်းအား အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြရုံ့တစ်ပါး တခြား နည်းလမ်း မရှိတော့ပေ။ ဆရာကြီးသည် သူ့ဩဝါဒ ပေး သလို အရက်၊ မိန်းမနှင့် လောင်းကစားကို မှန်းတီးလွန်း သူ ဖြစ်သဖြင့် ယူချင်းထန် ဖိတ်လေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ဆရာသူ့ကို သဘောကျသည့် အချက်တစ်ချက်တော့ ရှိပေလိမ့်မည်။

ထိုအချက်မှာ သူ့ ဆရာ မည်သူဖြစ်သည်ကိုနှုတ်လှံစွာဖြင့် စောင့်ထိန်းခဲ့ခြင်းကိုတည်း။ သူ့ဆရာထံသို့ ခက်ခဲစွာဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဆရာကြီးကား မျက်လုံးကိုစုံမိတ်လျက် အတွင်းအားလေ့ ဖျင့်ခန်းများ လေ့ကျင့်နေသည်။ ဆရာကြီးသည် သူ့ တပည့်

၅၇ ● ထက္ကသိုလ် နေထင်းအောင်

ယူချင်းထန် ပြန်ရောက်လာသည့်အဖြစ်ကို သိမသိကား မပြောနိုင်ချေ။

အတန်ကြာသောအခါမှ ဆရာကြီးသည် မျက်လုံးစုံဖွဲ့ကြည့်လေ၏။

“မင်းတောင် ပြန်လာပြီကိုး”

ဆရာကြီးက ယူချင်းထန်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ ငြိမ်သက်နေလေ၏။

ယူချင်းထန်ပြောမည့် စကားများကို စောင့်စားနေဟန် ရှိလေ၏။

ယူချင်းထန်သည် သူ့အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြရန် အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားသည်။ စကားလုံးများသည် နှုတ်ခမ်းဝေပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

နောက်ဆုံး....

“ဆရာကြီး”

“ပြော”

“ဆရာကြီး ကျွန်တော်....ကျွန်တော်”

ဆရာကြီးက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလေ၏။

“ကျွန်တော် ပြိုင်ပွဲမှာ ရှုံးခဲ့ပါပြီ ဆရာကြီး”

အချစ်အရုန်းစားနိဂုံး (ခု-ဇာတ်သိမ်း) ● ၅၉

ယူချင်းထန်သည် လိုရင်းအချက်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ ဆရာကြီးသည် အေးစက်မာကျောစွာ ပြောလေ၏။

“မင်း ရှုံးခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဘာကြောင့် ရှုံးတာလဲ”

ဆရာကြီးက သူ့အား အေးစက်စူးရှစွာ ကြည့်နေသည်။ ယူချင်းထန် လိမ်ညာမပြောဝံ့ပေ။

“ရွှေနဂါး လီဆူရှင်းဆိုတဲ့လူက မသမာတဲ့နည်းနဲ့ ပြိုင်ပွဲမှာ အဆိပ်ခတ်ပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ရှုံးခဲ့တာပါ ဆရာကြီး”

“ဘာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အဆိပ်ခတ်ပြီး ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရတာပါ ဆရာကြီး”

ယူချင်းထန်သည် အစအဆုံး ပြောပြလိုက်ရလေသည်။ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်ရပ်များကိုပါ ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဆရာကြီးသည် မျက်နှာထား တင်းမာပြီး ဟိုဟိုသည်သည် သမ်းလျှောက်လေတော့၏။

“မင်းဟာ ငါ့ဘဝကို မီးရှို့တဲ့ကောင်ပဲ”

“ဗျာ”

၆၀ ● ထက္ကသိုလ် နေထင်းခံအောင်

ဆရာကြီး၏ အေးစက်စွာ စွပ်စွဲလိုက်သည့် အသံသည် ငယ်ထိပ်မှ ခြေဖျားအထိ ဝင်သွားလေ၏။

“ငါ့ဘဝကို လူမသိသူမသိအောင် တစ်သက်လုံး ဇာတ် မြုပ်နေခဲ့တယ်။ ဘယ်သူမှလဲမသိခဲ့ဘူး။ အခုတော့ သူ့ခိုဟာ မိုးပြိုလက်သီးပညာ သင်ပေးတဲ့လူကို အစလိုက်ရှာတော့ မယ်၊ ငါ့မိ ဒုက္ခရောက်ရတော့မယ်”

ဆရာကြီး တိယန်စင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် စင်္ကြံ လျှောက်နေတော့၏။

“ဒီကိစ္စဟာ ဆရာကြီးနဲ့ မပတ်သက်လာနိုင်တော့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဘာ... မင်းဘာသိသလဲ။ မိုးပြိုလက်သီးသိုင်းကွက်ကိ သတ်ပြုမိသွားပြီး မင်းဘယ်သူဆိုတာကို စုံစမ်းပြီး ငါ့ဆီ အရောက်လာကြတော့မယ်”

ဆရာကြီး တိယန်စင်း၏ အသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက် ပေါ်လာ၏။

တိယန်စင်းက...

“ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ တိုင်မေ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မင်းကို ဘယ်လိုစုံစမ်းကြသလဲ”

“သူတို့က မိုးပြိုလက်သီး သင်ပေးတဲ့ ဆရာကြီးကို မေး ကြပါတယ်”

ဆချစ်အစုန်းစားနိဂုံး(ဒု-စာထိဆိမ်း) ● ၆၁

“မင်းကို ဒီသိုင်းညှာဘယ်သူ သင်မေးသလဲတဲ့”

“မင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်သလဲ”

“ကျွန်တော်ကို သင်ပေးတဲ့ဆရာကို ကျွန်တော် လုံးဝ မပြောပြနိုင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒီတော့ မင်းကို ဘယ်လို ဆက်ဆံသလဲ”

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ ဆက်ဆံပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဟူတန်ဂိုဏ်းမှာနေရတာ မပျော် တော့ဘူး။ ဒါကြောင့်ပဲ ဒီဂိုဏ်းက ထွက်ပြေးခဲ့ ပါတယ်”

ယူချင်းထန်သည် အခြေအနေ အားလုံးကို ပြောပြလေ သည်။

“မင်းကို သိုင်းပြိုင်ပွဲလွတ်ခံတာ ငါမှားပြီ”

ဆရာကြီး တိယန်စင်းသည် စိတ်အိမ်စိတ်စွာ ပြောလိုက် သည်။

ယူချင်းထန်မှာလည်း စိတ် ထိခိုက်သွားသည်။ သူသည် ဒူးထောက်ပြီး တိယန်စင်း၏ ခြေထောက်ကို ဖက်ထားလေ သည်။

“ဆရာကြီးရယ် ကျွန်တော်ဟာ ဆရာမရှိဘူး။ ဆရာ နာမည်ကို မသိဘူးလို့ပဲ ပြောခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ သစ္စာတော့ ပျောက်ခဲ့ပါဘူး”

ဆရာကြီး တိယန်စင်းကား ဘျောက်တုံး တစ်တုံးပေါ် ထိုင်လျက် ငေးမှိုင်နေ၏။

ယူချင်းထန်သည့် ဆရာကြီးရှေ့၌ဒူးထောက် ထိုင်လိုက် သည်။

“ဆရာကြီးရယ် ပြိုင်ပွဲမှာ ကျွန်တော်နိုင်အောင် မယှဉ် ပြိုင်နိုင်တာတော့ ကျွန်တော် အပြစ်ပါ။ ကျွန်တော်ကို အပြစ်ပေးပါဆရာကြီး”

ဆရာကြီးတိယန်စင်းမှာ ယူချင်းထန်အား ဘာမှမပြော တော့ချေ။ ထိုစဉ် သူတို့မြင်ကွင်းသို့ လူနှစ်ယောက်ရောက် လာလေသည်။

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် တိုင်မေသက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် တို့ဝင်တည်း။

ဆရာကြီး ကိယန်စင်းသည် ခေါင်းထောင် ကြည့်လေ၏။

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ နောက် ယောင်ခလိက်ခုံကြဲတာပါ”

ဆရာကြီး တိယန်စင်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ပြောနေတဲ့ အကြောင်းစုံကို မင်းတို့ ကြားပြီးရော့ပါ”

“ကြားပြီးပါပြီဆရာကြီးရယ် ဒီသူငယ်မှာလဲဘာအပြစ်မှ ရှိပါဘူးဆရာကြီး၊ သူဟာ ရှုံးသားဖြောင့်မတ်ပြီး လောက အကြောင်း ဘာမှနားမလည်သေးပါဘူး ဆရာကြီး”

“အင်း...ငါမှားတယ်၊ ငါမှားတယ်”

“ဆရာကြီး ဒီသူငယ်ကို သိုင်းပြိုင်ပွဲ စေလွှတ် လိုက်တဲ့ အတွက် မှားတယ်လို့ မပြောပါနဲ့၊ ဒီသူငယ်ဟာ အတတ် နိုင်ဆုံး အရိုးသားဆုံး ဝင်ပြိုင်ပါတယ်၊ သူဟာ ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်တဲ့ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ရဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ အပြုအမူကို ခံလိုက်ရတာပါ”

ဆရာကြီး တိယန်စင်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက် သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါပြောတာ ဒါမဟုတ်ဘူး”

“ဘာများပါလိမ့်ဆရာကြီး”

“မင်းတို့မသိတဲ့ အများတွေပေါ့ကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့သိခွင့်ရှိရင် သိပါရစေ ဆရာကြီးရယ်”

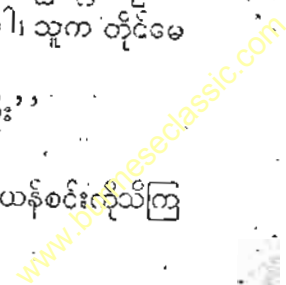
“မင်းတို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေ ဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

“ကျွန်တော်က ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပါ၊ သူက တိုင်မေ သက်ထောက် ဂိုဏ်းချုပ်ပါ”

“ဪ...မင်းက ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ် တိယန်စင်းကိုယ်ကြ သိလား”

၆၄ ● တက္ကသိုလ် နေ့မင်းအောင်

“ဗျာ...”

“ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ် တိယန်စင်းကို သိကြသလားလို့ မေးနေတယ်”

“ဂိုဏ်း...ဂိုဏ်းချုပ် တိယန်စင်း သေသွားပါပြီ။ အဲဒီတုန်းက တိုင်မေဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပါ။ သေဆုံးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလူသတ်သမားကလဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရွာဖွေနေတုန်းပါ။”

“ဟား...ဟား...ဟား...မင်းတို့က အဲဒီအတိုင်း ထင်ကြသလား?”

“အဲဒီတုန်းက ပဟေဠိနဲ့တူနေလို့ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားလို့မရခဲ့ပါဘူး ဆရာကြီး”

ဆရာကြီး တိယန်စင်းသည် ဆွေးမြည့်သော လေသံ ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းတို့သိချင်ရင် ငါပြောလိုက်မယ်။ ငါဟာ ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တိယန်စင်းပဲ”

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် တိုင်မေလက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တိယန်စင်း၏ ရှေ့၌ ခူးထောင့်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဂါရဝပြုတယ်”

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှင်... ကျွန်မလဲ ဂါရဝပြုပါတယ်”

အချစ်အစုန်းစားနိဂုံး (ဒု-စာထိသိမ်း) ● ၆၅

သူတို့သည် အရှိအသေပေး ဂါရဝစကား ပြောကြားလိုက်သည်။

“အေး...မင်းတို့ကို အဲဒီတုန်းက အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရမယ်၊ ပစ္စမဆုံး မိုးပြုလက်သီးသိုင်းကွက်ကို ငါခေါင်းထဲကို အယ်လီစရောက်လာတယ်ဆိုတာက စပြီး ငါပြောပြမယ် အဖြစ်က ဒီလိုကွယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တိယန်စင်းသည် သူ့အခြေအနေကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြခဲ့လေ၏။

ထိုသိုင်းကွက်များကို စိတ်ဝင်စားနေသည်။

ထိုသိုင်းကွက်များကို သူ မြင်နေရသည်။

သူသည် သိုင်းကွက်များကို မကြာခဏ မြင်နေရသဖြင့် သိုင်းကွက်များကို လေ့ကျင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ သည် မကြာမီ ထိုသိုင်းကွက်များကို လေ့ကျင့်တော့၏။ သိုင်းကွက်များက မိုးပြုလက်သီးသိုင်းကွက်ပေတည်း။

သူသည် ထိုသိုင်းကွက်ကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် လေ့ကျင့်တော့၏။

ထိုအခါ မိုးပြုလက်သီးသိုင်းကွက်ကို သူ တတ်မြောက်လာတော့၏။

သူသည် တိုင်မေဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဖိတ်ခေါ်သည့်အကြောင်းမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ မိုးပြုလက်သိုင်းကွက်ကို ထုတ်ဖော်ပြသရန်ပေတည်း။

တိုင်မေဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရောက်လာသောအခါ သိုင်းပညာထုတ်ကြ၏။

တစ်ချက်တွင် မိုးပြုလက်သီးဖြင့် ထိုးမိ၏။ တိုင်မေဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ ထိုထိုးချက်ကိုရှောင်တိမ်းရန် အချိန်မရသဖြင့် တိုက်ခံလိုက်ရသည်။

အခန်း (၇)

ဘဝလမ်းမှန် ဖြန်ရှင်သန်

ဟုံတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တိတန်စင်းသည် ဥာဏ်ပညာထက် မြက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ တိုက်ကွက်များကို တီထွင်နိုင်သူဖြစ်သည်။

သူသည် ယခုတလော အိပ်မက်တစ်ခုကို ခဏခဏ မြင်မက်သည်။

ထိုအိပ်မက်ကား ခေါင်းတလားဘက်လုံးထဲ အိပ်စက်နေသော မုတ်ဆိတ်ရည်နှင့်အတိုးကြီးသည် အိပ်ရာမှ ထလာပြီး သူ့အား သိုင်းကစားပြခြင်းတည်း။

ထိုလက်သီးချက်ဖြင့် တိုင်မေဂိုဏ်းချုပ် ဒဏ်ရာရပြီး ဆုံးသွားသည်။

...တိုင်မေဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ပညာမလွယ်ရင်း ထိုသို့ ရသဖြင့် ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တိယန်စင်းကို အပြစ်မယူ သို့သော် သူမ သေဆုံးသွားသည်။

“အဲဒါ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပါပဲကွာ၊ မင်းတို့ပဲ စားကြည့်၊ ငါ့အနေနဲ့ အဖြင့်မှန်ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရ ငါ့ရှင်းပြလို့ကော တိုင်မေဂိုဏ်းက ယုမလား၊ တိုင်မေ နဲ့ ဟူတန်ဂိုဏ်း သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်တော့မှ

တိုင်မေလက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“မဟုတ်တာဘဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သစ္စာသမာဓိကို တိုင်မေဂိုဏ်းဟာ သိရှိယုံကြည်ထားတာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှင်းပြရင် အဲဒီအချိန်က တိုင်မေဂိုဏ်း ပူးကြည့်ကြမှာပေါ့”

“မသေချာဘူးလေ၊ တိုင်မေဂိုဏ်း ယုံကြည်မယ်လို့ သေသေချာချာ မသိဘူး၊ ဒီတော့ ငါ့အနေနဲ့ ကြံ တော့တာပေါ့...”

“အလောင်းတစ်လောင်းကိုရဲ့၊ ငါ့အင်္ကျီတွေပတ် မျက်နှာကိုဖျက်ဆီးပြီး အဲဒီနေရာမှာ ထားပစ်ခဲ့ရတယ်

ဘော့ ဒီချောက်ထဲမှာ ဇာတ်မြုပ်နေရတော့တာပေါ့

“ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဟူတန်ဂိုဏ်းနဲ့ တိုင်မေဂိုဏ်း သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲတွေ မဖြစ်စေချင်လို့ပါပဲ”

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

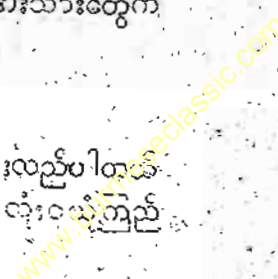
“အဲဒါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ စေတနာမှန်ကို သိရတာပဲ ပါ၊ အခု ကျွန်တော်ဘို့ ခြင်္သေ့ဘာဏလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ချောက်ကြီးထဲမှာ အချိန်များစွာကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့တယ်ဆို သေး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ဘက်ယမှန်ကန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆို တာ တိုင်မေလက်ထောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလဲ ခြင်္သေ့သွား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရယ်”

တိုင်မေ လက်ထောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သွားပျာသလဲ ဘာသာပေါ့။”

“ဟုတ်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရယ်၊ တိုင်မေဂိုဏ်းချုပ် ကနဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေကို ရှင်းပြပါ့မယ်၊ ဂိုဏ်းသားတွေက ယုံကြည်ကြမှာပေါ့”

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ချား၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအပေါ် ကျွန်တော်ဘို့ လုံးဝယုံကြည် မည်မျှပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တိယန်စင်းက...

“ကဲ...ကဲ...မင်းတို့ သဘောပေါက်နားလည်တဲ့အတွက် ငါ ဝမ်းသာပါတယ်။ မင်းတို့လဲ ပြန်ချိန်တန်ပြီ ပြန်ဖို့ပြန် ဆင်ကြပေတော့”

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“ဟာ...ကျွန်တော်တို့ချည်း ပြန်လို့ တယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးပါ တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ အလုံး ဟူတန်ဂိုဏ်းကို ပြန်ကြတာပေါ့”

တိယန်စင်းက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းသည်။

“ဟာ...မဖြစ်ဘူး ငါမလိုက်နိုင်ဘူး၊ မလိုက်ချင်ဘူး”

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“မဟုတ်ပါဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရယ်၊ သိုင်းလောကမှာ အန္တရာယ်တစ်ခု ပေါ်နေပါတယ်၊ အဲဒါကတော့ ကောင်းကင် နဂါးရဲ့ ရန်စွယ်ပါပဲ၊ သူဟာ သိုင်းသမားတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လိုက်သတ်နေပါတယ်။ သူ့ကို သိုင်းလောက က ကြောက်နေရပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိုးပြု လက်သီးသိုင်းပညာရှင်ကိုရှာရင်း မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးကို တွေ့ရတာပါ။ လိုက်ခဲ့ပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရယ်”

တိယန်စင်းက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်း၏။

“ငါ လုံးဝ မလိုက်နိုင်ဘူး”

“ဗျာ...”

“ငါဟာ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကွ၊ ငါ ဟာ သိုင်းလောကထဲက ထွက်ခွာခဲ့တာ အတော်ကြာပြီ၊ အဲဒီတော့ ငါဟာ သေလူပါကွာ”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရယ်၊ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးသေလူအဖြစ် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရက်တွေဟာ ကျော် သွန်ခဲ့ပါပြီ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုလဲ ဟူတန်ဂိုဏ်းကရော တိုင်မေ ဂိုဏ်းကပါ ယုံကြည်နားလည်လာအောင် ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ယူပြီး ရှင်းပြပါမယ်၊ အခုဟာကလဲ အပြစ်မဲ့ပြီး အသတ်ခံနေရတဲ့ သိုင်းသမားတွေအတွက် ငဲ့ညှာဖို့ ကျွန် တော် ပြောတာပါ”

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက တောင်းပန်လိုက်၏။ တိုင်မေ ဂိုဏ်း လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကလည်း...

“ဟုတ်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှင်၊ ကောင်းကင်နဂါး ဆိုတာ အင်မတန်ဆိုးသွမ်းတဲ့လူပါပဲ၊ သူ့ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆုံးမမှ ဖြစ်မှာပဲ၊ အခု သူဟာ လက်ရှိ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတွေ သိုင်းပညာအားလုံး စုပေါင်းရေးသားထားတဲ့ သိုင်း သွမ်းကိုရထားလို့ လက်ရှိဂိုဏ်းချုပ်တွေနှိမ်နင်းဖို့ ခက်ခဲ နေပါတယ်”

“မိုးပြိုလက်သီး သိုင်းကွက်ကတော့ အဲဒီသိုင်းကျမ်းမှာ မပါပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနေနဲ့ မိုးပြိုလက် သီးသိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုပြီး ကောင်းကင်နဂါးကို အနှိုင်း ယူနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုပါ အပါ ခေါ်ရတာပါရှင်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှစ်ဦးက လှိုက်လှဲစွာ ပြောဆိုတောင်းပန် ကြသောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတိယနဝင်း ဝိုင်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကောင်းကင်နဂါးဆိုတာ တကယ်ဆိုးသွမ်းယုတ်မာတဲ့ သိုင်းသမားပါ။ ဆရာကြီး လိုက် သင့်ပါတယ်ခင်ဗျား”

ယူချင်းထန်က ကြားမှ ပြတ်ဝင်၍ တိုက်တွန်းလိုက်၏။ ဆရာကြီးတိယနဝင်းက စဉ်းစားနေဆဲ။ သူသည် ဤ ချောက်ကြီးထဲ၌ သူ့ဘဝကို မြှုပ်နှံတော့မည်ဟု ရည်ရွယ် တားခဲ့၏။

ယခုတော့ အခြေအနေက တစ်မျိုးပြောင်းသွားပေပြီ။ ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် တိုင်မေလက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် တို့သည် သူ့အဖြစ်ကို တကယ်စာနာ နားလည်သွားခဲ့ကြ သည်။

ထို့ပြင် တစ်ချက် စဉ်းစားရသည်မှာ ကောင်းကင်နဂါး ဆိုသူကိုတည်း။

သိုင်းလောက လူဆိုး ကောင်းကင်နဂါးကို နှိမ်နင်းရဦး သည်။ သူ နှိမ်နင်းနိုင်ပါမည်လော။

“ငါ ဒီတစ်ညစဉ်းစားဦးမယ်၊ မင်းလို့လဲ ဒီတစ်ညတော့ ဒီချောက်ထဲက ဂူထဲမှာပဲ နားနေကြပေါ့?”

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် တိုင်မေလက်ထောက် ဂိုဏ်းချုပ်တို့ သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြရလေ၏။

ဟုပါသည်။ ဆရာကြီး မြေပြန့်သို့ မလိုက်ဘူးဆိုလျှင် သူ့
ဘဝကား စုံးစုံးမြှုပ်ပြီဖြစ်၏။

တိုင်မေလက်ထောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလိုက်မှလိုက်ပါမလား မသိဘူး”

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“လိုက်မှာပါဗျာ၊ ဘာမှမပူပါနဲ့ ၊ ဆရာကြီးဟာ သိုင်း
ပညာ မြတ်နိုးတဲ့လူပါ။ သိုင်းလောက ဘေးအန္တရာယ် ကျ
ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိနေလို့ သူ့ဟာ မုချလိုက်မှာပါ။
ဒီပြဿနာကို သူ ရှင်းမပြေလည်မယ်ဆိုတာကို သူစဉ်းစား
မှာပါ”

ဤသို့ဖြင့် အချိန်ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။ မိုးစင်စင် လင်း
ချေပြီ။

သူတို့ကလည်း ဆရာကြီး၏ ဂူသို့အသွား ဆရာကြီးက
လည်း သူတို့ဂူသို့အလာ လမ်းတွင် ဆုံမိကြလေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ဘယ်လိုများ ဆုံးဖြတ်ပါသလဲ ခင်
ဗျာ”

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဂါရဝပြုရင်း အလျင်ဦးအောင်
မေးလေ၏။

အစန်း (၈)

ဆရာ့ အကြံအစည်

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ တိုင်မေလက်ထောက် ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးနှင့် ယူချင်းထန်တို့မှာ ချောက်ကမ်းဂါးထဲရှိ ကျောက်စု
တစ်ခုထဲတွင် အိပ်စက်ကြရသည်။

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် တိုင်မေလက်ထောက် ဂိုဏ်းချုပ်တို့
သည် မအိပ်ကြချေ။ သူတို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တိယန်စင်း
အား အပါဝေါ်ရန် စဉ်းစားတိုင်ပင်နေကြသည်။

ယူချင်းထန်ကလည်း အိမ်မပျော်ပါ။ သူ့ဆရာကြီး မြေ
ပြန့်သို့ လိုက်ပါရေး မပါရေးမှာ သူ့အတွက် အရေးပါ

၇၆ ❁ တက္ကသိုလ် နေထိုင်ဆောင်

တိယန်စင်းက....

“အင်း...ငါ ကောင်းကင်နဂါးကို နှိမ်နှင်းပေးဖို့သော့ သတော့ဘုံတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့မင်းတို့နဲ့ဟော့ မလိုက်နိုင် ဘူး၊ မကြာခင်အချိန်အတောအတွင်းမှာ ငါ့ ဟူတန်ဂိုဏ်းကို အရောက်လာခဲ့မယ်”

ဆိုးအခါ ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်၊ တိုင်မေဂိုဏ်း လက်ထောက် ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ယူချင်းထန်တို့မှာ အလွန် ဝမ်းသာသွားကြ သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်၊ ညွှန်တော်တို့ စိတ် ချလက်ချ စောင့်ပါရစေ”

“ငါ့တာမယ်ဆိုရင် လာခဲ့မှာပဲ၊ တာစိတ်မချစကား ပြောနေတာလဲ၊ ကဲ...မင်းတို့နှစ်ယောက် ပြန်ကြတော့၊ ဒီချောက်ထဲမှာ အလကား အချိန်တွေ မကုန်စေချင်ဘူး”

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် တိုင်မေ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်တို့ သည် တိယန်စင်းအား ဂါရဝပြုကြ၏။ ထို့နောက် ယူချင်း ထန်အား နှုတ်ဆက်၍ ချောက်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြတော့ သည်။

တိယန်စင်းနှင့်ယူချင်းထန်တို့ ကျန်ရစ်သောအခါ တိယန် စင်းသည် ယူချင်းထန်အား ကြင်နာစွာ ကြည့်လေ၏။

အချစ်အစုန်းစား နိဂုံး (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❁ ၇၇

“ယူချင်းထန်... မင်း...နဂါးအဆိပ် မိလာတယ် ဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ခြေနှစ်ချောင်း လေး မသန်တော့ဘူး၊ တောင်ဝှေးအသုံးပြုရတာ ကြည့်ပါ တော့ ဆရာဦးရယ်”

ဆရာကြီးသည် သူ၏ဆေးတစ်လက်ဖြင့် ယူချင်းထန်အား ကုသပေး၏။ ယူချင်းထန်မှာ လူကောင်းပကတိ ပြန်မဖြစ် ချေ။ ပြင်းထန်လွန်းသော နဂါးအဆိပ်က သူ့ခြေထောက် များအား ခုကွပေးနေသည်။

ဆရာကြီး တိယန်စင်းသည် ယူချင်းထန်အား ကြည့်၍ သက်ပြင်းချမိလေ၏။

ယူချင်းထန်က....

“ဆရာကြီး...ကျွန်တော်တို့ ပျောက်အောင် မကုနိုင် တော့ဘူးလားဟင်”

ဆရာကြီး တိယန်စင်းသည် ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါလေ သည်။

“နဂါးအဆိပ်ဆိုတာ အပြင်းထန်ဆုံး အဆိပ်ပေါ့ဗျာ၊ နဂါးအဆိပ်မိတဲ့လူဟာ တယ်လွယ်လွယ်နဲ့ ပျောက်မလဲ။ ပျောက်နိုင်ပါဘူး၊ ဖြည်းဖြည်းတော့ သက်သာမှာပေါ့ ကွယ်”

ယူချင်းထန်က....

“ဆရာကြီး...ကျွန်တော် သံမားတော်ကြီးတစ်ယောက်ဆီ သွားပြီး ပြသဖူးတယ်”

“အဲဒီ သံမားတော်ကြီးက ဘာပြောသလဲ”

“ဒီဝေဒနာမျိုးဟာ ခြောက်လ အလွန်ဆုံး ကိုးလကြာ ရင် တစ်ကိုယ်လုံး အကြောတွေဆိုင်းပြီး ခြေတွေလက်တွေ ဖြတ်ပစ်ရလောက်အောင် တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲလာလိမ့်မယ် လို့ ပြောပါတယ် ဆရာကြီး”

တိယန်စင်းသည် စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်သွား လေသည်။

အမှန်တော့ ယူချင်းထန်ပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်၌ ယူချင်းထန် လိုအပ်သည့်အရာမှာအားပေးမှု ဖြစ်သည်။

စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ အားပေးခြင်းသည်သာ သိရောက် သော အကူအညီ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုအချက်ကို ဆရာကြီး သိသည်။

ယူချင်းထန် ခံစားနေရသော ဝေဒနာကို စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်မှုနှင့် ကျားခံထားပေးရမည်။

အကယ်၍စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရအားမပေးနိုင်ဟု ဆိုလျှင် ယူချင်းထန် ဗုန်းဗုန်းလဲကျသွားပေလိမ့်မည်။

“မင်း ဘာမှမပုပါနဲ့ကွာ၊ သေသောသူကြာရင် မေ့ သွားသောသူ ရှာရင်တွေ့တဲ့ကွာ၊ နဂါးအဆိပ်ဖြေဆေး ခြောက်ခဲတဲ့ဆေး ဖျော်တံပါဘူးကွာ၊ ငါ ကိုယ်တိုင် ခြောက်ခဲတဲ့ဆေးကို ရှာပေးပါ့မယ်ကွာ”

ယူချင်းထန် အားတက်သွားသည်။ ဤအချက်ပဲ ယူချင်း ထန် လိုအပ်သည်။

* * *

“နဂါးအဆိပ်ဖြေဆေး ဘယ်မှာရှိသလဲ ဆရာကြီး”

“နဂါးအဆိပ်ပင်ရှိတဲ့ အရှေ့ကျွန်းမှာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီ အဆိပ်ပင်တာ တစ်နှစ်မှာ အသီးတစ်လုံးသာသီးပြီး အဲဒီ အသီးက အဆိပ်ရော အဆိပ်ဖြေဆေးပါ ထုတ်နိုင်တဲ့ အာနိ န် ရှိတယ်ကွ”

တိယန်စင်းက ဆက်ပြောလေ၏။

“အဲဒီအပင် ဘယ်မှာဆိုတာလဲ ချီထွားပါတယ်ကွာ”

ယူချင်းထန် အလွန်အားတက်သွားရသည်။

အူ အဖို့ မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလော။
ဖြစ် မရှုံးသေး။

သူသည် ဆရာကြီးကို အလွန်အားကိုးယုံကြည်သည်။ ဆရာကြီးသည် သူ့အတွက် အဆိပ်ပြေဆေးကို မုချရှာပေးနိုင်လိမ့်မည်။

“ကဲ...ကဲ...မင်း အနားယူလိုက်ဦး၊ မိုးပြိုလက်သီးသိုင်းကွက်ကို ငါ လေ့ကျင့်လိုက်ဦးမယ်”

ဆရာကြီး လေ့ကျင့်သည်ဆိုသည်မှာ မိုးပြိုလက်သီးသိုင်းကွက်ကို ကစားခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

သူသည် မိုးပြိုလက်သီးသိုင်းကွက်ကို ကစားရင်း အတိတ်တစ်ခုကို ပြန်သတိရလာမိသည်။

သူ၏မိုးပြိုလက်သီးကြောင့် တိုင်ခမဂိုဏ်းချုပ် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။

သူလည်း သိုင်းလောကမှ ထွက်ပြေးခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။

“ဟန့် မိုးပြိုလက်သီးသည် သူ့တပည့် ယူချင်းထန်ကို သိုင်းလောကမှ ဆွဲထုတ်နေပြန်သည်။

ယူချင်းထန်သည် ဒုက္ခိတအဖြစ်နှင့် သိုင်းလောကမှ ထွက်ရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလော။

ယူချင်းထန်သည် ဆရာဖြစ်သူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို အဝေးမှ ကြည့်နေသည်။

မိုးပြိုလက်သီး၏ သိုင်းကွက်ကို အလျင်မြန်ဆုံး၊ အသွက်လက်ဆုံး ကစားနိုင်သူမှာ ဆရာကြီးတစ်ယောက်သာရှိသည်။ ခုတ်ယကစားနိုင်သူမှာ သူဖြစ်သည်။

သူသည် ဒုက္ခိတဖြစ်နေလေပြီ။
မိုးပြိုလက်သီးသိုင်းကွက်နှင့် လုံးဝမပတ်သက်သလိုရှိနေသည်။

ယခု မိုးပြိုလက်သီးသိုင်းကွက်ဖြင့် ဆရာကြီးသည် ကောင်းကင်နဂါးကု နှိမ်နင်းပေလိမ့်မည်။

သူသည် ဆရာကြီး လှုပ်ရှားနေသည်ကို ကြည့်ပြီး သူ့ဝေဒနာကို မေ့နေသည်။

* * *

ဆရာကြီးအနီးသို့ ယူချင်းထန် လျှောက်လာသည်။
“ဆရာကြီး...မိုးပြိုလက်သီးသိုင်းကွက်ကိုဆရာကြီးကစားတာဟာ သိုင်မာန်ပါတာပဲနော်”

တိယန်စင်းသည် သိုင်းကစားခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်၏။
“အဲဒီမာန်ပါမှ၊ သိုင်းကွက် မှန်တာကွ၊ မာန်မပါရင် သိုင်းကွက်မမှန်ဘူး၊ မိုးပြိုလက်သီးသိုင်းကွက်ကို လိမ္မော်ကစေချင်ရင် မာန်မလေရမယ်”

ဆရာကြီးက ဆက်ပြော၏။

“မင်းလဲ မှတ်ထား၊ ဒီသိုင်းကွက်ကို မာန်ပါပါကစားရတယ်။ သိုင်းပြိုင်တဲ့အခါ မာန်ပါရင် မင်းကို ပြိုင်ဘက်က လုံးဝမနိုင်တော့ဘူးမှတ်”

“ဆရာကြီး ဘယ်တော့လောက် မြေပြန့်ကို တက်မလဲ ဆရာကြီး”

“နက်ဖြန်လောက်တက်မယ်”

“ဟူတန်ဂိုဏ်းကို သွားမှာပေါ့နော်”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဟူတန်ဂိုဏ်းကို မသွားဘူး၊ အရှေ့ကျွန်းကို သွားမှာ၊ ဟိုမှာ နဂါးအဆိပ်ဖြေဆေး တောင်းရမယ်လေ၊ အဲဒီဆေးရရင် ကောင်းကင်နဂါးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ဆုံးမဖို့ မလိုတော့ဘူးကွာ”

“ဟင်...ဆရာကြီး”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နဂါးအဆိပ်ဖြေဆေးရရင် မင်း အဆိပ်ပြေပြီပေါ့၊ အဆိပ်ပြေရင် မင်း မိုးပြုလက်သီးသိုင်းကိုကစားလို့ရပြီ၊ ကစားလို့ရရင် ကောင်းကင်နဂါးကို မင်း တိုက်ခိုက်နိုင်ပြီပေါ့”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာကြီး အရှေ့ကျွန်းကိုသွားလို့ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတိယနစ်ဝင်းပါကွ၊ ငါလုပ်လို့ အဆင်မပြေတဲ့အခါ မရှိသူး၊ အမြဲတမ်း အဆင်ပြေတယ်....”

“ငါ မြေပြန့်ကိုတက်မယ်၊ မင်းလဲ မြေပြန့်ကို တက်မေတာ့၊ ငါ အဆိပ်ဖြေဆေးရရင် မင်းဆီကိုလာခဲ့မယ်၊ ဘယ်အခါလာရမယ် မချိန်းနဲ့၊ မင်းရှိတဲ့နေရာကို ငါ ရောက်လာရအပေါ့ကွာ”

ဆရာကြီးသည် ယူချင်းထန်ကိုခေါ်ယူကာ ဂူအတွင်းသို့ ခေါ်ခဲ့လေတော့၏။

မနက်ဖြန် ဆရာကြီး ခရီးထွက်မည်။ ယူချင်းထန်လည်း ခရီးဆက်ရမည်။

ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် မရှိပေ။

ဆချစ်ဆမုန်းစားနိဂုံး၃-(၁၁ဆီဆိမ်း) ● ၈၅

ဆရာကြီးတိယန်စင်းသည် နေ့နံနက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွား
လေ၏။

ခန်းမကြီးထဲ၌ ဆရာကြီး တိယန်စင်းတစ်ယောက်သာ ရှိ
လေ၏။

သူသည် အရှေ့ကျွန်းသခင်ကြီးထံမှ နဂါးအဆိပ်ပြေဆေး
ဆောင်းမည်။

မေတ္တာရုပ်ခံ့မည်ဟု အကြံရှိသည်။

အရှေ့ကျွန်းသခင်ကြီး၏ ညွှန်ခန်းမထဲတွင် နဂါးရုပ်တု
ကြီးတစ်ရုပ်ရှိ၏။

အလွန်ကြီးမားခံ့ညားသည်။

ရွှေနဂါးဂိုဏ်း၏ဩဇာ အရှေ့ကျွန်း၌ လွှမ်းမိုးထား
ကြောင်း သက်သေပြနေသကဲ့သို့ရှိလေ၏။

ဆရာကြီးတိယန်စင်းသည် အရှေ့ကျွန်းသခင်ကြီး၏စံအိပ်
ခန်းရောက်ခဲ့သော်လည်း အရှေ့ကျွန်းသခင်ကြီးကို မမြင်
ချေ။

အရှေ့ကျွန်းသခင်ကြီးကလည်း သူ့ကို တွေ့သော်လည်း
မည်သူမည်ဝါမှန်း သိမည်မဟုတ်ချေ။

ဆရာကြီးသည် နေ့ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးနောက်
သာရင်းတို့စွဲ အောင်မြင်ရေးကိုသာ စဉ်းစားနေလေ၏။

ဆခန်း (၉)

ဆချည်းဆနိုးကြီးပမ်းချတိ

ဆရာကြီး တိယန်စင်းသည် အရှေ့ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိ
သည်။

သူသည် အရှေ့ကျွန်းသခင်ကြီး၏ စံအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်
သောအခါ အစောင့်များက တားဆီးကြ၏။

“ငါ့ပင်းတိုသခင်ကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့လာခဲ့တာပဲ”
“ဒီလိုဆိုရင် အထက်ကြွပါ”

မှတ်ဆိတ် ပါးမြိုင်းမွေးရှည်ကြီးနှင့် အလွန်ခန့်ညားသော
ဆရာကြီးတိယန်စင်းကို အစောင့်များက မလေးမစား
ရပါလေ။

“ကျွန်း”

ကျွန်းတံခါးကြီးပွင့်သွားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဆရာကြီး တိယန်စင်းသည် သုညကြည့်လိုက်၏။

ရွှေရောင် ပိုးဖဲအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အရှေ့ကျွန်းသခင်ကြီးသည် သူ့ထံသို့ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေးလေသည်။

သူ့နောက်ပါးတွင် ဝတ်ကောင်းစားလှဖြင့် ထပ်ညှို့နှစ်ဦးပါလာသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဂါရုဝ ပြုလိုက်ကြလေသည်။

“ထိုင်ပါ မိတ်ဆွေကြီး”

ဆရာကြီး တိယန်စင်းသည် ထိုင်လိုက်လေ၏။

အရှေ့ကျွန်း သခင်ကြီးက....

“မိတ်ဆွေကြီး ဘာကိုစွန့် လာတာလဲ”

“နဂါးအဆိပ်ပြေဆေးတောင်းဖို့ ကိုစွပါ”

အရှေ့ကျွန်းသခင်ကြီးသည် ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်ဘယ်လိုမှ မကူညီနိုင် ပါဘူး။ သာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပါတော့လို့ပဲ ပြောချင်ပါတယ်”

ဆရာကြီး တိယန်စင်းသည် အေးစက်စွာ ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားသားလီဆူရှင်းကိုယ်တိုင်ကျုပ်တပည့်ကိုမသမာညှို့နည်းနဲ့ အနိုင်ယူသွားခဲ့တယ်၊ ဒီကိစ္စကို ဖြေရှင်းဖို့ခင်ဗျားမှာ တာဝန်အရှိဆုံး မဟုတ်လား”

ဆရာကြီးသည် အရှေ့ကျွန်း သခင်ကြီး၏ စံအိမ်တော်အတွင်း ရောက်နေသော်လည်း ဂရုမစိုက်ပေ။

အရှေ့ကျွန်း သခင်ကြီးက....

“ကျုပ်မှာ တာဝန်မရှိဘူး၊ သဲလဲ မသိဘူး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ရဲ့စံအိမ်ထဲက ချက်ချင်းထွက်သွားပါ”

အရှေ့ကျွန်း သခင်ကြီးသည် ဆရာကြီး တိယန်စင်းကို အောင်းထုတ်နေလေ၏။

ဆရာကြီးတိယန်စင်း၏ အထင်တွင်မူ အေးအေးဆေးဆေးဆွေးမနွေး၍ရမည်ဟုထင်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ အထင်နှင့်အမြင် မတူမှားနေချေပြီတကား။

အရှေ့ကျွန်းသခင်ကြီးသည် သူ့ကိုသာ တွင်တွင်နှင်ထုတ်နေပေတော့သည်။

၈၈ ● ကတ္တုဆိုလိ နေထိုင်အောင်

ဆရာကြီး တိယန်စင်းက.....

“ကျုပ် မသွားနိုင်အူး ဆိုရင်ကောဗျာ”

အရှေ့ကျွန်း သခင်ကြီးသည် လက်ခုပ်သုံးချက်တီးလိုက်သည်။

“ဖြောင်း....ဖြောင်း....ဖြောင်း”

ည်သည့်နေရာ၌ ကပ်နေမှန်းမသိရသော ဓာသမား လှံသမား နှစ်ဆယ်ခန့်သည် လွှားခနဲ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ဆရာကြီးတိယန်စင်းကား ထိုင်ရာမှ မထချေ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တစ်ယောက်အတွက် ဤလူနှစ်ဆယ်မျှမှ အကြောင်းမဟုတ်ပါ။

အရှေ့ကျွန်း သခင်ကြီး၏ ကပ်ည့်များမှာမူ ဆရာကြီးတိယန်စင်းအား ဖိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေလေပြီ။

“တိုက်”

အရှေ့ကျွန်း သခင်ကြီး၏ ဧည့်ခံ စကားကား ‘တိုက်’ ဟူသတည်း။

“ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်”

အချစ်အစုန်းစားနိဗ္ဗာန် (ရ-စာအုပ်အိမ်) ● ၈၉

ခားသမား လှံသမားများသည်လှင်ခနဲ ဝင်တိုက်ကြတော့သည်။

ဆရာကြီးတိယန်စင်းသည် လှစ်ခနဲလှစ်ခနဲ ရှောင်တိမ်းရလေသည်။

လှံသမားများသည်ဆရာကြီးတိယန်စင်း ရှောင်တိမ်းသည့်အကဲသို့ လှံများနှင့် လိုက်ထိုးသည်။

* * *

“ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်”

“ဝှီး...ရွမ်း...ရွမ်း”

ဆရာကြီးတိယန်စင်းသည် သူ့လက်ဝဲကို ရိုက်ငုတ်လိုက်သည်။

“ဝှီး...ဝှစ်...ဝှစ်”

“ဗုန်း...အား”

တစ်ကြိမ်ရိုက်လိုက်လျှင် နှစ်ယောက်စီ လွင့်လွက်သွား၏။

စုစုပေါင်း လူခြောက်ယောက် လဲပြိုသွားခဲ့လေပြီ။
“ရပ်လိုက်”

ဓားသမား လုံသမားများသည် နောက်ဆုတ်သွားကြ၏။
နောက်မဆုတ်လျှင်လည်း မလွယ်ချေ။

သူတို့ပင် အလဲလဲအပြိုင်ြ ဖြစ်ရဦးမည်။

ဆရာကြီး တိယန်စင်းသည် မားမားကြီး ရပ်နေလေ၏။

အရှေ့ကျွန်း သခင်ကြီးသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ရောက်ရှိ
လာသော ညွှဲသည်ကြီးအား သူ့တပည့်များ မနှိုင်းမှန်းသိ
လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မသေချင်ရင် ကျုပ်စကားကိုနားထောင်”

ဆရာကြီး တိယန်စင်းက ရယ်လေ၏။

“ခင်ဗျား စကားမပြောနဲ့၊ ကျုပ်စကားကို ခင်ဗျားနား
ထောင်၊ ဒီလူတွေအားလုံးကို ကျုပ်တို့ကိန်နင်တယ်၊ ကဲ...
အပိုမပြောချင်ဘူး၊ ကျုပ်တောင်းတဲ့နဂါးအဆိပ်ဖြေဆေးကို
ပေးပေတော့”

အရှေ့ကျွန်းသခင်ကြီးသည် စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။

“ခင်ဗျားက အဆိပ်ဖြေဆေးပဲတွင်တွင်တောင်းနေတယ်၊
အဲဒီအဆိပ်ဖြေဆေးက ကျုပ်မှာ မရှိတော့ဘူး”

တိယန်စင်း အံ့ဩသွား၏။

“အဆိပ်ဖြေဆေး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ပြောရမှာ ရှက်စရာပါဗျာ၊ အဆိပ်ဖြေဆေးကို ကျုပ်
သမီးကယူပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်၊ ကျုပ်လဲ သမီးကိုလိုက်
မမီးနေတာပဲ၊ သူ့ကိုလဲမမိနိုင်တော့ ကျုပ်မှာအရှက်တကွ
အကျိုးနည်း ဖြစ်နေတာပါပဲ”

တိယန်စင်းသည် အရှေ့ကျွန်း သခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို
လိုက်၏။

သူ့ အမှန်ကို ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ့သိလိုက်
ကြည့်သည်။

တိယန်စင်းသည် ချွဲခနဲလှည့်ထွက်လာ၏။

သူ့အား ဝိုင်းရံထားသည့် ဓားသမား လုံသမားများ
သည် ရှိခနဲ နောက်ဆုတ်ပေးကြသဖြင့် ဆရာကြီးတိယန်စင်း
အတွက် အလိုလိုလမ်းကြောင်းပေါ်လာနေသည်။

“နေပါဦး မိတ်ဆွေ”

အရှေ့ကျွန်းသခင်ကြီးက လှမ်းအော်မေး၏။ တိယန်စင်း
ရပ်သွားသည်။

“မိုးပြုလက်သီး တိယန်စင်းဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”

သုသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ချာခနဲ ယုဉ်ထွက်သွား
တော့သည်။

* * *

“ငါ့ကိုယ်တိုင်အဲဒီနဂါးစံအိပ်ကိုဆောက်ခဲ့တာလူကလေး
အဆိပ်ပြေဆေးက မရှိတော့ဘူး၊ သူ့သမီးကယူပြီး ထွက်
ပြေးသွားလို့ သူလဲ ခေါင်းမီးတောက်နေတယ်”

ဆရာကြီးတိယန်စင်းသည် အခြေအနေအားလုံးကို ပြော
ပြလိုက်၏။

ယုချင်းထန်သည်မျှော်လင့်တားသလိုဖြစ် မလာသဖြင့် စိတ်
ဝတ် အလွန်ကျသွားလေ၏။

ထူသည် ဆရာကြီးသွားလျှင် မုချအဆိပ်ဖြေဆေး ရရှိမည်
ဟု ယုကြည်ထားခဲ့သည်။

ယခုတော့ တိယန်စင်းလည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပေ။

“ကျွန်တော် ထိုက်နဲ့ ကျွန်တော် တံပဲ ဆရာကြီးရယ်၊
အဆိပ်ဖြေဆေးကို လိုက်မရှာပါနဲ့ တော့”

ဆရာကြီး တိယန်စင်းက ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွာ၊ တစ်နည်းမရရင် တစ်နည်းနဲ့
ကြရတာပေါ့”

ယုချင်းထန် ဘာမျှမပြောတော့ပေ။

“ယခု လောလောဆယ် ဗဟုတန်ဂိုဏ်းကို သွားရမယ်၊
ဟိုမှာ ကောင်းကင်နဂါးရဲ့ အခြေအနေကို မေးရမယ်၊
ကောင်းကင်နဂါးကို ရှင်းလင်းသုတ်ယင်ဖို့ အစီအစဉ် လုပ်
ကြရမယ်”

ယုချင်းထန်သည် သူ့ဘဝအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ
သော်လည်း သိုင်းစောကကြီးအတွက်မူ အားတက်ဖွယ်ရာ
ဖြစ်နေကြောင်းစဉ်းစားမိသည်။

“ဆရာကြီး...ဆရာကြီး ကောင်းကင်နဂါးကို တိုက်ခိုက်
ရင် သတိထားပါ၊ ကောင်းကင်နဂါးဟာ သတ္တိရှိရှိယှဉ်ပြိုင်
မှာထက် ကလိမ်ကကျစ် ကောက်ကျစ်တဲ့နည်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့
က များပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးအတွက် ကျွန်တော်
ရိုးရိမ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါဟာ သေမှာကိုကြောက်နေတဲ့လူ
ဟုတ်ပါဘူး၊ ချောက်ကြီးထဲမှာ ရှောင်နေတယ်ဆိုတာက
ကျန်တဲ့လူတွေ သွေးချောင်းစီး တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်မှာမို့လို့ပါ၊
ငါဟာ ကောင်းကင်နဂါးထက် ပိုပြီး အတွေ့အကြုံများပါ
တယ်”

မှန်သည်။

၉၄ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းဘောင်

ဆရာကြီး တိယန်စင်းသည် ပွင့်လင်းစွာ ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။

သေခြင်းတရားများကိုလည်း အလျင်း ဝရမစိုက်ပေ။

ယူချင်းထန်ကတော့စိတ်ညစ်သွားသည်။ သူသည် ဤဆရာ ကြီး တစ်ယောက်ကိုသာ အားကိုးသည်။

အကယ်၍ ဆရာကြီးတိယန်စင်းသာ ပျက်စီးအံ့ပါးသွား လျှင် သူ့တွင် အားကိုးရာ နေ့တောင်ကြီး ပြုလဲချေပြီတည်း။ မိုးပြိုလက်သီး သိုင်းကွက်လည်း ပျောက်ဆုံးသွားပေလိမ့် မည်။

ဆရာကြီး ကောင်းကင်နဂါးကို အနိုင် တိုက်နိုင်ပါစေ၊ ဤကား ယူချင်းထန်၏ဆုတောင်းစကားပင်ဖြစ်ပေတော့ သည်။

အခန်း (၁၀၅)

သူရဲကောင်းမလေး

ဆရာကြီး တိယန်စင်းက ယူချင်းထန်အား ကြည့်လိုက် သည်။

“လူကလေး...မင်း ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆယ်သွားချင်သလဲ”

ဤစကား ပြောခြင်းမှာ ဆရာကြီး တိယန်စင်းသည် အကြောင်းမဲ့ပြောခြင်းမဟုတ်။

သူ၏ ဒုက္ခိတဘဝကို ယူချင်းထန် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ သဖြင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် စိတ်ပြေလက်ပျောက် သွားချင် သ သွားစေဟု လွတ်လပ်ခွင့် ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာနှင့်တပည့်ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ငါနဲ့ဟူတိုင်းကို လိုက်ခဲ့ဟု ခေါ်လျှင် ယူချင်းထန် ငြင်းဆန်ရုံမဟုတ်ပါ။

သို့သော်....

ဆရာကြီး တိယန်စင်းသည် အလွန် ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သဖြစ်၍ ဤသို့ အမိန့်အာဏာဖြင့် ခေခိုင်းခြင်း မရှိပါ။

တပည့်ဖြစ်သူ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဆုံးဖြတ်ရန်သာ မြန်းသည်။

“ဆရာကြီးရယ် ဟူတန်တောင်ကို ကျွန်တော်မလိုက်ရစေနဲ့၊ ဆရာကြီးက ကောင်းကင်နဂါးကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ သူတကာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ရဘဲနဲ့ အလကယ်တင်းစောင့်နားထောင်ရတဲ့ ဘဝမျိုးကို ကျွန်တော် မချင်ပါဘူး။”

“အေး...အေး မင်းဆရာဘဝပဲ၊ ငါကတော့ ကောင်းကင်နဂါးကို ဆုံးမဖို့ ဟူတန်တောင်ကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဆရာကြီးတိယန်စင်းသည် ပြောပြောဆိုဆို ဟူတန်တောင်သို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ယူချင်းထန်သည် ဆရာကြီးကို ငေးမောကြည့်ရှုနေသည်။

ဆရာကြီး ကွယ်ပျောက်သွားသောအခါမှ သူလည်း ထွက်ခွာလာသည်။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

‘သူသည် သူ့ကိုယ်သူပြန်မေးလေ၏။’

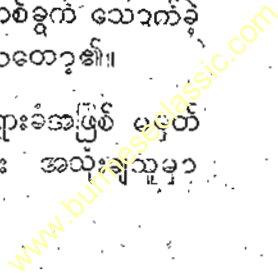
“ကောင်းကင် နဂါးကတော့ တစ်သူတွေ တာပဲခပြာပြော သူလုပ်ချင်တာကို စွတ်ခွတ်လုပ်သွားတယ်၊ အဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ် မကောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် စွတ်ခွတ်လုပ်သွားတဲ့သူအတွက်လဲ သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ အခုဆိုရင် သူ့နာမည် အခက်ဆိုးနေပြီပဲ၊ အင်း...အနာဂတ် ဘဝကတော့ မကောင်းဘူးပေါ့လေ”

သူသည် ဘောင်ဝှေးကပ်ချောင်းဖြင့် လှမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်းစားလာလေ၏။ သူသည် မင်းယုအား သတိရသည်။

မင်းယု အဆိပ်ခတ်ခဲ့ပုံကို ပို၍ သတိရသည်။ သူ့အား အရက်တိုက်ခဲ့သည်။

သူသည် အားနာပဲခပြာနှင့် အရက်တစ်ခွက် သောက်ခဲ့သည်။ သည်တွင် သူ့ဘဝ ပြိုကွဲ ပျက်စီးလေတော့၏။

သို့သော် သူသည် မင်းယုအား တရားခံအဖြစ် မမှတ်ယူပါ။ မှတ်ယူ၍ မဖြစ်ပါ။ မင်းယုအား အသုံးချသူမှာ လိမ္မော်ရွှင်းသာတည်း။

၉၈ ● တတ္ထသို့လိ နေထင်းဆောင်

ထို့ကြောင့် ယူချင်းထန်၏ ဒေါသများမှာ လီဆူရှင်း အပေါ်သို့ ပုံကျပေတော့သည်။

သူသည် မိုးပြိုလက်သီး ယူချင်းထန်ဟူ၍ အသက်ရှင် နေ သွားလို့သော်လည်း ယခု မိုးပြိုလက်သီးဟူသော အမည်ကို မခံယူနိုင်တော့ပေ။

ကောင်းကင်နဂါးကတော့ သိုင်းကျမ်းဘစ်ခုကို လက် ကိုင်ပြု၍ ခေါင်းမော့မေ့သော့၏။

သိုင်းကျမ်းကလည်း တစ်ခုဆိုဆိုသေသောက် ဘန်ဖိုး၍နေ သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအားလုံး စုပေါင်း ရေးသားထားသော သိုင်းကျမ်းဖြစ်၍ ဂိုဏ်းပေါင်းစုံမှာ ပညာအားလုံးကို လီဆူ ရှင်း ရရှိနေသည်။

သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် လမ်းလျှောက်သာနေသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံရသူမှာ လီပိုးဖြစ်လေသည်။

“ဟင်...ကွမ်ပင်”

လီပိုးက အံ့ဩစွာ ရေရွတ်မိသည်။

လီပိုးသည် ထိုနေ့က ကွမ်ပင်နှင့် တွေ့ရပုံကို စိတ်ထဲ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေမိသည်။

ဆချစ်ဆချစ်စားနိဂုံး(ဒု-ဇာတ်ဆင်း) ● ၉၉

ထိုနေ့က စားသောက်ဆိုင်သို့ တစ်ဦးချင်းလာသူမှာ ကွမ် ပင်ယောက်သာရှိသည်။

အခူးသမားမှာလည်း အစုအဖွဲ့နှင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကွမ်ပင်သည် ယူချင်းထန်များ ဖြစ်လေသလားဟု သူမကြာ ဘဲ တွေးမိသည်။

ထို့ပြင် ကွမ်ပင်သည် ဒုက္ခိတ တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည် ဆိုဘိလော့။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကွမ်ပင်ကိုလိုက်လံရှာဖွေနေခဲ့သည်။

ယခု မအျှော်လင့်ဘဲ ကွမ်ပင်ကို တွေ့ခဲ့ရသေးပြီ။ သို့သော် ယူချင်းထန်က လီပိုးကို မတွေ့ပေ။ လီပိုးကတော့ အခြေ နေကို စုံစမ်း၍ ယူချင်းထန်နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံ နေလေတော့၏။

ယူချင်းထန်သည် အမျိုးသွားလမ်းမမှ ဖယ်ခွာ၍ တောင် ပေါ်လမ်းကလေးသို့ တက်လာခဲ့၏။

ယူချင်းထန်သည် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော မြင်ကွင်းကို မကစီးမှ ကြည့်ရှုရန်အတွက် တောင်ပေါ်သို့တက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လိမ္မော်သည် သစ်ပင်များကို ကွယ်၍ သူ့အား နေထိုင်ရာ ယောင်ခံလိုက်လာ၏။ သူမသည် အနည်းငယ်လှမ်းခွာနေရာတွင် အဝေးမှ အသာဝေငိုကြည့်ပန်၏။

* * *

ယူချင်းထန်ကတော့ အောက်မှ ဖြစ်ရသည့် မြေကွဲအား မေးမောကြည့်နေသည်။ သူသည် ဤသို့ကြည့်ရင်း ယခင် ချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်လာသည်။

ယခင်ကလည်း တစ်ကြိမ်ခုန်ချခဲ့ဖူးပေပြီ။ သောက်ခဲပေးသဖြင့် သက်ပျောက်ခဲ့ပေ။ ယခု သူ လောကကြီးသွင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

သူသည် အသက်ကို အဆုံးစီရင်တော့မည်။ ဆုံးရှုံးချက်ချလိုက်ပြီးနောက် တောင်ပေါ်မှ ခုန်ချရန် စာလိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့”

ယူချင်းထန်အား လက်နှစ်ဖက်က ကြမ်းတမ်းစွာ လှိုက်၏။

ယူချင်းထန် ကျည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တန်ပိုးထိုက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဇားဘီလူး ထန်ပိုးထိုက်ပင်တည်း။

“ဘာဖြစ်သို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ယူချင်းထန်”

“ငါသေချင်တယ်လေကွာ၊ လောကမှာ ငါရှိနေလို့လဲ ပြီးကွာ၊ ငါ့ဟာ လူ့ဘုံတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ”

တန်ပိုးထိုက်သည် ယူချင်းထန်အား မြေပြင်သို့ ဆွဲခေါ်လေ၏။

“ယူချင်းထန်”

“ဟင်... ဖင်း... ဖင်းယု”

ချက်မမြင်မလေး၊ ပင်းယုသည် တန်ပိုးထိုက်နှင့် အတူ နှစ်လားခဲ့ပေသည်။

“အခုလို ယူချင်းထန် ပိတ်ခတ်တွေကျပြီး သေချင်တာဘဲအောင် ဖြစ်နေတာ ကျွန်မအပြစ်ပါရှင်”

ပင်းယုသည် တတင့်တင့်ဖြင့် ဝိုဋ်ခိုက်လေတော့၏။

“ကျွန်မကြောင့် အစ်ကို ဒီလိုဖြစ်ရတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခင်မိကို ကျွန်မကို ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါ”

ဖင်းယုသည် လက်တစ်ခမ်းစမ်းနှင့် ရှေ့တိုးလာလေ။
တန်ပိုးထိုက်က....

“ပြီးခဲ့တာတွေလဲ ပြီးခဲ့ပါပြီ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး
ဟာ လီဆူရှင်းကြောင့် ဒုက္ခိတတွေလဲ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ၊ အချင်းခ
နားလည်ဖို့ ကောင်းပါပြီ”

ယူချင်းထန်က....

“အစ်ကို နားလည်ပါတယ်၊ ညီမကို အစ်ကို အပြစ်
မတင်ပါဘူး၊ အစ်ကိုတို့ဟာ လီဆူရှင်းကိုသာ အပြစ်တင်
မှာပါ၊ ညီမကို အစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

ဖင်းယုသည် အလွန်ဝမ်းသာသွားပြီး ယူချင်းထန်
လာတဲ့လေ၏။ ယူချင်းထန်ကလည်း ဖင်းယုလက်ကို လှမ်း
လိုက်သည်။

ယူချင်းထန်က....

“အစ်ကိုတို့ဘဝကို ဒီတစ်သက်မှာတော့ ဘယ်သူမှ က
နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး ညီမရယ်”

ထိုစဉ်....

“ကျွန်မ အစ်ကိုကို ကယ်ပါမယ်”

ချိုလွင်သော အသံကလေးတစ်သံသည် သူတို့ နောက်
ကွယ်မှ ထွက်လာလေ၏။

“ဟင်....”

အားလုံးသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်မိကြ၏။

ယူချင်းထန်မှာ လီပိုးကို တွေ့သောအခါ အလွန်အံ့ဩ
သွားလေ၏။

“ဟင်....ချန်င့်”

လီပိုးသည် ရှေ့သို့ တိုး လာလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ ညီမဟာ လီပိုးပါ၊ အမည်ရင်းက
လီပိုးပါ၊ ချိန်ငိုဆိုတာက အမည်တုပါ၊ အစ်ကိုကို ညီမ
လိုက်ရှာနေတာကြောပါပြီ”

“ဘယ်လို....ကျုပ်ကိုလိုက်ရှာနေတယ် ဟုတ်လား”

ယူချင်းထန်သည် အံ့ဩစွာမေးလိုက်၏။

ကျိမ်နိုးကလေးသည် သူ့ကို ရှာဖွေနေသည်တဲ့။ အဘယ်
ကြောင့် ရှာဖွေနေရသနည်း။

“အစ်ကိုတို့ အံ့ဩနေကြတယ်နဲ့ တူတယ်”

မှန်ပါသည်။ အကုန်လုံး အံ့ဩနေကြပါသည်။ ယူချင်း
ထန်ကတော့ အံ့ဩမဆုံးဖြစ်ပါသည်။ လီပိုးက ရှင်းပြ၏။

“အစ်ကို့ကိုက ညီမကို မသိကြပါဘူး၊ ညီမဟာ လီဆူ ရှင်းရဲ့ညီမ လီပိုးပါ။ ညီမအစ်ကိုကြောင့် အစ်ကိုယူချင်းထန် အဆိပ်သင့်သွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ညီမ ကြားပါတယ်။ ဒီသတင်းကို ကြားရတော့ ညီမ စိတ်မကောင်းဘူး၊ အရှေ့ ကျွန်းကနေ ညီမ အဆိပ်ဖြေဆေးကို ခိုးယူထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ အဲဒါ ညီမ အစ်ကို့ကို ကုသပေးချင်လို့ပါ။”

လူအားလုံး၏ စိတ်ထဲတွင် ယခုအခါ ချင်သည့်စိတ်များ က ပြည့်လွှမ်းသွားလေသည်။ ချင်သည့်အသီးက ချင်ပင် ဖြစ်မည်။

“ကျွန်မကို ယုံကြည်ကြပါ။ ကျွန်မဟာ နဂါးစံအိမ် ကြီးကို အန်တူပြီ ငွေထုတ်ပြေးခဲ့တဲ့သူပါ။ ကျွန်မတို့မိသားစု အကြောင်း ထုတ်ပြောရင် ကိုယ့်ခပေါင် ကိုယ်လှန် ထောင်း ဆိုတဲ့ လူလိုဖြစ်မယ်။ ကျွန်မတို့မိသားစု ကျွန်မဟာ ဘယ် လိုမှပေး ငါးစပ်လို့မရပါဘူးရှင်။”

ယူချင်းထန်မှာ လီပိုးပြောသမျှယုံသည်။ ပထမ လီပိုး ချိန်းဆိုစဉ်က သူ ဓားထောက်ဆိုင်သို့ သွားခဲ့သည် မဟုတ် ပါလား။

ထိုစားထောက်ဆိုင်၌ အမူးသမားတစ်စုက သူ့အား စော်ကားခဲ့စဉ် လီပိုးသည် သူ့ဘက်မှ ကြုံကြုံခိုင် ရုပ်တည် ကာကွယ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့။

ယုံပြင် သူ့ဆရာ တိယန်စင်းက အာရှ ကျွန်းသို့ အဆိပ် ဖြေဆေး သွားရောက်တောင်းခံစဉ်ကလည်း အရှေ့ကျွန်း အဆိပ်ကြီး ပြောပြချက်များနှင့် ယခုလီပိုးပြောသည့် စကား များသည် ထပ်တူဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော့။

ယုံကြောင့် လီပိုးပြောသမျှကိုယုံကြည်ရမည်ဟု သူ နား မည်သည်။

“ညီမကို အစ်ကို ယုံပါတယ်၊ ညီမဟာ ပထမတစ်ကြိမ် ကျွန်ုပ်တို့က အစ်ကို့ကို ကာကွယ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ အစ်ကို ညီမကိုမှမယုံရင် ဟယ်သူ့ကိုယုံရမှာလဲ။ အ...ညီမ အဆိပ်ဖြေဆေးက တယ်မှာလဲ။”

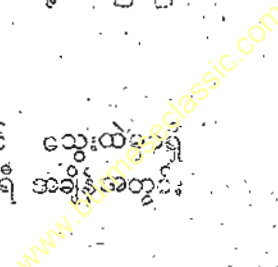
“ညီမ တည်းခိုတဲ့အိမ်မှာ သိမ်းဆည်းလားခဲ့ရတာပေါ့၊ ညီမနောက်ကို ရွှေနဂါးအဖွဲ့ဟာ တတန်းတန်း ထိုက်နေ တာ ညီမကိုယ်မှာ မသားရဲဘူးလေ။”

“ပြော...ညီမရယ်၊ အဲဒီအဆိပ်ဖြေဆေးသားရရင် အစ်ကို ကောင်းပကတ် ဖြစ်ပြီပေါ့ကွယ်။”

“ဖြစ်ပြီပေါ့၊ ညီမ အစ်ကို့ကို ကာကွယ်လို့ ပြောပြီး ပြန်သွား။”

လီပိုးက ဆက်ပြော၏။

“အဆိပ်ဖြေဆေးကို အသုံးပြုလိုက်ရင် သွေးထဲမှာရှိ ဆဲဆဲ အဆိပ်တွေ ပြယ်သွားမယ်၊ နှစ်ခွဲခွဲ အချိန်အတွင်း အဆိပ်ပြန်ပေးတယ်...”

“ဆိုလိုတာကတော့ အစ်ကိုဟာ နှစ်နာရီအတွင်း ထု
ကောင်းပကတိ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပါပဲ”

ဖင်းယုနှင့် တန်ပိုးထိုက်တို့လည်း အလွန် ဝမ်းသာသွား
ကြလေ၏။

သူတို့ထဲ၌ ဝမ်းအသာဆုံးလူမှာ ယူချင်းထန် ဖြစ်နိုင်ပါ
သည်။

ယခုတော့ ကောင်းကင်နဂါးကို ဆရာကြီး တိယန်စင်
တိုက်ရန်မလိုတော့ချေ။

အဆိပ်ပြေသွားလျှင် ယူချင်းထန် တိုက်ရုံနှင့် လိုလောက်
သည်။

သိုင်းကျမ်းဆိုသော်လည်း ထိုသိုင်းကျမ်းထဲ၌ မိုးပြိုလက်
သီးသိုင်းကွက်များ မပါဝင်ချေ။

ယူချင်းထန်သာ အဆိပ်ပြေသွားလျှင် ဆရာကြီး တိယန်
စင်ကို ပြေး၍အကြောင်းကြားရဦးမည်။

လီပိုး ခေါ်ဆောင်ရာဒနာကသို့ ယူချင်းထန်၊ ဖင်းယုနှင့်
တန်ပိုးထိုက်တို့အားလုံး လိုက်လာခဲ့ကြ၏။

“အခု ကျွန်မအိုအားလုံး တည်းခိုခန်းအိမ်ကို တစ်ပြိုင်
နက် သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းက ကျွန်မနောက်ထု
လိုက်နေတာဆိုတော့ ခြေရာဖျောက်သွားမှ အဆိပ်ပြေလိမ့်
မယ်၊ အားလုံး လူစုခွဲပြီး လိုက်ခဲ့ကြပါ”

လီပိုး၏စကားကြောင့် ဖင်းယုနှင့် တန်ပိုးထိုက်က တစ်
တွဲ။

ယူချင်းထန်က တစ်ယောက်တည်း။
လီပိုးသည် တစ်ယောက်တည်း တည်းခိုအိမ်သို့ ပြန်လာ
တော့၏။

“ဪ...လီပိုး...လီပိုး”
ရွှေနဂါးဂိုဏ်းက ကြည့်လျှင်တော့ လီပိုးသည် သစ္စာ
ဖောက်။

သူတို့ဘက်ကကြည့်လျှင်တော့ လီပိုးသည် သူရဲကောင်း
မလေးပင် မဟုတ်ပါလော့။

တရုတ်တရုန်းစားနီဝံ (ဒု-စာအုပ်အစိတ်) ၁၀၉

လိပိုးက...

“ဆေးရဲ့ အားနည်းက ပြင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆေး
သောက်ပြီးတာနဲ့ ကိုယ်တွေ့ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလာလိမ့်မယ်”

သူမက ဆက်၍ရှင်းပြသည်။

“ပထမဆေးလုံးက နဂါးအဆိပ်တွေကို သန့်စင် ဆေး
ကြောမယ့် ဆေးလုံးပါ။ အဲဒီဆေးလုံးကို နဂါးအဆိပ်သီး
ကပ် ပြန်ပြီးဖော်ဆတ်ရတယ်။ အဲဒီအဆိပ်သီးက ငါးနှုတ်
ကျမ ဟစ်လုံးသီးတယ်”

“တော်တော်ကြားမှ သီးတာပေါ့၊ တော်တော်ထူးခြားတဲ့
အသီးပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ ဒီလိုက အဆိပ်ပြင်းတာ ထင်
တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအသီး သီးကင်းခွက်ချိန်ဆိုရင် အပင်ကို
အခန်းတစ်ခုထဲမှ ကုန်ဆောင်သိမ်းဆည်းရတယ်”

လိပိုးက အဝင်အကြောင်း ဆက်၍ရှင်းပြနေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ လူတွေအောင်သိမ်းရတာလဲ”

“သိမ်းဆည်းရတာပေါ့၊ အဲဒီအပင်ကအနံ့ကို လူမဆံ
ထားနဲ့၊ ထိရစွာနံ့တွေထောင် မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီအနံ့ကိုရှုမိရင်
မူးယစ်ရီဝေပြီး လဲကျတတ်တယ်”

“ဪ”

ဆန်း (၁၀)

စိုးမြိုင်ကလေးသီးပြန်လာခြင်း

ဆေးလုံးလုံးလုံး။

နဂါးအဆိပ်ပြေဆေးကို မည်သို့အောင်ပေးသည့် မယ်

ပေ။

ဆေးလုံးက မွေးပျံ့နေသည်။

“ဆေးလုံးကို အစနာရီစီခြားပြီး သောက်ရမယ်၊ အစီ
အစဉ်အတိုင်း သောက်လိုက်ပေတော့”

လူချင်းအနည်းဆုံးဆေးလုံးများကို လက်ဝဲဘက်ခြားကြည့်
နေ၏။

၁၁၀ ● တတ္တဘိဝံသ နေထမ်းအောင်

“အဲဒီနဂါးအဆိပ် ပြင်းပုံအကြောင်း ညီမ ပြောပြပဲ မယ်”

နဂါးအဆိပ် ပြင်းထန်ပုံသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း လှသည်။

ရွှေနဂါးအဆိပ်သည် လူများကို အကျိုးမဲ့ပျက်စီးစေနိုင် ကြောင်း သိရသောအခါ အဆိပ်ကို ရှေးဟောင်းဂူသုသာန် ကြီးတစ်ခုအောက်၌ မြှုပ်နှံသိမ်းဆည်းလိုက်ကြသည်။

ရွှေနဂါးတစ်မျိုးလုံးက ထိုအဆိပ်ကို မသုံးခဲ့ကြသော် လည်း အရှေ့ကျွန်းသခင်ကြီးလက်ထက်၌ ထိုအဆိပ်ကို ပြန် လည် တူးဖော်ယူပြီး ထုတ်သုံးခဲ့၏။

ထိုနဂါးအဆိပ်ကြောင့် ယူချင်းထန်သေလှမြောပါးခံစား နေရလေပြီ။

“ကဲ...ဆေးကိုသောက်လိုက်တော့”

ယူချင်းထန်သည် ဆေးကို ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်ပြီး မျိုချ လိုက်၏။

ရင်ထဲ၌ မီးစကြီးတစ်ခု ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ ပူခနဲခဲ စား လိုက်ရသည်။

လီမိုးပြောသလို ဆေးက အဆိပ်ကိုချေဖျက်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အချစ်အစုန်းစားနိဗ္ဗာန် (၃-ပတ်စိတ်) ● ၁၁၁

“အား”

“ဝေ့”

“ဟင်...သွေးတွေ သွေးတွေ”

မည်းညစ်နေသော သွေးများကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဓား သွေး တန်ပိုးဆုံက် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

“ဘာမှ မဆိုးရိမ်နဲ့ အစ်ကို၊ အဲဒါသွေးဆိုးသွေးပုပ်တွေ”

အန်ချထားသောနေရာ၌ ညှိပုပ်ပုပ်သွေးများကို မြင်တွေ့ ရသည်။

ယူချင်းထန်သည် ခန္ဓာကိုယ် ညှိုးနွမ်းခြင်း မရှိဘဲ လန်း စမ်းနေသည်။

လီမိုးပြောသလို သွေးဆိုးချာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အန်ထွက် ခြင်းသာ ဖြစ်ပုံရသည်။

“အစ်ကို ခုတင်ပေါ်လှဲအိပ်ပြီး အနားယူနေပါ”

မင်းယုသည် သူ၏ခုတင်ဘေး၌ လာထိုင်သည်။

သူမသည် ယူချင်းထန်အား သူမ၏ နူးညံ့သော လက် သားများဖြင့် ဝမ်းသပ်လာသည်။

“အစ်ကို”

“ဟင်”

ယူချင်းထန်က ထူးလိုက်သည်။

“မင်းယုဖြင့် အစ်ကိုအန်နေတဲ့အသံကို နားထောင်စိတ်ပူလိုက်ရတာ အစ်ကိုရယ်”

“အန်လိုက်တာ ကောင်းသွားတယ် မင်းယု၊ သွေးသွေးဆိုးတွေ ထွက်သွားတယ်”

“သက်သာရဲ့လား အစ်ကို”

“သက်သာပါသလဲ”

သူတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလွန် ကြင်နာနေကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦးအား တန်ပိုးဆိုက်က ကြည့်ပြီး ကြည့်သည်။

သူသည် ရှေးယခင်က မင်းယုအပေါ်ဆန်းပြားသော ထူးမိသည် မှန်သော်လည်း ယခုတော့ မောင်ချစ်နဲ့သာ ရှိလာသည်။

လီပိုးကတော့ ပြုံးကြည့်နေသည်။

သူကတော့ ယူချင်းထန်၏ အဆိပ်များကို ပြေရအိမ်က ထားရပေတော့မည်။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် တစ်နာရီစီခြားပြီး ဆေးလုံးနှစ်လုံးကို ထပ်တိုက်လိုက်သည်။

တို့နှောက် ယူချင်းထန် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

လီပိုးက...

“အစ်ကို တန်ပိုးထိုက်နဲ့ အစ်မမင်းယု... ဒီတည်းခိုအိမ်က စိတ်ချရပါတယ်။ ညီမက သူတို့ကို ကျေးဇူးတစ်ခု ပြုဖူးလို့ သူတို့က ညီမကို အရမ်းကျေးဇူးတင်နေတာ။ အစ်ကိုတို့အစ်မတို့ စိတ်ရှိသလောက်ထားနော်။ စိတ်ချမ်းသာသလောက်နော်၊ သူတို့က ပြုစုကြမှာပဲ။ အစ်ကိုယူချင်းထန် အထွက်ထော့တာမှမပူနဲ့ သူ့အေးအေးချမ်းချမ်းနေပါစေ”

တန်ပိုးထိုက်နဲ့ မင်းယုတို့မှာ သက်ပြင်း ချလိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် ညွှန်သည့်ချားဆိုပြီး ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်ကြတော့ချေ။

အိမ်ရှေ့ ခြံကွက်လပ်အတွင်း လရောင်သည် လင်းလင်း ကျင်းကျင်း ကျနေသည်။

ထိုကွက်လပ်၌ ယူချင်းထန် သိုင်းလေ့ကျင့်နေ၏။

ဖင်းယု၊ တန်ပိုးထိုက်နှင့် လီပိုးဘို့သည် ပိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ဖင်းယုကတော့ အသံသာ နားစွင့်နေရသည်။ သူ့မှမမြင်ဘဲ ထဲကိုး။

လီပိုးက....

“အစ်ကို့ လှုပ်ရှားမှုဟာ အားလုံးတော့ သွက်သွက်လက်လက် မဖြစ်သေးဘူး၊ တစ်ခုခု တစ်ဆို့ နေသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့တော့ ပိုသွက်လာပါတယ်။ နောက်တစ်လ နှစ်လဆိုရင် ဆိုင်းနေတဲ့ အကြောတွေအားလုံး ပြေသွားမှာ သေချာတယ်”

ဖင်းယုမှာလည်း ယူချင်းထန်ကို ချက်ချင်းအကောင်းဆုံး ဖြစ်စေချင်သည်။

သို့မှသာ ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းကို လက်စားချေနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

ယူချင်းထန်လည်း ချွေးများ တစ်ကိုယ်သုံး စိုရွှဲနေသလိုပဲ။

သူ၏ အတွင်းအား များလည်း တဖြည်းဖြည်း တစစ ဖြန်လည် ပြည့်နေသေးပြီ။

သူသည် သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ပြီးသည်နှင့် အတွင်းအား ထူကျင့်ခန်းကို ဆက်လက်လေ့ကျင့်လျက်ရှိသည်။

“နားပါဦး ယူချင်းထန်ရာ၊ မင်းလေ့ကျင့်တာ များနေပြီ”

တန်ပိုးထိုက်က သတိပေးပြီး နားခိုင်းရသည်။

ယူချင်းထန်လည်း နားလိုက်ရသည်။

“ကောင်းကင်နဂါးကို တိုက်နိုင်လောက်တဲ့အထိ အစ်ကို့ အသံလောက် ကြာကြာ လေ့ကျင့် ရဦးမလဲ ညီမလေး ဦးပိုး”

“နောက်တစ်လ”

ယူချင်းထန် စိတ်ပျက်သက်ပျက် ပြောလိုက်သည်။

“ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ဘယ်ဆိုတာ လွယ်ပါဘယ် အစ်ကို့ရယ်၊ အကယ်အနိုင်တိုက်ဖို့ကသာ ခက်တာပါ။ ဒီတော့ တစ်လ

၁၁၆ ❁ ကတ္တီဆိုင် နေထမ်းဆောင်

တော့ သည်းခံရမှာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ညီမလဲ အစ်ကို
ငယ်တွေလိုက်တာပေါ့”

ရွှေနန်းဂိုဏ်းမှ ယေခိန် ပေးထားသည်ကို သိ
လိမ့်က နားကြည်းစွာ ပြောလိုက်မိလေသည်။ ယူချင်းထန်
ကား အံ့အားသင့်ထွားကြသည်။

အခန်း (၁၂)

ဆောင်းတစ်ခန်းကို ရှုခိုင်းခြင်း

ခိုးပြုလက်သီး တိယဉ်စင်းသည် နယ်စပ်သို့ ခြင်းဖြင့်
ခြင်းနှင့်အနီးမှ သူ့ကပ်ကိုယ်လုံး ပုန်အလမ်းလိမ်းနှင့်ဖြစ်
သည်။

ခက်ခင်းကင်နန်းသည် ပြည်ပ၌ အင်အားကောင်းလာ
လာအခါ လူဝီရွှားရဲ့ လွယ်စေရန် လူ၏ အင်အားကို နယ်
သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်သည်။

ပြည်ပ၌ ခေပေါ်က သူ့အားအန္တရာယ်ပေးမည့် သိုင်း
ဆေးများ၏ ရန်ကိုတစ်ဖက်၊ ဘုရင့်တပ်ခံတော်၏ ရန်က
တော် ရှိနေ၍ဖြစ်သည်။

ယခု နယ်စပ်မှ မည်သည့်ရန်ကိုမျှ မစိုးရိမ်တော့ချေ။
ကျင်ရှား...

နယ်စပ်မြို့ကလေးအမည် ဖြစ်၏။

ဆရာကြီး တိယန်စင်းသည် ကျင်ရှားသို့ ရောက်ရှိလာ
လေ၏။ လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို နယ်စပ်မြို့၌ အလွန်သိသည်

တိယန်စင်းအား လူတိုင်းက အကဲခတ်နေကြသည်။

လူအများသည် တီးတိုးတီးတိုးနှင့် ဝေဖန်နေကြ၏။

“ဒီလူကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

“ဟုတ်တယ် လူစိမ်းပဲ”

ထိုသို့ ဝေဖန်နေသူများကား ရိုးရိုးအရပ်သားများ ဖြစ်
သည်။

ကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမားသုံးယောက်လည်း
အတိုးအိုအား မသိမသာ အကဲခတ်နေကြသည်။

တိယန်စင်းသည် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာပြီး မျက်လုံးတစ်ချက်
ဝေကြည့်လိုက်၏။

“ခေါက်ဆွဲဖြုတ်တစ်ပွဲဟေ့”

စားနေကျ စားသောက်သူများသည် စားသောက်ပြီး
သည်နှင့် ထွက်သွားကြ၏။

စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ ကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်း
သား သုံးယောက်နှင့် တိယန်စင်းတို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

ဂိုဏ်းသားသုံးယောက်သည် တိယန်စင်းအနီးသို့ ရောက်
လာကြသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ အဘိုးကြီး၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကိုရောက်
လာတာလဲ”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက စစ်မေးလိုက်၏။

“မင်းတို့ကတာလဲ”

“ကောင်းကင်နဂါး”

“ကောင်းကင် နဂါးပဲဖြစ်ဖြစ် မြေအောက်နဂါးပဲ
ဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ကို ငါ ဘာအစီရင်ခံဖို့မှ အကြောင်းမရှိ
ဘူး၊ မင်းတို့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေရမ်း”

တိယန်စင်းက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သောအခါ သိုင်း
သမားသုံးယောက်တို့ ဒေါသထွက်သွားကြ၏။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် တိယန်စင်းကုတ်ကိုဆွဲရန် ဟန်
ပြင်လိုက်၏။

“ဖြန်း”

“အား”

၁၂၀ ❁ တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအစာခင်း

ခေါက်ဆွဲ ရည်ပူပူသည် လျှပ်တစ်ပြက် သူ့မျက်နှာသို့ လာမှန်လေ၏။

တိယန့်စင်းက ထရပ်ပြီး...

“လာကြလေကွာ”

သိုင်းသမား သုံးယောက်တို့သည် ဝေးများကို ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။

“ရွမ်း...ရွမ်း...ရွမ်း”

“ကဲ...ရှောင်တော့ အဘိုးကြီး”

သိုင်းသမား လုံးယောက်သည် ပြေးဝင်ပြီး ခုတ်လိုက်ကြ လေ၏။

“ဝိုး...ဝှစ်...ဝှစ်”

“ရွမ်း...ရွမ်း...ရွမ်း”

တိယန့်စင်းက ငှက်ကလေးတစ်ကောင်နှင့် ခုန်ရှောင်နေ လေ၏။

“မင်းတို့က သုံးယောက်သုံးများအောင်ဆိုလော့ အ မများဘူးလားကွ။ တစ်ယောက်သမားကို သုံးဝယောက်က တိုက်ခိုက်တယ်ဆိုတော့ ရယ်စရာကြီး”

“ခင်ဗျားကို သုံးယောက်နဲ့ တိုက်ခိုက်တင် မကဘူး၊ ဆယ် ယောက်နဲ့တောင် ထိုက်ဖို့ကောင်းတယ်”

အချစ်အစုန်းစားဒိုင်နိုင်း (၁-၁-ဆီဆီမီး) ● ၁၂၁

“ဝိုး...ရွမ်း...ရွမ်း”

“ဒုတ်...ဒုတ်...ဒုတ်”

သိုင်းသမား သုံးယောက်တို့သည် အသွားအတာမရှိ ခုတ် တစ်နေကြတော့၏။

သူတို့ခုတ်ထစ်နေသည်မှာ တိယန့်စင်းကို မထိပေ။ ထိုင်ခုံ များ စားပွဲအစားများကိုသာ ခုတ်မိသည်။

တိယန့်စင်းကတော့ ရှောင်မြဲရှောင်လျက်သာ။

တစ်ခန်းလုံး ဆူညံနေသည်။ ဝုန်းဒိုင်းကြဲနေသည်။

သူတို့ တိုက်ခိုက်၍ သေသောအခါ သူတို့သည် အဘိုးအို တိယန့်စင်း၏ အစွမ်းအစကို သတိပြုမိလာ၏။ တစ်ငွေတစ် သင်ရောက်တိုက်ခိုက်ဘော့ပေ။

တိယန့်စင်းသည် မည်သည့်လက်နက်မျှ မပါမလာပေ။

သိုင်းသမား သူ၏လက်သီးနှစ်လုံးသည် သံလုံးကြီးများလို ဖြစ်၏။

ထိုလက်သီးတို့သွားလျှင် ထိုလူများ စင်းစင်းသေလိမ့် သည်။

သူသည် တတ်နိုင်သမျှ သူ့လက်သီးကို မသုံးမိအောင် သတိထားသည်။

သိုင်းသမားသုံးယောက်သည် တရကြမ်း မတိုက်ခိုက်ကြ တော့ပေ။

အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီးတိုက်သည်။

သူတို့တရကြမ်း တိုက်ခဲ့သော်လည်း အဘိုးအို၏ အင်္ကျီကို ပင် ထိခိုက်အောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်ကြချေ။

သူတို့သည် လှည့်ပတ်ချောင်းဖြောင်းနေကြ၏။ သူတို့ထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် ဓားကိုပစ်ချလိုက်ပြီး သံကွင်းလက်နက် တစ်ခုကို ဆွဲယူလိုက်၏။

ထိုလက်နက်ကား ‘အသက်ခြွေ သံကွင်း’ လက်နက် ဖေ တည်း။

“ဝိုး...ဝိုး”

“ဖြောင်း”

အသက်ခြွေ သံကွင်းလက်နက်ကိုင်သူသည် ဓားပွဲကြီးအား ခွမ်းခနဲ ရိုက်လိုက်သောအခါ၊ ဓားပွဲကြီးသည် ဖြောင်းခနဲ ကျိုးသွား၏။

ဓားသမားနှစ်ယောက်၊ အသက်ခြွေ သံကွင်းသိုင်းသမား က တစ်ယောက် တိယန်စင်းအား ဝိုင်းဝန်း ချောင်းမြောင်း နေကြသည်။

“ကျား”

“ရွမ်း...ရွမ်း”

“ဖြောင်း”

ဓားသမား နှစ်ယောက်သည် တိယန်စင်းအား ရှေ့မှ တိုက်ပြီး အသက်ခြွေသိုင်းသမားက နောက်မှ တိုက်ခိုက်ကြ သည်။

တိယန်စင်းသည် ခေါင်းငုံ့၍ ရှောင်တိမ်း သွားလေ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား... မင်းတို့အစွမ်းက ဒါအကုန် ပဲလားကွ”

သိုင်းသမားသုံးယောက်သည် ဒေါသ ထွက်နေကြလေပြီ။ သူတို့၏ တိုက်ကွက်များသည် တစ်ကြိမ်မျှ မထိခိုက်ခဲ့သေး ပေ။

“ကဲ...လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်ပေတော့”

အသက်ခြွေသိုင်းသမားသည် တဝန်းဝန်း ရိုက်လေတော့ သည်။

တိယန်စင်းသည် ဆိုင်အတွင်း၌ လှည့်တတ်ရွှေဘင်္ဂါတိမ်းနေသည်။

ခင်းသမားနှစ်ယောက်ကလည်း ချောင်းနေသည်။

“ကဲ... နို့ကပြီ”

“ဝိုး...”

“ဝုန်း”

“ဒိုန်း”

“အား”

အသက်ခြွေ သံကွင်း သင်းသမားက အားကုန် လိုက်ချလိုက်သည်။

တိယန်စင်း နှစ်ထွက်သွားသောအခါ သံကွင်းလွတ်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခင်းသမားသည် ပိုင်ပြီအထိနှင့် တစ်ချက်တည်း ဆိုးသွင်းလိုက်ပေသော်လည်း ခင်းသည်အသက်ခြွေသိုင်းသမား၏ ရင်ကွင်းသို့ စူးနစ်ဝင်သွားလေတော့၏။

“မင်းကို တယ်လက်သံပြောင်ပါလား”

တိယန်စင်းက စားပွဲမှ ရပ်နေချင်း နှလှောင်ပြောင်ဆိုက်သည်။

ဝားသမားနှင်းညီသည် ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်း ကွက်သွားပြီး တိယန်စင်းအား ဒုတိယအကြိမ် လိုက်လံထိုးနှက်ကြပြန်တော့သည်။

သူတို့ ဒေါသဖြစ်မည်ဆိုသည်မှာ ဖြစ်ရောပင်။

သူတို့၏ အဖော်တစ်ယောက်ပင် မမျှော်လင့်ဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့ရချေပြီ။

ကျားနာကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော သင်းသမားနှစ်ဦး တို့သည် သူတို့၏ ခင်းများကို ရေပက်မဝင်အောင် ဝေ့ယမ်းပြီး လိုက်လံခတ်ထပ်နေကြ၏။

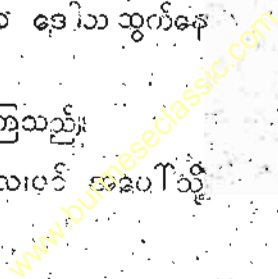
“ဟား... ဟား... ဟား” မင်းတို့သားယောက်ကနှစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ ဗိန္နစ်ယောက်လဲ ပျောက်သွားမှာ မြင်ယောင်သေးတော့ကွာ”

တိယန်စင်းက သိုင်းသမားနှစ်ယောက်၏ ဒေါသကိုနှိုးဆွလိုက်သည်။

သင်းသမားနှစ်ယောက်သည် လွန်စွာ ဒေါသထွက်နေသဖြင့် အမှန်ကို အမှန်ဟု မြင်တော့ပေ။

တိယန်စင်းကို ခင်းများဖြင့် ပြေးထိုးကြသည်။

တိယန်စင်း အဖို့ကား အလွယ်ကလေးပင် အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားသည်။

၁၂၆ ● ထုတ္တိုက် နေထိုင်ဆောင်

“ရွှ်း”

“ရွှ်း”

“အား”

“အား”

သိုင်းသမားနှစ်ယောက်သည်တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
မားဖြင့် ထိုးမိကြသည်။

တစ်ယောက်ကား စင်းစင်း သေလေပြီ။

တစ်ယောက်က မသေသေးပေ။ လွန်စွာ အသက်ပြင်း
ရသည်။

တိယန်စင်းသည် အခြေအနေကိုအကဲခတ်လိုက်၏။

မသေဘဲ ဒဏ်ရာရ သိုင်းသမားအား ဆွဲမ ထူလိုက်
သည်။

“မင်းကတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ သေမယ့်ကောင် မဟုတ်ပဲ
ဘူး၊ ကဲ... ပြောစမ်းကောင်းကင်နဂါး ဘယ်မှာလဲ ပြော
စမ်း”

“မ...မပြောဘူး”

အချစ်အစုန်းစားနိဗ္ဗိဒ်း(ခ-ခေတ်သိမ်း) ● ၁၂၇

“ဟ မပြောလို့ရမလား၊ မင်းအသက်က ငါ့လက်ထဲမှာ
တာ၊ မင်းကို ကိုင်ဆောင်လိုက်တာနဲ့ မင်း အသက်ထွက်
သွားမှာ၊ ပြောစမ်း ကောင်းကင်နဂါး ဘယ်မှာရှိသလဲ”

သေလှသေခင်သိုင်းသမားသည် လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့သွား
သည်။

“မ...မလုပ်ပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ပြော...ပြောပါမယ်”

“အေး... ပြော ပြော”

“မြို့...မြို့ပြင်က သင်္ချိုင်းမှာ သူ ရှိပါတယ်”

တိယန်စင်းသည် သိုင်းသမားကို ပစ်ချလိုက်တော့၏။

“ဝုန်း”

“မင်း ကံကောင်းရင်တော့ အသက်ရှင်မယ်၊ ကဲ...ငါ
သွားပြီ”

တိယန်စင်းသည် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

နယ်စပ်လမ်း ဖြစ်ပြန်၊ သူသာန်လည်း ပြစ်ပြန်ဆိုတော့
ပုစိမ်းတစ်ယောက်မျှ မလာကြတော့ချေ။

အသုံးမပြုဘဲပစ်ထားသည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်၍ သစ်ကြီး
ခါးကြီးများပင် ပေါက်နေသည်။

သစ်ပင် သစ်တောများအလယ်၌ နတ်ကွန်းဟောင်းကြီး
မှာ ထီးတည်းကြီး တည်ရှိနေသည်။

အဝေးမှကြည့်လျှင် ထိုနတ်ကွန်း၏ အမိုးနီနီ၊ ဘလေးသာ
တို့ရပေလိမ့်မည်။

မိုးပြိုလက်သီးသည် ချုံကွယ်အတွင်းမှ အကဲခတ်နေ၏။
သိမ်းသမား တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရချေ။

လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းလွန်းသဖြင့် အစောင့်
တစ်ဦးမျှမထားလေလော။

သူသည် ဟူသာန်ဂိုဏ်းသို့ သွားရန်ဖြစ်သည်။
သို့သော်...

တကယ်တမ်းတွင် သူသည် ဟူသာန်ဂိုဏ်းသို့ မသွားတော့
တော့။

ကောင်ကောင်နဂါး မည်သည့်နေရာ၌ ရှိသည်ကို မှီခိုမ်း
ကောင်ကောင်နဂါး ရှိရာသို့သာ လိုက်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၁၃)

ကောင်ကောင်နဂါးနှင့်အချစ်

မြို့ပြင်သူသာန်။

ထိုမြို့ပြင်သူသာန်ကား လူသူအရောက်အပေါက် နည်း
သည်။

အရောက်အပေါက် နည်းရမည်သာ။

ယခင်က ချန်လှူချီးတို့၏ သူသာန်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခုအ
မပြုဘဲ ပစ်ထားသည်မှာ ကြာ၍ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသူသာန်တွင် နတ်ကွန်းဟောင်းတစ်လုံး ရှိခဲ့၏။
နတ်ကွန်းကို ကောင်းကင်နဂါး၏ဌာနချုပ် ပြုလုပ်ထား
သည်။

၁၃၀ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

သူသည် အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်ပြီး ရွှေ့သို့ တိုးလာလေ၏။

“ဂီး...ဂီး...ဂီး”

ရုတ်တရက် အော်မြည်ပုံသန်းသွားသော ညဉ့်ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ကြောင့် တိယန်စင်း ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ကင်းသမားတစ်ဦး၏မေးသံကို ကြားလိုက်သည်။ ထိုဆိုးသံကြောင့် ကင်းသမားရှိကြောင်း တိယန်စင်း သိရှိလိုက်ရသည်။

သူသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည့်အားသျှော်ခြေထဲမသွက်အောင် အေးအေးကလေး သျှောက်နိုင်သည်။

‘ဝုန်း’

‘အား’

‘အင့်’

တိယန်စင်းသည် အစောင့်နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရှိလေသည်။ လျှပ်တစ်ပြက်တိုးကပ်သွားပြီး အစောင့်နှစ်ယောက်

အချစ်အစုန်းစားနိဂုံး(၃-ခတ်ဆိမ်း) ● ၁၃၁

သွေးကြောပိတ်လိုက်၏။ အစောင့်နှစ်ယောက်သည် ခွေသွားလေ၏။

“အင်း...ကောင်းကင်နဂါးဟာ မဆိုးဘူးလို့ ဆိုရမယ်။ သို့ လူသူအနေဝေးတဲ့နေရာ သုသာန်ထဲမှာ ဌာနချုပ် လုပ်ထားတာတောင် ကင်းတွေချထားဟယ်၊ ဒီတော့ ငါ အရှေ့မှာ မဝင်တော့ဘဲနဲ့ နောက်က ပတ်ဝင်ရမယ်”

လီဆူရှင်းသည် အနီရောင် မီးရောင်အောက်၌ ထိုင်နေသည်။

သူ့ရှေ့၌ လက်ထောက်ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦး ရှိ၏။ သူတို့သည် စားသောက်ဆိုင်၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဂိုဏ်းသားဆုံးဦးဆုံးရမှုအကြောင်းကို အစီအစဉ်ခံနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီလူက အတော် လူဝါးဝပါကလေး၊ ကောင်းကင်နဂါး ကြီးစိုးနေတဲ့နယ်မြေထဲမှာ ကောင်းကင်နဂါး ဂိုဏ်းစားသုံးယောက်ကို လာသတ်ရဲသတဲ့လား”

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ဒီလူဟာ အတိုးကြီးတစ်ယောက်ပါ၊ ဒီနယ်မှာ ဒီအတိုးကြီးကို တစ်ခုမှ မမြှင့်ဖူးကြဘူးတဲ့၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ရှိနေတဲ့ လူအားလုံးကို စစ်မေးပြီးပါပြီ”

၁၃၂ ❁ တက္ကသိုလ် နေလင်းဆောင်

“အဘိုးကြီး ဆိုတော့ တော်တော် အသက်ကြီးပေါ့”

“အသက်ကြီးပြီတဲ့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ မုတ်ဆိတ်ရှည် မြိုင်းမွေးရည်နဲ့တဲ့၊ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပုံ ရသတ

လီဆူရှင်းသည် မျက်နှာမောင်ကုတ် စဉ်းစားနေ၏။ လက်ထောက် ဂိုဏ်းချုပ်က....

“ဆိုင်ရှင်ပြောဖို့အခုဆိုရင် အဲဒီအဘိုးကြီးဟာ အင်မတန် ပေါ့ပါးတယ်ဆိုပဲ၊ အခုနအပျံလဲ သိပ်ကောင်းတယ်လို့ တယ်”

လီဆူရှင်းက....

“အင်း...ဒီနယ်မှာ ငါ့ကို အန်တုမယ်လူ တစ်ယောက် ပေါ်လာပြီဆိုတော့ သဘိထားရမှာပေါ့သေ”

သူသည် မေးသင့်သောအချက်တစ်ခုကို မမေ့မလျော့ လေ၏။

“သေသွားတဲ့လူတွေရဲ့ နေ့ကိုယ်ပေါ်မှာ တယ်ယို နှာ ဖြတ်ချက်မျိုး ရှိနေသလဲ”

အချစ်ဆုံးဖုန်းစားနီနီ (ဒု-ခေတ်ဆိပ်) ❁ ၁၃၃

လက်ထောက်သိုင်းသမား နှင်ယောက်က ပျာပျာသလဲ ကြည့်ကြည့်။

* * *

“ကျွန်တော်တို့ သေဘဲလူအားလုံးကို သေသေချာချာ အေးကြည့်ပါတယ်၊ အဘိုးကြီးပေးတဲ့ဒဏ်ရာ တာဒဏ် မရှိပါဘူး၊ အချင်းချင်း ထိခိုက်မိတဲ့ဒဏ်ရာတွေပဲ တွေ့ပါတယ်” ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး။

အခြားလက်ထောက်တစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“ဒီအဘိုးကြီးဟာ သိုင်းပညာ အတော်အစွမ်းထက်ပုံရ တယ်၊ ဆိုင်ရှင်အဘိုးကြီးက သူ့ခြင်သမျှ ပြောတာကတော့ ခုခမ်းတော်တယ်ပြောတာပဲ”

လီဆူရှင်းက....

“သိုင်းလောကမှာ လူသေသူမဆိုတဲ့ ရွက်ပုန်းသီးလိုပဲ အားတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဒီအဘိုး ကြီးဟာ တာကြောင့် ငါ့သိုင်းသမားသုံးယောက်ကို လူသေ

၁၃၄ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

သူမသိ တိုက်ခိုက်ရတာလဲ၊ ဒါကတော့ လက်သီးပုန်းက
တာပဲ”

ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးသည် ကောင်းကင်နဂါး၏ စကား
နားထောင်နေကြလေ၏။

ကောင်းကင်နဂါးသည် သေဆုံးသူသုံးယောက်၏ ဆုံး
မှုကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ချေ။ အောက်လမ်း ဂိုဏ်းသား
သည် ထိုသို့ပင် ရှိတတ်ကြသည်။

လက် အောက်ဝယ် သား များကို ဂရုမစိုက်ဘဲ
အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း ရွက်ပုန်းသီး သိုင်းသ
တစ်ယောက်က သူ့ဂိုဏ်းအား လာခရာကို ထိပါးနေသ
မှာ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေ သည်။

ထို့ပြင် သူ့ဖခင်ဖြစ်သော အရှေ့ကျွန်းသခင်ကြီးထံ
သတင်းပို့ချက်တစ်ခုကို သူရရှိခဲ့သည်။

တိယန်စင်းဆိုသူ လူတစ်ယောက်သည် နဂါးအဆိပ်
ဆေးကို လာရောက်ရှာဖွေကြောင်း သတင်းပို့ချက်ပေတည်

ထိုအဆိပ်ဖြေဆေး လာရှာသူသည် အဆိပ်မိသွားသော
ယူချင်းထန်နှင့် တစ်နည်းနည်းပတ်သက်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း
သူ သိ၏။

ယူချင်းထန်အား မည်သူက အဆိပ်ဖြေဆေး ပေးလို့
ပါသနည်း။

အချစ်အစုန်းစားနိဗ္ဗာန်(ဒု-ခတ်သိမ်း) ● ၁၃၅

ထို့ပြင် သူ့ညီမရှိသေးသည်။ သူ့ညီမသည် မည်သည့်
အရပ်သို့ ထွက်ပြေးနေပါသနည်း။ သူ့ခေါင်းသည် နောက်
ကျိ ရှုပ်ထွေးလာသည်။

ထိုအချိန်၌ နတ်ကွန်းအနောက်ဘက်ရှိ အစောင့် တစ်
ယောက်သည် စောင့်ရှောက်လျက်ရှိသည်။ တိယန်စင်းသည်
ဆစ်ပင်များကွယ်လျက် တဖြည်းဖြည်း နီးလာ၏။

သူသည် အစောင့်နောက်သို့ ခုန်ဝင်သွား၏။ အစောင့်
သည် အလန့်တကြားပုည့်ကြည့်သည်။

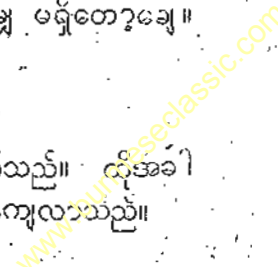
“ဝှစ်”
“အို”

အစောင့်သည် ခွေညွတ်ကျသွား၏။ အစောင့်သည် သွေး
ကြောပိတ်ခံရသည်။

နတ်ကွန်းအနောက်ဘက်ဖြစ်၍ အစောင့်တစ်ယောက်သာ
သားပုံရသည်။

တိယန်စင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။
ပတ်ဝန်းကျင်၌ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ချေ။
အစောင့်တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ချေ။

တိယန်စင်း နတ်ကွန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။
တံငါးပေါက်ကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ
ခနဲရောင် မီးရောင်သည် အပြင်သို့ ဖိတ်အန်ကျလာသည်။

“ဟေ့...ဘယ်သူလဲ”

အစောင့်တစ်ယောက်သည် ဝုန်းခနဲထွက်လာ၏။

သူသည် တိယန်စင်းအား ချန်ဘူဖြစ်မှန်း သိပုံရသည်
တွေ့သည်နှင့် လှံရှည်နှင့် တိုက်ခိုက်တော့၏။

“ဝိုး”

“ဝှစ်...ဝှစ်”

လှံရှည်နှင့်ထိုးလိုက်၊ ထွက်လိုက်ဖြင့် အပြင်းအထန်ပင်
တိုက်ခိုက်နေသည်။

တိယန်စင်းကတော့ ရှောင်တိမ်း၍သာ နေသည်။

“ဝိုး”

“ဖြောင်း”

တစ်ချက်တွင် တိယန်စင်း ကန်လိုက်၏။ အစောင့်သည်
လှံရှေ့လှုပ်၊ လှံစဉ်သွားသည်။

လှံသမားသည် ခံနိုင်ရည်ရှိသူဖြစ်၏။ ပြန်ထလာသည်။

“ကျား”

လှံသမားသည် မာန်သွင်းလျက် ပြေးဝင်ကာ တိယန်စင်း
နှား လှံဖြင့် ထိုးလေ၏။ တိယန်စင်းသည် ရှောင်လိုက်လေ
သည်။

“ကျား”

နောက်တစ်ကြိမ် ပြေးဝင်လာပြန်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ တိယန်စင်း ခွင့်မလွှတ်တော့ချေ။

မိုးငိုလက်သီးကို အသင့်အတင့် အေးလုတ်ပြီး ပစ်သွင်း
လိုက်၏။ လက်သီးသည် ထိထိမိမိ အရှိုက်သို့စင်သွားသည်။

“အင့်”

လှံသမားသည် မည်သည့်စကားမျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ
ခွေးကျသွား၏။

တိယန်စင်းသည် လှံတံကို ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်၏။

“ဖြောင်း”

လှံသမားလည်းလဲကျ၊ လှံပည်းကျိုးသွားလေပြီ။ နတ်
တို့နိုးအနောက်ဘက်မှ အစောင့်နှစ်ယောက်ကို တိယန်စင်း
နှင်းပြီးလေပြီ။

နတ်ကွန်း၌ရှိနေသော အဓိကလူနှင့် တွေ့ရပေတော့
မည်။

ထိုအဓိကလူက မည်သူနည်း။

အချစ်သရဲနိုးစားနိဂုံး (ဒု-ခေတ်ဆိမ်း) ● ၁၃၉

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် မေးခွန်း
လှုပ်နေလေ၏။

“ကျုပ်က ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းပဲ”

လီဆူရှင်းက တိုတိုပဲ ပြောသည်။

“ငါက မင်းကိုတွေ့ချင်လို့ ဒီကိုရောက်လာတာကွ၊ ငါ
ကို အများက တိယန်စင်းလို့ သိကြတယ်”

တိယန်စင်းနှင့် လီဆူရှင်းတို့သည် မီးရောင်အောက်၌
တွေ့ဆုံခဲ့ကြလေပြီ။

တိယန်စင်း အံ့သြသွားသည်။ လီဆူရှင်းသည် ငယ်ရွယ်သူ
ဖြစ်၏။

ယူချင်းထန်၏ အသက်အရွယ်များလောက်သာ ရှိသည်။

မိန်းကလေးများ ချစ် ဖြိုက် လောက်သည့် ရုပ်ရည်ရှိ
သည်။

သူ၏ မျက်လုံးများက အေးစက်မာကျာသည်။ သည်
မျက်လုံးပိုင်ရှင်က သွေးအေးအေးနှင့် ရက်စက်တတ်သူများ
ဖြစ်ကြောင်း တိယန်စင်း ကောင်းစွာသိသည်။

“ခင်ဗျားလော့ကွဲကွဲကို ကျုပ်သိချင်တယ်”

အခန်း (၁၄၂)

အဖြူအနီ ဝိတ်ခွဲ

အဝမှောင်ထဲမှ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသူ
သည် စူးရဲတောက်ပစွာ ကြည့်ပြီး တိယန်စင်းရှိရာသို့ တရွေ့
ရွေ့ လျှောက်လာလေ၏။

သူ့ခြေလှမ်းသည် ညှင်သာသည်။ သူသည် ဝေးသထွက်
နေသော်လည်း ခြေလှမ်းကိုဟော့ ညှင်သာစွာလှမ်းသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

သူက လှမ်းမေးသည်။

“ငါ့ကိုမမေးနဲ့၊ မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာသာပြော၊ ငါ
သိချင်တာက မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာပဲ”

၁၄၀ ● တက္ကသိုလ် ဝန်ထမ်းဆောင်

“ဟား...ဟား...ဟား... ငါ့ ဘာကိုလဲ လာတယ်ဆိုတာ မင်း မှန်းဆကြည့်စပါ”

“လူတစ်ယောက်တွေ့ရုံနဲ့ ဒီလူ သားကိုလဲ လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ် မသိနိုင်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ငါ့ပြောမယ်၊ ပထမအချက်က မင်းခိုးသွားတဲ့ လက်နက်မဲ့ဆိုင်ကျမ်း၊ အဲဒါကို ငါ့ပြန်ယူချင်တယ်”

လီဆူရှင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

“နောက်တစ်ချက်ကော ဘာလဲ”

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းသည် ပျက်သွားသော မျက်နှာကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရင်း ခမးလိုက်သည်။

“ဒုတိယအချက်ကတော့ မင်းကြောင့် ဒုက္ခိတဘဝရောက်နေတဲ့ ငါ့တပည့်ယူချင်းထန်အတွက် နဂါးအဆိပ်ဗြေခေးကို လိုချင်တယ်”

လီဆူရှင်းက ဦးလိုက်သည်။

တိယနစင်းက ဆက်ပြောသည်။

“နောက်ဆုံး တစ်ချက်က အဲဒီပစ္စည်းနှစ်ခုကို ရပြီးရင် မင်းဆီက ကတိတစ်ခုတောင်းခံဖို့ပဲ”

“ဘာကတိလဲ”

“သိုင်းလောကသားတွေကို ဘယ်တော့မှ ငုက္ကမဝမ်းတော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိလေ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်ချင်တာပေါ့ဗျား၊ ခင်ဗျား တောင်းနေတာတွေက အများကြီး၊ ဒီလောက်များများ တောင်းလို့ပုနိုင် မရနိုင် ခင်ဗျား ဧပြီစားပါဦးသေး”

လီဆူရှင်း၏အပြောက မာန်ပါသည်။

တိယနစင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

မဆိုလောက်သာ။

“လူ့ မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို လီဆူရှင်း မသိလိုက်ပါ။

“မင်း ဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

မနေ့လေးစား ပြောနေသည့် လီဆူရှင်း၏ အမှုအရာကို တိယနစင်း လွန်စွာဒေါသဖြစ်လာသည်။

၁၄၂ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်ခေတ်

သို့သော်....

သူ့ ဒေါသထွက်သည့်အချိန်အထိလည်း လုံးဝမတွေ့ရချေ။

“ကျုပ် ဘာပြောနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ခင်ဗျား လိုချင်တာတွေအားလုံး ကျုပ်ဆီမှာရှိတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ပေးချင်ပေးနိုင်တယ်။ မပေးချင်ရင်လဲရတယ်....”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီက အတင်းအကျပ်လိုချင် ရင်တော့ ဒီလိုဒေသနာတွေနဲ့ မသိဘူး။ ကျုပ်နဲ့တိုက်ခိုက်ရမယ်။ ကျုပ်ကိုနှိပ်ရင်တော့ ရမယ်ပေါ့ဗျာ”

တကယ်တော့ တိယန်စင်းသည် သူ့အတိုးအရွယ် ဖြစ် သည်။

တိယန်စင်း၏အားတွဲအကြံကို သူ မသိချေ။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲ။ ငါ ဒီက လာတာ မင်းနဲ့ပြိုင်ချင်လို့ပဲ”

“ပြိုင်ချင်ရင် ပြိုင်ချင်တယ်ပြောပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ခင် ဗျား အပိုစကားတွေ ပြောနေရတာလဲ၊ ကျုပ်က ဘယ်သူ ကိုမှ လူရွေးတာမဟုတ်ဘူး”

“ရတယ်၊ လူရွေးလေ ငါက ကြိုက်လေပေါ့ကွာ”

အချစ်ဆုန်းစားနီဝုံး(ဒု-ခေတ်ဆိမ်း) ● ၁၄၃

တိယန်စင်းသည် အလွန်ဒေါသထွက်နေ၏။

သူသည် ကောင်းကင်နဂါးနှင့် တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင် ဆိုက်သည်။

ကောင်းကင်နဂါးကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

“ကျား”

“ဟူး”

မာန်သွင်းပြီး နှစ်ဦးစလုံး ပြေးဝင်ပြီး သက်ဝါးချင်း ကြဲကြဲ၏။

“ဝုန်း”

တိယန်စင်းရော လီဆူရှင်းပါ နောက်သို့ သုံးလှမ်းခန့်စီ ဆုတ်သွားကြသည်။

* * *

တိယန်စင်းသည် အားကုန်မထုတ်ပေ။ ချိုရိုက်လိုက်ခြင်း သာ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

လိဆူရှင်း၏အတွင်းအား မည်မျှရှိသည်ကို သိလို၍ နိုင်ငံ
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ လိဆူရှင်း၏အတွင်းအားလည်း မဆိုး
ပေ။

သတိပီရိယထေးဘဲ အငိုက်မိသွားလျှင်တော့ တိယန်စင်း
ဗုက္ခရောက်နိုင်သည်။

ဆရာကြီးကို ဖျှစ်တော် ခိုးရိမ်တယ်၊ ကောင်းကင်နဂါး
ဆူတဲ့ကောင်ဟာ အင်မတန် ကောက်ချက်ယုတ်မာတယ်၊
ကောင်ထွား မနိုင် နိုင်ရာနဲ့တိုက်တတ်တယ်။

ဆရာကြီးတိယန်စင်းသည် တပည့်ဖြစ်သူ ယူချင်းထန်ဖြင့်
လည်ကို သတိရလောလေ၏။

ယူသော်...
ကောင်းကင်နဂါးကို တပည့်ဖြစ်သူပြောသလောက်
စိတ်ဖို့ မလိုဟု သူ ဆုံးဖြတ်သည်။

ထို့နောက်...
အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။

ကောင်းကင်နဂါးသည် လက်နက်မဲ့သိုင်းပညာထဲမှ ပညာ
များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်သုံးနေသည်။

တိယန်စင်းသည် ဟိုက် စစ်ဆင် နိုင် သည့် အနေအထား
ရောက်နေသည်။

ယူသည် အထက်မီးက တိုက်ခိုက်နေသည်။

တိယန်စင်းသည် ဒေါသထွက်နေသော်လည်း ဟိုက်ကွက်
များကိုမူ ဝိပီရိရီထုတ်နိုင်သည်။

သို့သော် မိုးပြိုလက်သီးသိုင်းကွက်ကို သုံးချင်းမှသုံးရမည်
ဟု သူထင်မိသည်။

ဗုဒ္ဓအထိ ကောင်းကင်နဂါး၏ တိုက်ကွက်များကို သူ
နိုင်နိုင်နင်းနင်း ထိန်းချုပ်နိုင်ဆဲ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းကင်နဂါးသည် တိယန်စင်း မိုးပြိုနဂါးသိုင်းကွက်
ထုတ်မည်ကို အလွန်စိုးရိမ်သည်။

မိုးပြိုနဂါးသိုင်းကွက်ကို မထုတ်သမျှ သူ စိုးရိမ်စရာမရှိ
ဟု ယုံကြည်သည်။

ယူသည် ယူချင်းထန်နှင့် တိုက်ခိုက်စဉ်အခါက မိုးပြို
လက်သီးသိုင်းကွက်ကို သူ ကြောက်သန့်ပြီး နဂါးအဆိပ်
သုံးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့။

ဗုဒ္ဓ သူ ကြောက်နေသည်။ ယူချင်းထန်၏ ဓားနှင့်မှ
လာတွေ့နေသည်။

တိယန်စင်းသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာခဲ့သူဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့် သူသည် အထူးပြင်ဆင်မှုကို မပြုလုပ်ခဲ့ရချေ။
ထိုအချက်သည် ကောင်းကင်နဂါး၏ အားနည်းချက် ထက်
ရပ် ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“ဝုန်း”
“ဝုန်း”

မိုးပြိုလက်သီး တိယန်စင်း တိုက်ကွက်များမှာ လွန်စွာ
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။ တဝုန်းဝုန်း မြည်ဟည်း
သည်။

တိယန်စင်းမှာ အသက်အရွယ် ကြီးနေသဖြင့် သက်သာ
မကောင်းဟု ထင်ရန် အကြောင်းရှိသော်လည်း သူ၏အ
အရွယ်ဖြစ်သော လီဆူရှင်းထက်ပင် သွက်လက်မြန်ဆန်
သေးသည်။

အကြိတ်အနယ်ယှဉ်ပြိုင်ရသော တိုက်ပွဲဖြစ်သဖြင့် သူ
သည် အထူးသတိထားနေရ၏။

မိုးပြိုလက်သီးသိုင်းကွက်များ ထုတ်လျှင် အခက်အခဲ
ရှိမည်ကို သူမသိနိုင်ပေ။

လီဆူရှင်းသည် တစ်ကွက်ချင်း နောက်ဆုတ်နေရလေ၏။
ထက်နက်မဲ့သိုင်းကျမ်းထဲ၌ မိုးပြိုလက်သီးသိုင်းကွက်မပါဝင်
သည်ကို လီဆူရှင်းသိသည်။

ဤအတွက် သူ ဘောက်ဘခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေခဲ့ရ
သည်။

မိုးမြေသိုင်းကွက်၊ စင်ရော်တောင်သိုင်းကွက်၊ မျောက်
သိုင်းကွက်၊ သိန်းငှက်စွန်ကုတ်သိုင်းကွက်များစွာ ပါရှိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိုးပြိုလက်သီးသိုင်းကွက်ကို သူ မသုံးမီ
သူ့အား အနိုင်တိုက်လိုက်လျှင် ကိစ္စပြတ်သွားမည် မဟုတ်
ပါလား။

ထို့ကြောင့် သူသည် အာရုံကိုတည်ငြိမ်စွာထား၍ တိုက်ခိုက်
စဉ်အား တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

သူသည် တိယန်စင်းထက် အသက်ငယ်သူဖြစ်၍ အမော
ခံနိုင်မည်ဟု သူယုံကြည်သည်။

သို့သော် တိယန်စင်းကိုလည်း လျှော့တွက်၍ မရချေ။ သူ
သည် ဝမ်းအားရှိကြောင်း ပြသရပေမည်။

“ပုန်း”
“ပုန်း”

မီးလက်ဝါးသိုင်းကွက်ကို သုံးပြုရုံကံချသည်။ ကံကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းသည် တစ်ပတ်ကျမ်းပစ်၍ ခုန်ထလာသည်။

သူ ခုန်ထွက်မိသည်မှာ မှန်သွားသည်။ တိယန်စင်းအသွယ်အား ချောင်ပိတ်၍တိုက်ခိုက်ရန် ကြံရွယ်ထားခြင်းမရှိပါ။

သူသာ မရှောင်မိလျှင် ချောင်ပိတ်မိသွားနိုင်ပေသော်လည်း တိယန်စင်းသည် စိတ်လိုက်မာန်မပါ လိုက်မတိုက်ချေ။

“မင်းက တယ်ဆိုးလို့တုံး၊ ထင်ထားတာထက်ခေတ်တော်နေပါလား၊ ဒီအကွက်ကို မင်း ရှောင်နိုင်သားပဲ”

တိယန်စင်းက ချီးကျူး၏။
“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘူးအထိုးပြန် ကျုပ်ကို နိုင်အောင်တိုက်”

လီဆူရှင်းက မွဲပြုံးပြုံး၍ ပြန်ပြောလေ၏။
သူတို့တိုက်ပွဲက မပြီးဆုံးသေးချေ။ အနိုင်အရှုံး အကျအကျေ တိုက်ရမည်တိုက်ပွဲပေတည်း။

* * *

လိုက်ပွဲကတော့ လိုက်သင့်သလောက် အချိန်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပြန်ပြန်။ အရာကြီး တိယန်စင်းသည် အသူရာချောက်ကြီးထဲတွင် ကိုယ်တည်းနေစဉ်အခါက ယင်းပညာများကို လေ့ကျင့်သော်လည်း အပြိုင်အဆိုင်မရှိသဖြင့် အသေအကျေ လေ့ကျင့်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

ထိုအကျိုးကျေးဇူးသည် အပြိုင်အဆိုင် အသေအကျေ ခံနိုင်ရုံသာမက ပေါ့လွင်လာသည်။ သူ့အောင်သလို ဖြစ်လာသည်။

သူတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အသစ်ချောင်းနေကြ၏။ တိုက်ကွက်တွင် တိယန်စင်းက ပထမပိုင်းအသာစီးရနေသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် သူတင်ကိုယ်တင် ဖြစ်လာ၏။

သူတို့နှစ်ဦး ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမဟုတ်ချေ။ အသက်ပွဲသာ ဖြစ်သေး၏။

ထိုပွဲ၌ ရှုံးနိမ့်သူသည် လောကကြီးထဲမှ စွန့်ခွာသွားရပေမည်။

တို့ကြောင့် သူတို့သည် ‘မတိကြီးစွာထွားပြီး ယှဉ်ပြိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျား”

www.burmeseclassic.com

၁၅၀ ● အတ္တဆိုလ် နေလင်းသောင်

“ဖြောင်း”

“ဝုန်း”

နှစ်ဦးစလုံး လေထဲ လွင့်မြောက်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြသည်။

လီဆူရှင်း၏ စွန်ကုတ်လက်သည်း သိုင်းကွက်ကြောင့် ပြိုလက်သီး ကိယန်စင်း၏ အင်္ကျီစတစ်စ လီဆူရှင်း၏လက်ထဲ ပါလာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အတိုးကြီး၊ အခုထိ စိတ်မလျော့သေးဘူးလား”

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းက ရိသဲသ့ဖြင့် လှမ်းခေါ်လေသည်။

သူ မေးနိုင်သည်လေ။

ယခုအချိန်အထိ သူက လက်ရည်တူ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခဲ့မဟုတ်ပါလား။

“မင်း အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့၊ ငါ့ကလဲ မင်းကို အသေတိုက်မှာပဲ၊ မင်းကလဲ ငါ့ကို အသေတိုက်မှာပဲ၊ ငါ့ကို အသေတိုက်နိုင်အောင် ကြိုးစား”

နှစ်ဦးစလုံး တိုက်ပွဲကို ပြန်စကြလေ၏။

အချစ်အမုန်း ဓားနီဝုံး(ဒု-ဇာတ်ဆိမ်း) ● ၁၅၁

သူတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလစ်မပေးကြပေ။ ကျားချောင်း ချောင်းနေကြ၏။

သူတို့နှစ်ဦးတွင် ထူးခြားချက်ရှိသည်။

တိယန်စင်းသည် လက်တွေ့လေ့ကျင့်ထားသူဖြစ်၏။

လီဆူရှင်းကား သိုင်းကျမ်းကိုကြည့်၍ လေ့ကျင့်ရသူဖြစ်သည်။

လက်တွေ့လေ့ကျင့်ထားသူနှင့် သိုင်းကျမ်းကြည့်၍ လေ့ကျင့်ထားသူ မတူချေ။

လက်တွေ့လေ့ကျင့်ထားသူမှာ အစစအရာရာ ချောမွေ့နေသည်။

သိုင်းကျမ်းကြည့်၍ လေ့ကျင့်သူမှာ မချောမွေ့ပေ။ အဖုအထစ်နှင့် ဖြစ်သည်။

တိယန်စင်း တိုက်ခိုက်နေသည်မှာ အလွန် ချောမွေ့နေသည်။

အနည်းငယ် မော့ဟိုက်သည့်ခက်တော့ ခံရသည်။

လီဆူရှင်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံ တိုက်လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ နှိပ်ရှောင်လိုက်ဖြင့် ပူးတုံ့ခွာတုံ့ တိုက်နေရသည်။ သူ ဉာဏ်ကုမ္ပဏီ ဖြစ်ပေတော့မည်။

လီဆူရှင်းသည် တစ်ဖက်ခန်းထဲသို့ လှိမ့်၍ ရှောင်ထွက်
သွားလေ၏။

“ဝုန်း”

“ဖြောင်း”

တိယန်စင်းသည် လက်ဝါးနှင့် လိုက်ရိုက်လေ၏။

လီဆူရှင်းက အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဇီးရှို့”

“ခွမ်း”

မှန်အိမ်သည် ပြုတ်ကျသွား၏။

တိယန်စင်း ထင်ထားသည်မှာ ထိုမှန်အိမ်မီးဖြင့် နယ်
ကွန်းကိုရှို့ရန် အမိန့်ပေးသည်ဟုထင်သည်။

သို့သော်...

သူ့အထင် မှားခြင်းသာ။

“ရှါ...ရှါ...ရှါ...”

မီးတောက်မီးလျှံများသည် ဟရူးရူးဖြင့် ပန်းထွက်ထာ
တော့၏။

မီးတောက်မီးလျှံများ၏ ဦးတည်ချက်မှာ တိယန်စင်း
သို့သာ။

တိယန်စင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

မီးလျှံများသည် တဖြည်းဖြည်း များလာသည်။ ပြင်းထန်
လာသည်။

ထိုစဉ်...

မီးအပူကြောင့် တိယန်စင်း တိုက်ကွက်မှားသွားသဖြင့်
ကျောပြင်၌ လီဆူရှင်း၏လက်ဝါးရိုက်ချက် မိသွားသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

တိယန်စင်းသည် ရှေ့သို့ ဝိုက်ဆင်းသွားလေ၏။ သူ့တစ်
ကိုယ်လုံး ပျက်စီးလာသည်။

လီဆူရှင်းသည် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံတော့ပေ။
သူသည် နှစ်ချက်ဆင့် မျက်လိုက်၏။

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

ဟန်ချက်ပျက်သွားသော တိယန်စင်းမှာ နှစ်ချက်ဆင့်
အရိုက်ခံလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့်...

တိယန်စင်းမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ချာချာသည်နေချေပြီ။ မြေ
ပွေး ပိုးကိတ်ညှို့ပုံပမာတည်း။

၁၅၄ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်စောင့်

သူသည် မီးများအကြားမှ ဟိုးထွက်ရန် ကြိုးစားသည့် မျက်လုံးများ ပြာဝေနေခဲ့လေပြီ။

လီဆူရှင်းသည် အဆိပ်သံလက်ကို လက်၌ တပ်ဆင်လိုက်သည်။

“စွပ်”

“အား”

တိယန်စင်း၏ကျောပြင်သို့ အဆိပ်သံလက် စူးနှစ်ဝင်သွားသည်။

“မင်း...မင်း...လူယုတ်မာ”

“ဟား...ဟား...ဟား...နိုင်ဖို့ မနိုင်ဖို့သာ အဓိကပါဗျာ တိုက်ခိုက်မှုကတော့ ကြိုက်သလိုတိုက်ခိုက်နိုင်ပါတယ်”

“စွပ်”

“အား”

ကျောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းသည် တိယန်စင်း၏ ရင်ခွင်အား ထိုးဖောက်လိုက်၏။

တိယန်စင်း အသက်ထွက်သွားလေ၏။

သူသည် မမျှော်လင့်ဘဲ အငိုက်မိသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။ တစ်ချက်အငိုက်မိသွားသည်နှင့် အသက်ပေးသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

အချစ်အမုန်းစားနိဂုံး (ဒု-စာထိဆိမ်း) ● ၁၅၅

“ဟား...ဟား...ဟား...ခင်ဗျားလိုချင်တာတွေ ရအွားပြီ မဟုတ်လား?”

သူသည် ဟားတိုက်ရယ်မောရင်း တိယန်စင်း၏ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ခြေတင်လိုက်လေ၏။

အောင်နိုင်သူသည် ဤကဲ့သို့ ရယ်မောနိုင်ပေ၏။

သို့သော်...

သူ့အောင်နိုင်မှုကား သန့်ရှင်း မရှင်း သိဖို့လို့ပေ၏။

အချစ်အခန်းစားနိဂုံး (၃-အထိသိမ်း) ● ၁၅၇

ဟူတန်ဂိုဏ်းသားများသည် အလွန်အံ့ဩသွား၏။

ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အလျင်အမြန်အကြောင်း
ကြားကြလေ၏။

သတင်းပို့သူသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တွေ့ရသောအခါ
ရဲရဲပြုရင်း အကြောင်းကြားလေ၏။

“ဘာ...အလောင်းဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါကယ်ခင်ဗျာ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လာကြည့်စေချင်
ပါတယ်”

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အလောင်းရှိရာသို့ အလျင်
အမြန် သွားရောက် လေတော့၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဝီမှာ အလောင်း”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အလောင်းကို သေချာစွာ ကြည့်
သည်။

သူသည် တဖြည်းဖြည်း ခူးထောက် ထိုင်ကျ သွားသည်။

“ဖြစ်ရလေ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရယ်”

အခန်း (၁၅)

ဝိုင်းဝန်းဆိုက်ရန် သူ့ဆိုကြ

ဟူတန်တောင်ပေါ်သို့ လူသေးယောက်သည် လူ တစ်
ယောက်ကံထမ်း၍ တက်လာ၏။

အစောင့်များသည် ထိုလူလေးဦးကို တားဆီးလိုက်လေ
သည်။

“ရပ်စမ်း၊ ဘယ်သူ့ကို သယ်လာတာလဲ”

ထိုလူလေးယောက်မှာ အရပ်သားများဖြစ်သည်။

လူတစ်ဦးက ဂိုဏ်းဆံပင်၌ ဤအခင်းအား အူက
ဂိုဏ်းသို့ ပို့ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

၁၅၈ ● ထက္ကထိုလ် နေထင်းအောင်

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ဟူတန်ဂိုဏ်းသားများသည် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘယ်သူ့ကိုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလဲ ခေါ်နေရတာလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“အခုသေနေတဲ့သူဟာ ဟိုအရင်ကဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟောင်း တီယန်စင်းပဲ။ မင်းတို့ မသိမမခင်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဖြစ်သွားတဲ့ သူပဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် ဝါရဝပြုလေသည်။

သူသည် ဤအလောင်းကို မည်သူ ပို့ခိုင်း လိုက်သည့်အချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်ပြီးသိသည်။

ကောင်းကင်နဂါးမှလွဲ၍ မည်သူရှိမည်နည်း။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တီယန်စင်းသည် ကောင်းကင် နဂါးကို ပြုခွင်းတိုက်ခိုက်မည်ဟု သူ့ကို ကတိပေးသည်။

ယခု အသေခံပြီး သူ့ကတိကို အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့လေပြီ။

အချစ်အစုန်းစားနိဂုံး(ဒု-ခေတ်ဆိမ်း) ● ၁၅၉

“အဖြစ်ကဆိုးလှသည်လား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရယ်၊ ဒီကောင်ကိုမှ ဆရာကြီး ရှုံးရတယ်လို့”

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကြေကွဲစွာ ပြောလေ၏။

“ကဲ...ကဲ...လာပို့တဲ့လူတွေ ပြန်နိုင်ပြီ”

လာပို့သူများမှာအရပ်သားများသာဖြစ်၍ သိုင်းလောကအရပ်အထွေးကို မသိသူများဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြန်ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ...အလောင်းကို ခန်းမထဲ သယ်ကြ”

ဟူတန်ဂိုဏ်းသားများသည် အလောင်းကို ခန်းမထဲသို့ သယ်သွားကြလေ၏။

ညှော်ခန်းမထဲ၌ အလောင်းကို ပြင်ဆင်စေပြီး ဟူတန်ဂိုဏ်းသား အားလုံး ဗုစည်းစေသည်။

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ရှင်းပြသည်။

“သူဟာ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟောင်းပဲ”

၁၆၀ ● ဇာတ္ကဏ္ဍ သို့မဟုတ် ဆရာတော်အောင်

“ဟာ”

“အို”

“ဟင်”

အာမေဂိုတ်သံများ ဆူညံသွား၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ကျုပ်တို့ ဟူတန်ဂိုဏ်းနဲ့ တိုင်း
ဂိုဏ်းတို့စည်းလုံးညီညွတ်ရေးမပြိုကွဲအောင် သူ့ဘဝတို့
မြှုပ် နေထိုင်ခဲ့သူပါ။ အင်မတန်မှ လေးစား ကြည်ညို
ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ။”

သူသည် ဟူတန်ဂိုဏ်းသားများအား ကြည့်လိုက်၏။

အားလုံးငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်ကို မြင်
အခါ ဆက်၍ ရှင်းပြလေ၏။

“အခုလို ငါ့ကို ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း သူ့ဆောင်
ခဲ့တာ၊ သိုင်းလောကထဲက ကောင်းကင်နဂါးကို နှိမ်နင်း
ကတိပေးခဲ့တယ်.....”

“ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း သွားတိုက်တယ်၊ အခု
အသတ်ခံလိုက်ရပြီ”

အချစ်အစုန်းဇားနီဝုံး (ဒု-ခေတ်ဆိမ်း) ● ၁၆၁

ဂိုဏ်းသားအားလုံးသည် မမြင်မသိခဲ့ရသော ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေကြရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ဟောင်းအတွက် သင်္ဂြိုဟ်ပွဲကို
ပြင်ဆင်ရှာတော့သည်။

တိုင်မေဂိုဏ်း၊ ရှောင်လင်ဂိုဏ်း၊ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဂိုဏ်း။
ကြီးကြာဂိုဏ်းနှင့် အခြားအဖွဲ့အားလုံး တက်ရောက်လာကြ
သည်။

သိုင်းလောကတွင် သစ္စာရှိရှိ တာဝန်သိသိ အသက်စွန့်
သွားသူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟောင်းအတွက် လွန်စွာစိတ်မကောင်း
ဖြစ်ကြသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ဇာတ်မြှုပ် နေတာရှင့်၊ ကျွန်မနဲ့
ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ အသူရာ ချောက်ကြီးထဲမှာ သွား
တွေ့ရတာ.....”

“သူက ကောင်းကင်နဂါးကို ဝိုက်ခိုက်ပေးမယ်လို့ကတိ
ပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒီကတိအတိုင်း သူသွားတိုက်တာ ပေါ့ရှင့်၊
ခုတော့.....”

တိုင်မေလက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်က ရှင်းပြလေ၏။

ကျန်သော ဂိုဏ်းချုပ်များ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေ
ကြသည်။

၁၆၂ ● ကတ္တဆိုလိ နေလင်းအောင်

“မိုးပြိုလက်သီး သိုင်းကွက်ပါ ဒီလောကထဲက ပျောက်သွားပြီပေါ့နော်”

ကြီးကြာဂိုဏ်းချုပ်ကပြော၏။

“အင်း... အခုတော့ ပျောက်ကွယ်သွားပြီလို့ ပြောရပြီပေါ့ဗျာ”

ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဂိုဏ်းချုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောသည်။

နတ်စောင်း အဘိုးအိုက....

“အခု ကောင်းကင်နဂါးက လက်နက်မဲ့ သိုင်းကျမ်းကို ရရှိပြီး ကျုပ်တို့တီထွင်ထားတဲ့ သိုင်းပညာအမျိုးမျိုးကို လေ့ကျင့်ထားတော့ ကျုပ်တို့ဟာ သူ့ကို တိုက်ခိုက်နိုင်ခင်းခက်နေတာပေါ့....

“သူ့ကိုတိုက်ခိုက်နိုင်မယ့် သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပေါ်ထွက်လာရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲဗျာ”

ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဂိုဏ်းချုပ်က ထိုစကားကို သဘောတူသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ သူ့ကိုနိုင်မယ့် လူတစ်ယောက်ကိုတော့ စောင့်ရှုဦးမှာပေါ့ဗျာ”

အချစ်အစုန်းစားနိဂုံး(ခု-ခေတ်သိမ်း) ● ၁၆၃

“သိုင်းသမားသူရဲကောင်းဆိုတာလဲ အင်မတန်ရှားတယ် ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်....

“သိုင်းလောကမှာ အခက်အခဲတစ်စုံတစ်ရာရှိတိုင်း သူ့လိုလို ဒီအခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးတဲ့လူကတော့ ပေါ်လာခဲ့ပဲ။ အခုလဲ ရှင်းဝေးမယ်လို့လူကတော့ပေါ်လာမှာပဲ”

နတ်စောင်းအဘိုးအိုက ပြောလိုက်၏။

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်က....

“ကျုပ်တို့ ဒီလို ထိုစောင့်နေလို့ကတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ပေါင်းညီညွှ အောင်ကြောင်းဖြာဆိုတဲ့ စကားလဲရှိတာပဲ။ တော့ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းအားလုံး စုစုစည်းစည်း ညီညီညာညာ တိုက်ခိုက်ကြရင်တော့ ကောင်းကင်နဂါး မခံနိုင်ပါဘူး”

ကျန်သော ဂိုဏ်းသားများကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...ဒီစကားကို ကျုပ်တို့လက်ခံတယ်”

သူတို့သည် တိယန်စင်း၏ အလောင်းကို ကောင်းစွာ ဖြိုဖျက်လိုက်ကြသည်။

ဟူတန်ပိုက်ကားချုပ်က...

“ကဲ...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တိယန်စင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ဦး
ကောင်းကင်နဂါးကို ကျုပ်ဘို့ တယ်လီ ဖြိုခွင်းမလဲဆို
ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

ဂိုဏ်းချုပ်များသည် ကောင်းကင်နဂါး ဖြိုခွင်းအ
စတင်ဆွေးနွေးကြတော့၏။

* * *

ယူချင်းထန်သည် အံ့အားကြီးသင့်နေ၏။

“တာ...ဆရာကြီးဆံ့။ သွားပြီဟုတ်လား”

သူသည် ထိုမေးခွန်းကို အလျင်အမြန်ပင် မေးလေ၏။

“ဟုတ်တယ်...ယူချင်းထန်၊ ဆရာကြီး တိယန်စင်း
ကောင်းကင်နဂါးက အသေသတ်လိုက်ပြီ၊ အဲဒီ သ
ဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပြန်နေပြီ”

တန်ပိုးထိုက်က သူကြားလာရသည့် သတင်းကို ပြောပြ
ခြင်းဖြစ်သည်။ ယူချင်းတန်မှာ ထိုသတင်းကို မယုံနိုင်
ဘဲ ပြစ်နေရသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဆရာမသေ
ဆရာကြီး မသေရဘူး”

ယူချင်းထန်သည် ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဖျစ်ညှစ်
အော်ဟစ်နေ၏။

တန်ပိုးထိုက်သည် ယူချင်းထန် မည်မျှစိတ်စိန်ခိုက်သွား
သည်ကို သိသည်။

ထို့ကြောင့်...

ဘေးမှ ဖျောင်းဖျာနှစ်သိမ့်နေရသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတွေအားလုံးဟာ ဆရာကြီးတိယန်စင်းရဲ့
ခြိတ်ပွဲကိုတက်ရောက်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒီသတင်းဟာ တယ်လီမှ
ကွယ်လို့ရတဲ့ သတင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းသာစိတ်ဝတ်
ပြန်နိုင်ခိုင် ရှိဖို့လိုမိတယ်”

ယူချင်းထန်မှာ ခေါင်းငိုက်စိတ်ကျနေသည်။

သူသည် သူ့ဆရာကြီးက သူ့အား မိုးပြိုလက်သီး သို့မဟုတ် ကွက်များ သင်ကြားပေးခဲ့သည်တို့ကို ပြန်လည်၍ သတိရသည်။

ဆရာကြီးသည် အလွန်ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သော ဆရာကြီး ဖြစ်သည်။

တိုင်မေဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သေဆုံးရသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်း သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲ မဖြစ်စေလိုသဖြင့် သူ့ဘဝသူ့ ဇာတ်မြှုပ်နေခဲ့သူဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်နဂါးကို တိုက်ခိုက်ရာတွင်လည်း ခိုးသားသား တိုက်ခိုက်သူဖြစ်နိုင်သည်။

ကောင်းကင်နဂါးက ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်များဖြင့် ဆန်းပြားပြား တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်....

ကောင်းကင်နဂါးသည် အောက်လမ်းသိုင်းသမား နေသောကြောင့်တည်း။

ကောင်းကင်နဂါး၏ ဘဝအစသည် မမှန်ကန်ချေ။ သူ့ကို အဆိပ်ခတ်၍ အနိုင်ယူရန် ကြိုးစားသည်။

သိုင်းကျမ်းကို ခိုးယူသည်။

ဘယ်မှာ အစကောင်းနိုင်ပါတော့မည်နည်း။

“မင်း ဘာလုပ်မလဲ ယူချင်းထန်”

စားဘီလူး တန်ပိုးထိုက်က မေးလိုက်၏။

“ငါ့ဆရာကြီးအတွက် လက်စားချေမယ်၊ အသေခံပြီး လက်စားချေမယ်၊ ကောင်းကင်နဂါးကို ငါ့သတ်မယ်”

ထိုအခါ လိပိုးကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“အစ်ကိုယူချင်းထန်”

“ဘာလဲလိပိုး”

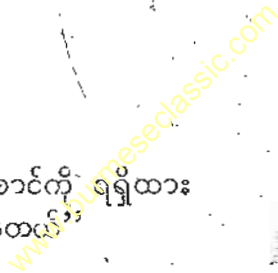
“အစ်ကိုနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်စေ့မလား”

“အေး...ယှဉ်ရထော့မှာပေါ့၊ သူက ဆရာ့ကိုတောင် သတ်လိုက်ပြီ”

“အစ်ကို သတိနဲ့ ပြိုင်ရမယ်”

“ဘာဖြင့်လို့လဲ”

“သူဟာ လက်နက်မဲ့သိုင်းကျမ်းတစ်စောင်ကို ရရှိထားတယ်၊ အဲဒီပညာနဲ့ လူတွေကို လိုက်သတ်နေတယ်”

“လိပိုး...ယူချင်းထန်ဟာ လက်နက်မဲ့ သိုင်းကျမ်းကို မကြောက်ပါဘူး”

“သတိထားဖို့ ပြောနေတာပါ။ အစ်ကိုယူချင်းထန်ဟာ လိပိုးကို မယုံဘူးလား၊ အစ်ကို့ကို နဂါးအဆိပ်ဖြေဆေးပေးတာ တော်ရုံတန်ရုံ စေတနာနဲ့ ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး”

ယူချင်းထန် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

သူသည် လိပိုးကို မယုံသလိုပြောမိ၏။ တကယ်တော့ သူ့အတွက် အမှားပင်။

လိပိုးသည် သူ့ အား စေတနာနှင့်တူညီခဲ့သည်ကို သူ့အတွက် ဆုံးဖြတ်သည်။

“အစ်ကို့ တောင်းပန်ပါတယ်လိပိုး၊ ဆရာကြီးအတွက် အစ်ကို့ အရမ်းခံစားနေရပါတယ်၊ အစ်ကို့ စကားမှားရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

လိပိုးသည် ခေါင်းငုံ့ နေလေ၏။

လိပိုးသည် သူ့ အစ်ကို့လီဆူရှင်းအကြောင်း သူ့သာအတွက် ဆုံးဖြတ်သည်။

လက်နက်မဲ့သိုင်းကျမ်းထဲမှ သိုင်းပညာများကိုလေ့လာပြီး မည်မျှမောက်မာနေမည်ကိုလည်း သိသည်။

ယူချင်းထန် တောင်းပန်လိုက်သည့်အခါ လိပိုး ကျေနပ်သွားသည်။

“အစ်ကို့ ယူချင်းထန်”

“ဘာပြောမလို့လဲ လိပိုး”

“အစ်ကို့ယူချင်းထန် လိပိုးပြောတဲ့ အကြံဉာဏ်ကိုလက်ခံတာလား”

“ဘာအကြံဉာဏ်လဲ လိပိုး”

“ကောင်းကင်နဂါးကို အနိုင် တိုက်ခိုက်မယ် ဆိုရင် အစ်ကို့ကို လိပိုး သိုင်းကွက်တစ်ခု သင်ပေးချင်ပါတယ်”

ယူချင်းထန်သည် စဉ်းစားလိုက်၏။ သိုင်းပညာတစ်ခု အတိလိုက်၍ သူမည်သို့မျှ အကျိုးယုတ်သွားမည် မဟုတ်ဘူး။

* * *

“သင်မယ်”

ယူချင်းထန် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။

၁၇၀ ● တက္ကသိုလ် နေထင်းအောင်

“ဒါဖြင့် အစ်ကို ဒီမှာ ခဏစောင့်ပါ။ ညီမ ယူလာ တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါ အိမ်ထဲမှာ သွားယူရမယ်”

“သွားပါ...သွားပါ”

လီပိုးသည် သမင်မလေးသဖွယ် လှစ်ခနဲ ထပြေးသွားခဲ့ မကြာမီ သူမ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူမ လက်ထဲတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ပါလာသည်။

သူသည် ထိုစာအုပ်ကို ယူချင်းထန်အား လှမ်းပေးလေ၏။ အဖိုအမ စွမ်းအားပြင်း အထူးသိုင်းကျမ်း....

သည်သိုင်းကျမ်းသည် ရွှေနဂါးဂိုဏ်းမှ အထူးလျှို့ဝှက် ထားသော သိုင်းကျမ်းဖြစ်သည်။

ထိုသိုင်းကျမ်းကိုလည်း လီပိုးသည် အဆိပ်ဖြေဆေးနှင့် အတူ ခိုးလာခဲ့သည်။

“ဒီသိုင်းကျမ်းဟာ ရွှေနဂါးမျိုးနွယ်တွေရဲ့ လက်စွဲ ရွေး ဟောင်း သိုင်းကျမ်းတစ်စောင်ပဲ အစ်ကို”

လီပိုး၏ မျက်နှာ ပန်းရောင်သမ်းသွားသည်။

“ကဲ...အစ်ကို၊ ဒီသိုင်းကျမ်းကို အရင် ဖတ်ကြည့်လိုက် ပါဦး၊ ညီမသွားမယ်”

အချစ်အစုန်းစားနိဂုံး(ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ● ၁၇၁

လီပိုးသည် စာအုပ်ကို ပေး၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ယူချင်းထန်သည် ကျမ်းစာအုပ်ကို စတင် လှန်လေ၏။

အဖိုအမစွမ်းအားပြင်း အထူးသိုင်းကျမ်း....

စာမျက်နှာအစတွင် ကမ္ဘာဦးကတည်းက ပေါ်ပေါက် လာသည့် အဖိုနဲ့အမအကြောင်း နိဒါန်းပျိုးထားသည်။

လူ့သဘာဝ၌ စွမ်းအင်အမျိုးမျိုးရှိကြသည်။ စိတ်စွမ်း အင်မှာ အပြင်းထန်ဆုံးဖြစ်သည်။

အချို့စွမ်းအင်မှာ ငုပ်လျှိုးနေတတ်သည်။ ထိုစိတ်မှာ အတွင်းစိတ်ဖြစ်သည်။

စွဲလမ်းစိတ်၊ ချစ်စိတ်၊ တမ်းတစိတ်တို့ကိုလည်း စွမ်းအင် တစ်ခုအဖြစ် အသုံးချနိုင်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

ထူးခြားသော သိုင်းကျမ်းကို ယူချင်းထန် ဖတ်နေလေ သည်။

ထို သိုင်းပညာကို အစွမ်းဆုံး တတ်မြောက်သွားပါက ကျောက်တောင်ကြီးလည်း ဖြိုနိုင်သည်။ သစ်ပင်ကြီးများကို

ပည်း ဖြိုနိုင်သည်။

၁၇၂ ● တက္ကသိုလ် နေထင်းအောင်

သစ်ပင်ကြီးများကိုလည်း ရိုက်လှဲနိုင်သည်။ အပူအအေး နှင့် အဖိုအမ စွမ်းအားတို့ မျှမျှတတ ရယူလျက် စွမ်းအား ပြည့် အသုံးချနိုင်သော သိုင်းပညာဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး တိယန်စင်းထံမှ မိုးပြိုလက်သီး သိုင်းပညာကို သင်ယူသောအခါ၌လည်း အပူအအေး အဖိုနှင့်အမ စွမ်း အင်များကို မျှတစွာသုံးစွဲရန် သင်ယူခဲ့ရသည်။

ယခု ထိုသို့သုံးစွဲရန် ဖြစ်လာသောအခါ ပြောစရာမရှိ တော့ပေ။

ယခု သူသည် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် တွဲဖက်လေ့ကျင့် ရတော့မည်။

ဖင်းယုနှင့်လေ့ကျင့်မည်လား၊ လီပိုးနှင့် လေ့ကျင့်မည် လား။

ဖင်းယုမှာ သိုင်းပညာတတ်ကျွမ်းသော်လည်း မျက်မှောက် အဖိုတ ဖြစ်နေသဖြင့် လီပိုးနှင့် တွဲဖက်လေ့ကျင့်ရန် ယူချင်သော်လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လီပိုးသည် ရွှေနဂါးဂိုဏ်းအမျိုးအနွယ်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရွှေနဂါးဂိုဏ်း၏ လျှို့ဝှက်သိုင်းကျမ်း ကို ဂိုဏ်းဆက်လက်သော အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဆချစ်ကဇန်းစားနိဂုံး(ခ-ဒေါ်ဆိမ်း) ● ၁၇၃

ထို့ပြင် ထိုသိုင်းကျမ်းကို ခိုးယူလာခဲ့သူမှာ လီပိုးပင် ဖြစ် သည်။

လီပိုးသည်သာ သိုင်းကျမ်းကို ကျေညက်သူ ဖြစ်နိုင်ပေ သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူသည် ဖင်းယုအစား လီပိုးကို သူနှင့် တွဲဖက်လေ့ကျင့်ရန် ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့စဉ် ကျောက်တောင်ပြိုကျသဖြင့် လူများစွာ သေကျေ
ကပ်စီးခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ထိုကျောက်တောင်ကြီးကို လူအများက
သက်ရှောင်သွားကြတော့သည်။

ထို ကျောက်တောင်ကြီးသည် ဘီလူးပြွန်း တစ်ကောင်
ဆာင့်ကြောင့်ထိုင်နေပုံမျိုး ပုံပေါ်နေသောကြောင့် ထို
တောင်အား ဘီလူးတစ်ကောင် ကျောက်ရိုင်းတောင်ဟု
ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ထိုကျောက်ရိုင်းတောင်ပေါ်သို့ ကိုယ်ဖော့ပညာ ကျွမ်း
သွင်သူ သိုင်းသမားများသာ လျင်မြန်စွာ တက်ရောက်နိုင်
ပါသည်။

တောင်ပေါ်၌ လိုက်ဂူများစွာရှိသည်။ ထိုဂူများ၌
ကောင်းကင်နဂါး ဂိုဏ်းသားများနေပြီး အပေါ်ဆုံးဂူ၌
ကောင်းကင်နဂါးနေထိုင်သည်။

ထိုဂူသည် အမြင့်ဆုံးနေရာ၌ ရှိနေသည့်အလျောက် ကိုယ်
ဖော့ပညာ တတ်ကျွမ်းသူများသာ တက်ရောက်နိုင်သည်။

တော်ရုံတန်ရုံ ကိုယ်ဖော့ပညာ ကျွမ်းကျင်သူ တက်လျှင်
ကျောက်တောင်များ ပြိုကျပျက်စီးနိုင်သည်။

ဆခန်း (၁၆)

ထိုအခါနေသော တွက်လက်တစ်ခု

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းသည် နယ်စပ်ဒေသမှ သူ့
ဌာနချုပ်ကို ပြောင်းရွှေ့လိုက်၏။

ဌာနချုပ်သစ် တည်နေရာကား ဘီလူးတစ်ကောင်
ကျောက်ရိုင်းတောင် ပင်သည်။

ထိုနေရာသည် နေရာနှင့် သိုက်အောင် ကြမ်းတမ်းသည့်
နေရာဖြစ်၏။ လူသူ အရောက်အပေါက် မရှိချေ။

ယခင်မြို့စားကြီးလတ်ထက်က ထိုဘောင်သို့ လမ်းဖောက်
ရန် ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် တော်ရုံတန်ရုံကိုယ်ပေပညာ ကျွမ်းကျင်
သည် တောင်ပေါ် မတက်ရဲကြပေ။

လီဆူရှင်းသည် သူ့ရွေးချယ်ထားသော စခန်းအသစ်
ကြည့်၍ ကျေနပ်နေမိ၏။

တပည့်များသည် သူ့ အနီး၌ အော်ဝံ့ပွဲခံ စားသောက်
ကြ၏။

“ဆရာကြီး စခန်းကတော့ စိတ်ချရပါပြီ၊ ဘယ်ရန်က
တက်မလာနိုင်တော့ပါဘူး။”

တပည့်များက ဆရာ့အကြိုက်လိုက်၍ ပြောကြ၏။

ကောင်းကင်နဂါး လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်တို့
လိုက်သည်။

“ကောင်းကင်နဂါးကို သိုင်းလောက က အင်မတန်
အမြင်ကတ်နေတယ်။ ထပ်ပြီး တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုတဲ့ သတိ
များ ကြားမိသေးသလား။”

လီဆူရှင်းက ခပ်မာမာ မေးလိုက်၏။ လက်ထောက်ဂိုဏ်း
ချုပ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ကြားမိပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး။ ငါ
လောကဟာ ဂိုဏ်းပေါင်းစုံ စုစည်းပြီး ကောင်းကင်နဂါး
ဂိုဏ်းကို ဖြိုခွင်းဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတယ်။”

“ညော်...ဒီလိုလား။”

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်က ဆက်လက်ရှင်းပြ၏။

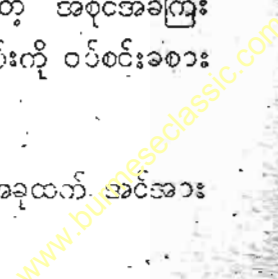
“တိယန်စင်း သေဆုံးသွားတဲ့အတွက် ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်
က ကျွန်တော်တို့ဂိုဏ်းအပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေပါဘယ်
ဆရာကြီး။”

“ဟုတ်မှားပေါ့၊ တိယန်စင်းဟာ သူတို့ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးဟောင်းပဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟောင်းဆိုတော့ သူတို့
မကျေမနပ်ဖြစ်မယ်ဆိုလဲ ဖြစ်စရာပေးကြာ။”

“အဲဒါ ဒီပြင်ဂိုဏ်းတွေကပါ ရှေးယခင်နောက်လိုက်
လုပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဂိုဏ်းကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြတယ်။”

“ဒါဘာ ဆန်းသလဲ၊ ကောင်းကင်နဂါးဆိုပြီး စပေါ်
ကတည်းက သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြတဲ့
ဥစ္စာ၊ အခု ငါတို့ဂိုဏ်းဟာ ဖြိုခွဲလို့မရတဲ့ အစိုင်အခဲကြီး
ဖြစ်သွားပြီ၊ သူတို့အားလုံး ငါတို့ဂိုဏ်းကို ဝပ်စင်းခစား
မယ်။”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဂိုဏ်းကို အခုထက် အင်အား
ကြီးမားအောင် ဖွဲ့စည်းဖို့လိုတယ်။”

“မှန်တယ်၊ ဂိုဏ်းကို ပြန်ဖွဲ့ရမယ်၊ ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းဖို့လိုတယ်၊ ပထမဦးဆုံး လုပ်ရမယ့်အလုပ်က ငါတို့ဂိုဏ်းအင်အားကြီးမားဖို့ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“ဒုတိယအချက်ကတော့ အနက်ရှောင် သိုင်းသမားကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်းထဲဝင်လာအောင် စည်းရုံးဖို့ပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဂိုဏ်း ငွေရွာဖို့ကော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဒါက မခက်ပါဘူး၊ ကုန်းတွင်းစားပြု၊ ပင်လယ်စားပြုတွေ လုပ်ကြမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါတွေဟာ တို့ဂိုဏ်းအဖို့ ရိုးနေတာ ဘာမှ မဆန်းပါဘူးကွာ၊ ဒါတွေမယ့် သိုသိုသိပ်သိပ်တော့ လိုတာပေါ့ကွာ”

လီဆူရှင်း၏ အကြံကား မကောင်းသည့်အကြံချည်းသာ ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် သူ့တပည့်များကား ထောက်ခံသည်ချည်းသာ ဖြစ်တော့၏။

သူတို့သည် ရန်သူများဝိုင်းနေသည့်အဖြစ်ကိုတော့ သိကြသည်။

သူတို့ဂိုဏ်းကို မြင့်သထက်မြင့်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။ လုံခြုံသထက်လုံခြုံရန် ကြိုးစားနေကြသည်။ အောက်မ်း ဂိုဏ်းသားများကို စုစည်းရန် ကြိုးစားနေကြသည်။

* * *

ယူချင်းထန်သည် လီပိုးယူလာသည့် ရွှေနဂါးဂိုဏ်းမှ ဖိမိမ်းကျမ်းကို လေ့ကျင့်ရန်ပြင်ဆင်နေသည်။

ယူချင်းထန်၏ စိတ်များသည် တဖြည်းဖြည်း လီပိုးထံသို့ သိညွတ်လာလေ၏။

သို့သော် သူသည် စိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းချုပ်ထားသည်။

အရေးကြီးသည့် အချက်တစ်ချက်မှာ ဖိုသိုင်းကျမ်းကို လေ့ကျင့်ရာ၌ လေ့ကျင့်ဘက်တစ်ဦးလိုနေခြင်းတည်း။

ထိုကွက်လပ်ကို ပြည့်ဆည်းရာ၌ လီပိုးကို သူက ရွေးချယ်ထားပေသည်။

လိပိုးသည် သူ၏ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သည်။ သူ တည်ထောင်ဆိုင်ထံ၌ အမူးသမားများ ဝိုင်းဝန်း နှိပ်စက်သည်ကို လိပိုးသည် ကြည့်မနေနိုင်ခဲ့ချေ။

သူမသည် အမူးသမားများကို တိုက်ခိုက်ပြီး ယူဆောင်အား ကယ်တင်ခဲ့၏။

အရေးကြီးဆုံးအချက်မှာ အရှေ့ကျွန်းမှ နဂါးအဖြေဆေးကို လိပိုးက ခိုးယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ခိုးယူလာခြင်းမှာ အသက်စွန့်ပြီး ခိုးယူထားဖြစ်သည်။

ထိုသို့အသက်စွန့်ပြီး ခိုးယူလာခြင်းမှာ အဆိပ်သင်္ဘော သူ့ကို ကယ်တင်ရန် ဖြစ်၏။

အဆိပ်သင့်နေသူမှာလည်း ယူချင်းထန်ပင် ဖြစ်သော ယူချင်းထန်မှာ လိပိုး၏ နှစ်ခါကယ်တင်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

ယူချင်းထန်သည် လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရာ လိပိုးရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

သူတို့ အဆောင်အနီးတွင် ချောင်းတစ်ခု ဖြတ်သန်းဆင်းနေ၏။ ထိုချောင်းသည် ခရစ်ီးညင်သာလှ၏။ လိပိုး၏ အိမ်ထဲ၌ ရှိမနေချေ။

ယူချင်းထန် ရှာသော်လည်း လိပိုးကို မတွေ့ချေ။

“ဘယ်များသွားနေပါလိမ့်၊ သူ ဝေးဝေးတော့သွားမှာတ်ပါဘူး၊ သွားရင် ငါ့ကိုတော့ ပြောသွားမှာပါ”

သူသည် လိပိုးအား အနီးအနား သုည့်ဝတ်ရှာဖွေတော့သည်။

အနီးအနား၌ ပန်းပွင့်ကလေးများ ကျကျန်နေသည်ကို ခြေခြင်းအားဖြင့် လိပိုးသည် ဤနေရာတစ်ဝိုက်၌ ရှိရမည် သူယုံကြည်သည်။

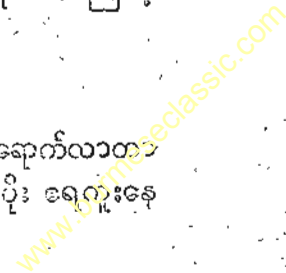
ယူချင်းထန်သည် ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်၌ လိုက်လံ ရှာလေ၏။

“ဟင်....”

ယူချင်းထန်၏ ခြေလှမ်းများ ရပ်သွားသည်။ အတယ် ဩဇာဆိုလှသော် ချောင်းထဲမှ သီချင်းသံကြားရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယူချင်းထန်က...

“လိပိုးကိုလိုက်ရှာရင်း အစ်ကို ဒီဘက်ကို ရောက်လာတာ ဝေမင်လိုက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လိပိုး ရေကူးနေ ခဲ့မယ်လို့လဲ ထင်ပါဘူး”

၁၀၂ ● ထက္ကဆီလိ နေထမ်းအောင်

“အို...အစ်ကိုကလဲ”

လီပိုးသည် ရှက်သောကြောင့် ခေါင်းကလေးငုံ့ထားလေ၏။ သူမသည် ရှက်နေသဖြင့် စကားမပြောနိုင်တော့ပေ။

“ကဲ...လာ ညီမ လီပိုး၊ အိမ်ဆီကို သွားကြရအောင်”

သူတို့နှစ်ဦးသည် အိမ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာကြလေ၏။

“အစ်ကို သိုင်းကျမ်းကို စပြီးလေ့ ကျင့်ဖို့စိတ်မကူးတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

လီပိုးက မျက်ခုံးကလေး ပင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“ဖို့မ သိုင်းကျမ်း လေ့ ကျင့်ဖို့ အဖော်မှမရှိတာဘဲလို့ရယ်”

လီပိုးသည် ယူချင်းထန် ပြောလိုသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို

မပြောနိုင်

သို့သော် သူ သိသည်ဟု မပြောချေ။

အချစ်အမုန်းစားနိဗ္ဗာန်(ခု-ခေါ်သိမ်း) ● ၁၀၃

“မရှိရင် ရှာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့”

ယူချင်းထန်က မချီပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

“အစ်ကိုက ကြမ်းတမ်းတဲ့ ဘဝခရီးလမ်းကို ဖြတ်သန်း

စာရတဲ့လူပါ။ ဘယ်သူက အဖော်အဖြစ် လက်တွဲချင်မှာလဲ

မိပိုးရယ်”

“အစ်ကိုရယ်...အစ်ကိုက သိပ်အားငယ်တာကိုး၊ လူဆို

တာ အချစ်မရှိဘူးလို့ထင်ရပေမယ့် ကိုယ့်ကို တိတ်တခိုးချစ်

နေသူတစ်ယောက်တော့ ရှိတာပဲ၊ တယ် အစ်ကိုရယ်”

လီပိုး၏စကားမှာ ရေလာမြောင်းပေးစကားဟု ထင်ရ

လေ၏။

ယူချင်းထန်သည် လီပိုးကို စိုက်ကြည့်မိလေ၏။

သူ၏အကြည့်တွင် လီပိုးအား ချစ်ရိပ်လွှမ်းမှုက ကြီးစိုး

နေသည်။

လီပိုးသည် ယူချင်းထန်ကို ကြည့်မိလေ၏။

“အို...”

လီပိုးသည် ယူချင်းထန်ရှေ့မှ ပြေးထွက်သွားလေတော့

သည်။

၁၈၄ ● ထောင့်တိုင်း နေထမ်းစေသင်

ယူချင်းထန်သည် လီပိုးကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်၍ကြည့်
နေမိသည်။

သူသည် လီပိုးအား ဝို၊မ သိုင်းကျမ်း လေ့ကျင့်ရ
အဖော်လိုသည်။

သူ့၌ အဖော်မရှိဟု ပြောဆိုခဲ့ပြီးပြီ။
ဤကွက်လပ်ကို လီပိုး ဖြည့်ဆည်းမည်ဟု သူ ယုံကြည်
သည်။

သူ၏အဖော်မှာ လီပိုးသာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၁၇)

နီးစပ်ရန် အကူအညီ

တရုတ်ဗျပ်စောင်းသံသည် လေထဲ၌ လူးကာလွန်ကာတက်
လာ၏။

ဗျပ်စောင်းတီးနေသူကား ဓားဘီလူး တန်ပိုးထိုက်ပင်ဖြစ်
လေ၏။

မျက်မမြင်မလေး ဖင်းယုသည် အာရုံမဲ့သံစဉ်လှိုင်း သိုင်း
တွက်များကို လေ့ကျင့်နေ၏။

သံစဉ်များသည် အကြားအာရုံကို သွားရောက် ထိခတ်
သည်နှင့် ဖင်းယု၏လှုပ်ရှားမှုများသည် အံ့ဩဖွယ်ရာကြွတက်
နေသည်။

သို့သော် ဖင်းယုသည် သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို အားမရချေ။

သူမသည် ဆက်လက်မလှုပ်ရှားတော့ဘဲ တိုက်ကွက်များကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်။

တန်ပိုးထိုက်သည်လည်း ဗျပ်စောင်းတီးခြင်းကို ရပ်နားလိုက်သည်။

တန်ပိုးထိုက်က...

“ခုလိုလှုပ်ရှားလိုက်တော့ စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသလို ဖြစ်မသွားဘူးလား ဖင်းယု”

သူမသည် မျက်မမြင်ဆိုသော်လည်း အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းစွာ ကျက်မှတ်မိနေပြီဖြစ်၍ လူကောင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ခုံများဆီသို့ လျှောက်လာနိုင်သည်။

“ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားလိုက်တော့ စိတ်ကျေနပ်သွားမိတာပဲ တန်ပိုးထိုက်”

“ငါလဲ ထင်ပါတယ်၊ နင့်လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ သွက်လက်လွန်းတော့ နင် ကျေနပ်နေပြီလို့ထင်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့်ဟာ ဟစ်လောကလုံးကို အမှောင်ချပြီး အသံကိုပဲ နားစွင့်နေရတာကို အားမရပါဘူး တန်ပိုးထိုက်ရယ်။

ငါ့မျက်စိနှစ်ကွင်းသာ ပြန်မြင်ရမယ်ဆိုရင် လီဆူရှင်းကို သက်စားချေမိတာ ကြာလှပြီ”

ဖင်းယု၏စကားက ပြင်းထန်လှသည်။

စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါ မဖြစ်နိုင်ခြင်းကို သူမ အားမရ အားမရ ဖြစ်နေပုံရသည်။

ဖင်းယုနှင့် တန်ပိုးထိုက်သည် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

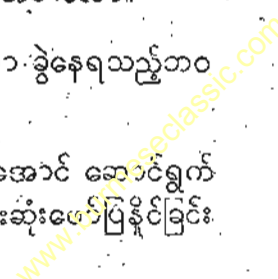
ဖင်းယု၏သဘောမှာ ယူချင်းထန်အားသူကပြုစုချင်သော်လည်း သူမ မျက်မမြင်ဖြစ်နေ၍ မပြုစုနိုင်မည့်အတူတူ ခွဲနေရသည်က ကောင်းသေး၏ဟု ယူဆပြီး ခွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်...

သူမကလည်း တန်ပိုးထိုက် ဗျပ်စောင်းတီးပေးသည့်အခါ သူ၏သိုင်းကွက်ကို လေ့ကျင့်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။

ဤသို့ဖြင့် ဖင်းယုနှင့်ယူချင်းထန်တို့မှာ ခွဲနေရသည့်ဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

တန်ပိုးထိုက်ကတော့ ဖင်းယုအလိုကျအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းသာ။ သူ၏ချစ်စိတ်ကို အကောင်းဆုံးဖော်ပြနိုင်ခြင်းဟု ယုံသည်။

၁၈၈ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

သူသည် ဖမ်းယူကို ချစ်နေမိသည် မဟုတ်ပါလော့။

“ယူချင်းထန်တစ်ယောက် အဆိပ်ဖတ် လုံးဝ ပျောက် သွားပြီလား မထီဘူး”

“ပျောက်လောက်ပြီပေါ့ဟာ”

တန်ပိုးထိုက်က ယူချင်းထန်အကြောင်း ဆက်မေးနေမည် စိုးသဖြင့် ရေပိတ်စပါး ပြောလိုက်သည်။

သို့သော်....

“သူ့လဲ ငါတို့ဆီ မလာဘူးကြာပြီနော်”

“ဟုတ်တယ် ဖမ်းယူ၊ သူ့ဝေနာကတော့ သက်သာ ပျောက်ကင်း သွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ဆရာအတွက် မှာကြည်းချက်ကတော့ အသစ်ရထားတဲ့ဝေဒနာ ဖြစ်နေမှာ ပေါ့လေ”

တန်ပိုးထိုက်က ဆက်ပြောလေ၏။

“ဒါကြောင့် လီပိုးကပဲ သူ့ကိုချော့နေရတာ”

လီပိုးအသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဖမ်းယူ ဆက်မနဲဖြစ်သွား သည်။

တန်ပိုးထိုက်က နားနီရုံး (၃-အတ်ဆိမ်း) ● ၁၈၉

“လီပိုးက ချော့သလားဟင်”

တန်ပိုးထိုက်သည် သူ့စကား မှားသွားပြီကို သိလိုက်၏။ သို့သော်....

ပြင်ချိန်မရတော့ချေ။

“နင့်လောက်တော့ တယ်ချော့မလဲဟယ်”

ဖမ်းယူသည် ယက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ယူချင်းသန်ဟာ ငါ့ထက် လီပိုးကို ပို ချစ်မယ်ဆိုတာ ငါ့သိပ်တယ်ဟယ်။ ငါက သူ့ကို လုပ်ကြံ တဲ့လူ၊ လီပိုးက သူ့အသက်ကို ကယ်တဲ့သူ၊ ငါနဲ့လီပိုး မတူ ပါဘူး တန်ပိုးထိုက်ရယ်”

“စိတ်မကောင်း စရာတွေ တွေးမနေပါနဲ့ ဖမ်းယူ၊ အကောင်းဆုံးက နင် ခုနက ကစားခဲ့တဲ့သိုင်းကွက်တွေ ပြန် စဉ်းစားတာပဲ အကောင်းဆုံးပဲ”

တန်ပိုးထိုက်သည် နောက်ဆုံး ထိုသို့ စကားကိုဖြတ်လိုက် ရတော့သည်။

* * *

လေပြည်သည် ဖြည်းညင်းစွာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။

လိမ္မော်ရောင်ခြည်များသည် အနောက်ဘက်တောင်ကုန်း၌ ပြေးဝင်ခဲ့မိခဲ့လေပြီ။

သို့သော်.....

မြေပြင်၌ လည်းကောင်း၊ စမ်းချောင်း၌ လည်းကောင်း အရောင်တစ်စွန်းတစ်စသည် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ယူချင်းထန်နှင့်လီပိုးတို့သည် ဖို,မ သိုင်းကျမ်း အကြောင်း ဆွေးနွေးကြလေ၏။

“ဖို,မသိုင်းကျမ်းကို အစ်ကိုလေ့ကျင့်မယ်၊ အဲဒီလို လေ့ကျင့်တဲ့အခါ ညီမ ကူညီဖို့လိုပါတယ်”

“ဒီကျမ်းကို အစ်ကို သေသေချာချာဖတ်ပြီးပြီလား”

“အင်း”

“ဒီကျမ်းက ထူးတယ်နော်၊ ဒီသိုင်းကျမ်းလေ့ကျင့်တဲ့ သူ နှစ်ယောက်ဟာ အဖိုနဲ့အမဖြစ်ရမယ်၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လိုက်လိုက်လျောလျော လေ့ကျင့်ရမယ်တဲ့”

“ဒါတွေကို အစ်ကို ဖတ်မိပါတယ်”

“အစ်ကို”

“ဟင်”

“အစ်ကို့စိတ်တွေ ဖောက်နေတာ သိရဲ့လား ဟင်”

ယူချင်းထန်မှာ အိပ်ရာမှ လန်နိုးသူကဲ့သို့ အလန့်တကြား ဖြစ်မိလေ၏။

“ဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကို့ စိတ်ကစားနေတာပါ၊ အစ်ကို့ လီပိုးကို ချစ်မိသလိုလို ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား”

ယူချင်းထန်သည် တုဏှာဘာဝေ လုပ်နေမိလေ၏။

“အစ်ကို့.....အစ်ကို့ တကယ်ချစ်တာ ဖင်းယှပါ”

ယူချင်းထန် ဘာမျှ မပြောနိုင်တော့ပေ။ လီပိုးက ဆက်လက် ပြောလေ၏။

“လီပိုးက အစ်ကို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ အစ်ကို့အတွက် သိုင်းကျမ်းကို အရေးတကြီးလေ့ကျင့်ဖို့ လိုအပ်နေပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ဖို,မ သိုင်းကျမ်းကို လေ့ကျင့်တဲ့နေရာမှာ လီပိုး ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

ယူချင်းထန်မှာ ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“ဟင်...တကယ်လား ညီမ”

လီပိုးက ညှို့မိုင်းသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လေ၏။

“တကယ်ပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ညီမ ကူညီရမှာပေါ့၊ ညီမ ကူညီရင် ဘယ်သူ ကူညီလဲ”

လီပိုးသည် ယူချင်းထန်ကို မြင်ကတည်းက ချစ်နေမိသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

သူမသည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ရင့်ကျက်သူ ဖြစ်သည်။

သူမ၏စိတ်ကို မျှိုသိပ်နိုင်စွမ်းရှိလေသည်။

သူမသည် မှတ်မိခြင်းမခံလေးဖင်းယုကိုလည်း ခာနာသည့် ဖင်းယုအချစ်ကို သူ မယူချက်ပေ။

လီပိုးသည် ယူချင်းထန် လေ့ကျင့်သောအခါ စိတ်မကောင်း နှစ်ဖက်က ကူညီလေ၏။

သူမသည်ယူချင်းထန်အားချစ်နေမိသူဖြစ်သည့်အလေးစား စိတ်မလက်မ ကူညီလေ့ကျင့်ပေးသည်။

ထို့ကြောင့်...

ယူချင်းထန်က လီပိုးအား အထူးကျေးဇူးတင်မိလေ၏။

“ကျား”

“ဟိုင်း”

သူတို့နှစ်ဦးသည် ခုန်ပျံလေ့ကျင့်နေကြသည်။

ဤသို့ လေ့ကျင့်ရာ၌ ထွေးရောယှက်တင် လေ့ကျင့်ရ သဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ချင်းပူးကပ် လေ့ကျင့်ရသည်များ ရှိသည်။

ထိုအခါ ချစ်သူတို့၏နှေးထွေးမှုကို ရရှိကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ စူးပေါင်းတိုက်ကွက်သည် အလွန် သိရောက်လေ၏။

တစ်ဖက်ရန်သူသည် အလွန် မျက်စိရွှပ်ထွေးရလေ၏။

“မောသွားသလား အစ်ကို”

“ဟင်အင်း...မမောပါဘူး ညီမရယ်”

သူတို့သည် လေ့ကျင့်နေစဉ်အတွင်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကြင်နာစွာဆက်ဆံကြ၏။

“အစ်ကို... ဖင်းယုဆီ ရောက်သေးသလားဟင်”

“မရောက်ပါဘူး ညီမရယ်၊ အစ်ကို ဗီကနေ လေ့ကျင့် ပြီးရင် သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ အင်း... တကယ်

အော့ ဖင်းယုဟာ သနားစရာပါ”

၁၉၄ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ သူ့မျက်စိအတွင်းအား ဆုတ်ယူထုတ်
တစ်ခုကြောင့် အခုလို ဖြစ်ရတာပဲ....”

“အပြင်းထန်ဆုံး အတွင်းအားသာ ပြန်ရရင် သူ့မျက်စိ
အကောင်းပကတိ ဖြစ်နိုင်ပါဘယ်အစ်ကို”

“ဟင်.....ညီမ ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲဟင်”

“အစ်ကို ဖိုမသိုင်းကျမ်းကို သေသေချာချာမှ မဖတ်ဘဲ
ဖိုမ သိုင်းကျမ်းထဲမှာ ပါတယ် အစ်ကိုရဲ့”

လီပိုးသည် ဖိုမသိုင်းကျမ်း၌ပါသော စာပိုဒ်ကို ခိုးနီး
ဒေါက်ဒေါက် ရွတ်ဆိုပြလေ၏။

ထိုအခါမှ ယူချင်းထန်သည် ဖင်းယုအတွက် ထွက်ရ
လမ်းကို မြင်တွေ့ သွားတော့သည်။

လီပိုးကား ယူချင်းထန်ကို အပြည့်အဝကူညီသည်။

ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင်ပို့သည်။

သိုင်းလေ့ကျင့်မှု ပြီးဆုံးသွားလျှင် ယူချင်းထန်နှင့်သူ
လမ်းခွဲရလေတော့မည်။

အချစ်အစုန်းစားနိဂုံး(ဒု-ဇာတ်ဆိမ်း) ● ၁၉၅

သူမသည် ယူချင်းထန်ကို ဖင်းယုနှင့်လက်တွဲသွားသည်ကို
မသိလိုသည်။

ယူချင်းထန်နှင့် ဖင်းယုနီးစပ်အောင် သူမ ဖန်တီးပေးရ
သည်ဟု သူမသိသည်။

သူမကတော့ သူမအချစ်ကို ရင်ထဲသို့သိပ်မြှုပ်ကွယ်ရပေ
တာမည်။

“ဖင်းယု”

ယူချင်းထန်သည် အသံပေးလိုက်၏။

ဖင်းယုမှာခြေသံကိုကြားပြီးဖြစ်သည်။

သူမသည်သူ့ ခြေသံဖြစ်သည်ကိုခွဲခြားနေခိုက် ယူချင်းထန်က အသံပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အစ်ကို”

ယူချင်းထန်၏အသံကို ဖင်းယု ချက်ချင်းမှတ်မိလေ၏။

ဖင်းယုသည် အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်ကလေးသို့ ထွက်လာလေသည်။

သူမသည် ကွပ်ပျစ်ကလေး၌ ထိုင်လိုက်သည်။

ယူချင်းထန်ကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံ၌ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဖင်းယု ညီမကို အစ်ကို လက်ထပ်ပါရစေ”

ဖင်းယုမှာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားလေ၏။

အထန်ကြာမှ သူမစကားပြောနိုင်သည်။

စခန်း (၁၈)

သီလူးထစ်ထောင်အောက်ခိုင်းတောင်

ဖိုမ သိုင်းကျမ်း၌ပါသော အချက်ကို လီပိုး ရွတ်ပြော အခါ ယူချင်းထန် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွား၏။

အရေးကြီးသော အချက်မှာ ဖင်းယု၏စိတ်ကို လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်စေရန် နှီးဆွပေးရမည့်အချက် ဖြစ်သည်။

ဖင်းယုထံသို့ ယူချင်းထန် ရောက်သွားသည့်အချိန်၌ သီလူး တန်ပိုးထိုက်သည် ဖင်းယုအနား၌ ရှိမနေပေ။

ကောင်းကင်နဂါး၏ စခန်းဌာနချုပ်သစ်ကို စုံစမ်းထွက်ခွာသွားခြင်း ဖြစ်၏။

၁၉၈ ● ဆတ္တဆိုယ် နေလင်းဆောင်

“အို...မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရတာလဲ ဖင်းယု”

“ဒီစကားကို ညီမက ပြောရမှာပါအစ်ကို၊ အစ်ကို့
လီပိုး ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီဆိုတဲ့သတင်းကို ညီမကြားထား
ပြီးပါပြီ”

“သတင်းမှားဆိုတာလဲရှိပါတယ်ညီမရယ်၊ အခု အစ်ကို
လာတဲ့ကိစ္စဟာ ညီမမျက်စိပြန်မြင်အောင် ကူညီနိုင်မယ်ထင်
လို့ပါ”

ဖင်းယု ငြိမ်သက်သွားသည်။

“အစ်ကို သိုင်းကျမ်းတစ်စောင် ရထားတယ်၊ အဲဒါ
ဖိုမသိုင်းကျမ်းတဲ့”

“ဖိုမသိုင်းကျမ်း ထုတ်လားအစ်ကို”

ဖင်းယု အံ့အားသင့်စွာ မေးလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဖိုမသိုင်းကျမ်းတဲ့၊ သူက အမျိုးသားနဲ့
အမျိုးသမီး တစ်ဦးစီတွဲပြီး လေ့ကျင့်ရတယ်၊ အဲဒီလို လေ့
ကျင့်မှလဲ သိုင်းပညာထက်မြက်တယ်”

အချစ်အစုန်းစားနိဗ္ဗာန်(ခု-ဇာတ်ဆိမ်း) ● ၁၉၉

“အစ်ကို ဘယ်သူနဲ့ လေ့ကျင့်သလဲ”

“အခုတော့ လီပိုးနဲ့ပေါ့၊ သူကလေ့ကျင့်ဖို့ သဘော
စွဲတာတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်”

“ဪ...ဪ”

“လီပိုးကပြောတယ်၊ ဖင်းယုရဲ့မျက်စိ ပြန်မြင်နိုင်မယ့်
လေ့ကျင့်ခန်း ဒီသိုင်းကျမ်းထဲမှာ ပါတယ်တဲ့”

“ဟို...ဟို”

“အဲဒီ ဖိုမသိုင်းကျမ်းထဲမှာပါတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေကို
ညီမနဲ့အစ်ကို တွဲပြီး လေ့ကျင့်ရမယ်၊ အဲဒါ လေ့ကျင့်နိုင်
မလား”

ဖင်းယု ဝမ်းအသာကြီး သာသွားသည်။

ယူချင်းထန်လာသည့်ကိစ္စကိုလည်း သိသွားသည်။

သူ့မျက်စိပြန်မြင်စေရန် လာခြင်းမဟုတ်ပါလော့။

ထို့ပြင် သူနှင့်အတူ သိုင်းပညာ ပူးတွဲ လေ့ကျင့် ရဦး
မည်တဲ့။

ဝမ်းသာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

* * *

၂၀၀ မှီ တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

ခေးဘီလူးတန်ပိုးထိုက်သည် ကောင်းကင်နဂါး၏ စခန်း
ဌာနချုပ်သစ်အား လိုက်သံရွာဖွေရန် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။

ဖင်းယုက ကောင်းကင်နဂါး၏ စခန်းကို ရှာဖွေလိုသည်
သူက ကူညီပြီး ရွာပေးသည်။

သူသည် ဖင်းယုကို ကျိတ်ပြီး ချစ်ကြိုက်နေသူ မဟုတ်ပဲ
လော။

တန်ပိုးထိုက်သည် ကျောက်ခိုင်းတောင် ပတ်ဝန်းကျင်သို့
ရောက်ရှိလာသည်။

သူသည် တောင်ခြေပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သည်။

မည်သည့် လူရိပ်လူယောင်မျှ မမြင်ရပေ။

သူသည် မြင်းကို တောင်ခြေရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၌ ချည်
နှောင်လိုက်၏။

တောင်ပေါ်၌ မီးခိုးငွေ့တလူလူထွက်နေသည့် ဓနရာ တစ်
နေရာ ရှိနေသည်။

ဆချစ်ဆရမ်းခေးနီဝုံး (ဒု-ခေတ်ဆီဒီ) ● ၂၀၁

ဤတောင်ပေါ်သို့ မြင်းစီးတက်လျှင် ခက်ခက်ခဲခဲ တက်
ရပေမည်။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် မြင်းကို တစ်နေရာ၌ ချည်နှောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ
သည်။

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

တခုပ်ခွပ်နှင့် မြင်းခွာသံများ ကြားလိုက်ရသောအခါ
မြင်းသိုးစီးတိုစီးလျက် လူသုံးယောက် တောင်ပေါ်မှ ဆင်း
သက်လာသလို တွေ့ရ၏။

ကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်းမှ လူသုံးဦးသာဖြစ်ကြောင်း သူ
သိရှိ၏။

သူသည် သစ်ပင်တစ်ပင်အကွယ်၌ ပုန်းကွယ်လိုက်၏။
ရန်သူများသည် စကားတပြောပြောနှင့် ဆင်းသက်သွား
ကြလေ၏။

* * *

၂၀၂ ● တစ္ဆေဆီထိ နေထင်းအောင်

သူသည် ရန်သူကင်းသမားများကို လွန်စွာဂရုစိုက်သည်။
ကင်းသမားများသည် တက်လမ်းဆင်းလမ်းသာသော နေရာများ၌သာ ရှိတတ်သည်ကို သိရှိသည်။

တက်ရန် ခက်ခဲသောလမ်းများ၌ အစောင့်များ၊ ကင်းသမားများ မရှိတတ်သည်ကို သူသိသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် တက်ရန်ခက်ခဲသော တောင်များကို ရွေးချယ်လိုက်လေ၏။

သူသည် ကိုယ်ဖော့ပညာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၏။

သူသည် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ၊ သစ်ပင် ဝါးပင်များကို အကာအကွယ်ယူလျက် ရှောင်တိမ်းတက်လာခဲ့သည်။

မကြာမီ ရန်သူကင်းစခန်းကို တွေ့ရှိလေတော့၏။

ရန်သူများသည် အေးအေးဆေးဆေးပင်။

သုံးယောက်စလုံး ဆေးလိပ်ကိုယ်စီသောက်ပြီး အနားယူနေကြ၏။

ဆချန်ဆချန်းစားနီဝုံး(ဒု-စာအိမ်စိမ်း) ● ၂၀၃

သူက ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးအကွယ်မှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေသည်။

ထိုကင်းစခန်းတွင် ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

အမဲလိုက်ခွေးကြီးတည်း။

ခွေးကြီးသည် နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့ပြုလုပ်နေသည်။

“ဂီး...ဂီး”

ခွေးကြီးသည် သူ့အနံ့ကိုရသဖြင့် တဂီးဂီးဖြင့် မာန်ဖီနေသည်။

“ဟေ့ကောင်ကြီး...ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”

အစောင့်တစ်ယောက်က လှမ်းငေါက်လိုက်၏။

သုံးယောက်သား ဆေးလိပ်များကိုသာ သောက်နေကြသည်။

“ဂီး...ဂီး”

ခွေးကြီးသည် ခေါင်းမော့ပြီး မာန်ဖီနေပြန်၏။

၂၀၄ ● တက္ကသိုလ် နေ့ဆင်းအောင်

ကျန်အစောင့်နှစ်ယောက်သည် မသင်္ကာဘော့ချေ။

“ဟေ့...ခွေးကြီးက ထူးဆန်းတယ်ကွ”

“လူစိမ်းနဲ့ ရလို့ထင်တယ်”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်”

“ကြီးဖြူတ်ပေးလိုက်ကွာ”

တစ်ယောက်က အကြံပေးလိုက်ရာ ကျန်တစ်ယောက်က ကြီးဖြူတ်ပေးလိုက်လေ၏။

ခွေးကြီးသည် ဘစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလေတော့၏။

ခွေးကြီးမှာ အလွန်ကြီးမားလှ၏။

ဟန်ပိုးထိုက်၏ခြေရာကို ရှာဖွေပြီး အနံ့ခံလေ၏။

“ဝေါင်း”

ခွေးကြီးသည် အနံ့ရသွားသည်။ သူ့ထံသို့ လွှားခနဲခုန် အုပ်လိုက်သည်။

“ဝေါင်း”

အချစ်အရုန်းစားနိဗ္ဗာန် (ဒု-ဇာတိသိမ်း) ● ၂၀၅

သူက ရှောင်လှားလိုက်ပြီး ဦးခေါင်းကို လက်ဝါးစောင်း ခုတ်လိုက်၏။

“ဒုတ်”

“ဝေါင်း”

ခွေးကြီးသည် တစ်ချက်တည်းနှင့် ငြိမ်သက်သွားတော့ သည်။

သူသည် ခွေးကြီးကို ကျောက်တုံးအကွယ်သို့ သယ်လာ လေသည်။

“အင်း...ဒါမှ အစောင့်တွေ မတွေ့မှာ”

သူပြောသည့်စကားမှာ နောက်ကျနေပါသည်။

ကင်းသမားသုံးယောက်မှာ သူ့အား ဝန်းရံပြီး ဖြစ်နေ ပါသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ကင်းသမားတစ်ယောက်က မေးလေ၏။

တန်ပိုးထိုက်က...

“ငါ ခရီးသည်တစ်ယောက်ပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ခရီးသည်တဲ့၊ ယုံအောင် ပြောစမ်းပါကွာ၊ ဒီတောင်ကို ဘယ်ခရီးသည်မှ မလာတဲ့တောင်ကွာ၊ ကျောက်ရိုင်းတောင်ကိုလာတဲ့ခရီးသည်လား”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

“ငါတို့ဂိုဏ်းသားလဲ မဟုတ်၊ အနောက်ဘက် တောင်ကြောက တက်လာတဲ့လူဆိုတော့ သူလျှိုဆိုတာ သေချာနေပြီ”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ကဲ...မင်းတို့ ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“သူလျှိုဆိုတော့ ငါတို့ ဖမ်းပြီးစစ်ဆေးရမှာပေါ့”

“ရွှမ်း...ရွှမ်း...ရွှမ်း”

ဓားသုံးလက်ထုတ်သံသည် တရွှမ်းရွှမ်းမြည်သွား၏။

သူတို့သည် တန်ပိုးထိုက်ကို ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

“ရွှမ်း”

“ရွှမ်း”

“ဝိုး”

“ဝိုး”

“ဝှစ်...ဝှစ်”

သူတို့ တိုက်ခိုက်ပုံကိုကြည့်၍ အထက်တန်း သိုင်းသမားများ မဟုတ်ကြောင်း တန်ပိုးထိုက် သိရှိလိုက်သည်။

“ထန်း...ထန်း...ထန်း”

“ချွမ်း...ချွမ်း...ချွမ်း”

ဓားဘီလူးသည် မိုးနဂါး ဓားကွက်ကိုသုံး၍ တိုက်ခိုက်လေသည်။

ဓားသမားတစ်ဦး လက်ပြတ်သွားသည်။ ကျန်သော ကင်းသမားနှစ်ဦးသည် တန်ပိုးထိုက်ကို သူတို့၏ ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ကြောင်း သိသွားသည်။

သူတို့သည် ထွက်ပြေးရန် လမ်းပေါက်ရှာနေကြ၏။

* * *

တစ်ယောက်သည် လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးလေ၏။

“ဝှစ်”

“အား”

တန်ပိုးထိုက်က လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်၏။ ထို
ခမျာ အသက်ထွက်သွား၏။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ ခားကိုသာ ကြောက်အားလန့်အား
ဝေ့ယမ်းနေတော့သည်။

“ငင်း...ငင်း ရှေ့မတိုးနဲ့”

“မတိုးပါဘူးကွာ”

သူက ပြောပြီး လက်ကို လျှပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားလှုပ်
သည်။

“ဝှစ်”

“ဒုတ်”

“အား”

ခားမြောင်တစ်ချောင်းသည် ထိုသူ၏လည်ပင်းတွင် သူ
စိုက်လေ၏။

နောက်ဆုံး အစောင့်လည်း အသက်ထွက်သွားရလေ
သေဆုံးသူ အစောင့် သုံးဦးနှင့် ခွေးကြီးအား ကြည့်ထင်

သည်။

ကင်းစခန်း၌ အစောင့်မဲ့သွားလေပြီ။ သူသည် စခန်း
လမ်းနှင့် တောင်ကြားကို မှတ်သားလိုက်သည်။

ဤစခန်းမှ ရှေ့ဆက်တက်လျှင် ကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်း၏
ဌာနချုပ်ပင် ဖြစ်ပေတော့မည်။

သူသည် ဤကင်းစခန်းမှ ထွက်ခွာပြီး တောင်အောက်
ပြန်ဆင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဤကင်းစခန်းကို သူ ရှင်းလင်းပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား၊ သူ
သည် တောင်အောက်သို့ဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဟိတ်...ရပ်စမ်း”

ကင်းစခန်း၏ အထက်တောင်ကြောတစ်နေရာမှ အော်
တစ်လိုက်သည့် အသံသည် ထွက်လာ၏။

သူတို့ဌာနချုပ်၌ တိုက်ကင်းနှင့်လှည့်ကင်းရှိသည်။
အော်လိုက်သည့်လူများမှာ ယုည့်ကင်းသမားများ ဖြစ်

သည်။

လှည့်ကင်း၌ လူခြောက်ယောက်ရှိသည်။

အင်အား အတော်များပြားသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်
တော့ ပြန်လှန်ခံနေရ၍ မဖြစ်တော့ပေ။

တန်ပိုးထိုက်သည် တောင်ခြေဆီသို့ ဆင်းပြေးတော့
သည်။

ကိုယ်ဖော့ပညာသုံး၍ ပြေးခြင်းဖြစ်သည်။

၂၁၀ ● ထက္ကုဆိတ် နေလင်းအောင်

ထို့ကြောင့် ကိုယ်ဖော့ပညာ ည့်ဖျင်းသော ဂိုဏ်းသား
များသည် သူ့ကိုမိအောင် မလိုက်နိုင်ကြပေ။ ဂိုဏ်းသားများ
မှာ မော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ခားဘီလူးမှာ သူ၏ မြင်းရှိရာသို့ ရောက်လာပြီး မြင်း
၍ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားတော့သည်။

ဘီလူးကစ်ထောင် ကျောက်ခိုင်းတောင်စခန်း၏ အထိ
အနေကို သူ့သိရှိခဲ့လေပြီ။

စာစဉ်း (၁၉)

ကောင်းကင်နဂါး၏ အကြံ

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းသည် သိုင်းကျမ်းထဲပါဝင်
သော ပညာရပ်များကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေသည်။

တိုက်ကွက်များကို လေ့ကျင့်ကြည့်သည်။ သူသည် ခိုးယူ
သော သိုင်းပညာများကို အဆင့်မြင့် တတ်မြောက်ရန်
လေ့ကျင့်ရုံသာ ရှိသည်။ အခြားအလုပ်မရှိပေ။

သူ၏တဝည့်များမှာ အဖွဲ့ခွဲ၍ ဝေးပြတိုက်ကြ၏။ ရသေ့
ရွှေငွေပစ္စည်းများကို ကောင်းကင်နဂါး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား
ပေးဆက်ကြရသည်။

၂၁၂ ● ဣတ္ထိဆိုလ် နေလင်းအောင်

လီဆူရှင်းသည် တပည့်များက ရှာဖွေ ပေးနေသော ပစ္စည်းများဖြင့် အခန့်သား နေထိုင်စားသောက်နေရုံပင်။

သို့သော် သူ့ဘဝမှာ လုံခြုံမှုမရှိချေ။ ယခုပင် သိုင်းလောကမှ ဂိုဏ်းပေါင်းစုံက သူ့ကို သတ်လိုလှသည်။

သူကလည်း ထိုရန်မှ လွတ်မြောက်ရန် ခိုးယူလာသော သိုင်းကျမ်းကို ပို၍ လေ့ကျင့်နေရသည်။

သူ စိတ်ချနေသည့်အချက်တစ်ချက်ရှိသည်။ သူ၏ ဘဝ တစ်ထောင် ကျောက်ရိုင်းတောင်စီခန်းကို မည်သူကမျှ မြင်းကိုသာတည်း။

လီဆူရှင်းသည် သူ့ဂိုဏ်းရှေ့ရေးကို တွေးနေသည်။

သူ့ဂိုဏ်းကို အခြားဂိုဏ်းများ ဖြိုခွဲ၍မရမည် အဖို့ကို တွေးနေသည်။

ကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်းတွင် ထိတ်ထိတ်ကြဲ သိုင်းသိုင်း ဆို၍ သူတစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။

အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားဆို၍ နှစ်ယောက်သာရှိသည်။

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် သူ၏ကိုယ်ရံတော် သိုင်းသမားတို့ပင်တည်း။

အချစ်အခန်းစားနိဂုံး(၃-ဒါထိဆိမ်း) ● ၂၁၃

ယိုကဲ့သို့ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားမှာ သိုင်းလောက၌ များစွာရှိသည်။

သူ့လက်ထောက်နှစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်နိုင်သည့် သိုင်းသမားများ သိုင်းလောက၌ များပြားစွာ ရှိနေသည်ကို သူ့ထံ မည်သို့ မသိရပါ။

သူ့ဂိုဏ်းကို သူမည်သို့ ပျိုးထောင်မည်နည်း။

ဖြတ်လမ်းနည်းကို သူ့စဉ်းစားမိသည်။

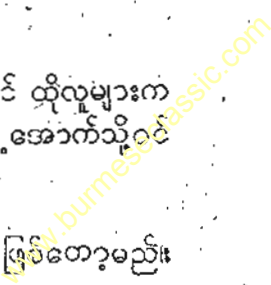
အရည်အချင်းရှိသော သိုင်းပညာ အစွမ်းကောင်းသော သိုင်းသမားများကို စည်းရုံးရမည်။

အောက်လမ်းသိုင်းလောကသားများ၌ထိုလူများ များစွာ ရှိသည်။

ထိုသိုင်းသမားများအနက် အများအပြားသည် အချုပ်အောက်များ၌ အဖမ်းခံနေရသည်။

ထိုထောင်သားများကို ကယ်တင်လိုက်လျှင် ထိုလူများက သူ့အား ကယ်တင်ရှင်ကြီးဟု ယူဆပြီး သူ့အောက်သိုင်းလောကလိမ့်မည်။

ထိုလူများသည် အခိုက်ကန်းဆုံးလူစုပင် ဖြစ်တော့မည်။

လီဆူရှင်းသည် ဘယ်သူသေသေ ငတေမာလျှင် ပြီးသေ
မိုက်မိုက်ခိုင်းခိုင်းပင် လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။

ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သည့် နေရာတွင်လည်း နှစ်ယောက်
မရှိသူဖြစ်သည်။

“ကျွ”

ကျောက်တံခါး တွန်းစွင့်သံကြားလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် သိုင်းကျမ်းကိုဝှက်လိုက်ရသည်။

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦး ဝင်လာကြ
သည်။

သူတို့သည် ဇူးလောက်ဦးညွတ်ပြီး ဝါရဝ ပြုလိုက်သည်။

လီဆူရှင်းက ကြည့်နေ၏။

“မင်းတို့ဘာကိစ္စရှိလို့ ဝင်လာကြတာလဲ”

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ဂိုဏ်းသား နှစ်ဦးသည် လီဆူ
ရှင်း၏ အမေးကို မဖြေဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်
နေကြသည်။

“မင်းတို့ဘာကြည့်နေကြတာလဲ၊ ဝါမေးတာကို မကြား
တူးလား၊ မေးတာကို ဖြေကြစမ်း”

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်သည်မြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး...

“ဟို...ဟို...စခန်းကို လူတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး မွေသွား
ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“ဘာ”

တာဆိုသည့်အသံသည် သူ့နေထိုင်သည့် ဝူကြီးတစ်ခုလုံး
ဟိန်းထွက်သွားသည်။

ဂိုဏ်းသားများ တုန်လှုပ်သွားကြ၏။

“တောက်...ဝင်လာတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

“ဒေါ်ဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“ဖြန်း”

လီဆူရှင်းသည် ဒေါသဖြစ်လှသဖြင့် ကျောက်စားပွဲကို
လက်နှင့် ရိုက်လိုက်၏။

“ဘာ ထူးခြားသေးသလဲ”

လီဆူရှင်း၏အသံက ဟိန်းထွက်နေသည်။

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်သည် ပြောရန်ခက်သွား၏။

သို့သော် မပြောလျှင်မပြီး၊ မတီးလျှင် မမြည်ဟုဆိုကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“အစောင့်သုံးဦးကို သတ်သွားပါတယ် ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီး”

“တာ”

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်း၏ ဒေါသကား ပေါက်ကွဲ ထွက်သွားလေပြီ။

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်က...

“ဟောဒီမှာ စခန်းထဲက ဂိုဏ်းသားသုံးယောက်ကိုသတ် သွားပြီး ပစ္စည်းတစ်ခု ကျကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ လာသတ်သွားတဲ့ လူ ကျန်ရစ်တဲ့ပစ္စည်းဆိုတာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပါပဲ”

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်လှမ်းပေးသည့် ပစ္စည်းကို လီဆူ ရှင်း ယူလိုက်သည်။

ဘီလူးခေါင်းပုံစံ ဓားအိမ်စွပ်ကလေးဖြစ်သည်။

ဓားခေါင်းမှ ပြုတ်ကျကျန်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ လီဆူရှင်း ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်လိုက်သည်။

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း... ငါကတယ်သူများလဲလို့ တွေး နေတယ်။ အခုတော့မှ တရားခံကို တွေ့ရတယ်။ ဓားဘီလူး တန်ပိုးထိုက်ကိုး”

“ဓားဘီလူး တန်ပိုးထိုက် ဟုတ်လား၊ ဒီကောင်ကို ကျွန် တော် တွေ့ချင်လိုက်တာ”

လီဆူရှင်းသည် လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကို ခက်ထန်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းတွေ့ချင်ရင် မင်းသေသွားမှာပေါ့၊ သူဟာ နှယ် နှယ်ရရ ဓားသမား မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးကိုတန်လှန်လိုက်၊ အားလုံး သတ်နဲ့ နေကြ”

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်သည် ပါးစပ်ပိတ် သွားလေ၏။ သူ့နှင့် ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်သည် ငြိမ်သက်စွာ လှည့်ထွက် သွားကြလေသည်။

လီဆူရှင်းသည် စဉ်းစားနေသည်။

တန်ပိုးထိုက်ကို သူသိသည်။ တန်ပိုးထိုက်သည် သူ့လက် အောက်ငယ်သားများ သိုင်းပညာ အားနည်းသည့် ပျော့ ကွက်ကို သိရှိလေသလော။

ထို့ကြောင့်သာ သူတစ်ကိုယ်တည်း လာရောက် စူးစမ်း ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ဆိုပါက သူသည် ထိုကွက်လပ်ကို လျင်မြန်စွာဖြည့် ဆည်း ရပေတော့မည်။

အောက်လမ်းသိုင်းလောကသားများ အကျဉ်းကျားနသည့် ထောင်များကို စုံစမ်းရပေ တော့မည်။

၂၁၈ ● ဇတ္ထုဒ္ဓိုဏ် နေထောင်းဆောင်

ထိုအကျဉ်းသားများကို ကယ်တင်ရမည်။ သူ့ဂိုဏ်းကို
အင်အား ဖြည့်တင်းရမည်။

သို့မှသာ ကောင်းကင်နဂါးကို မည်သည့် ဂိုဏ်းက
ရန်စရဲတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းသည် အကြိတ်ပြီး စဉ်းစား
နေလေသည်။

ကျောက်ရိုင်းတောင်ကိုထိုက်မည့်အကြံ

“ကျား”

“ယိုး”

မာန်သွင်း ခေတ်ဟစ်သံများ ဆူညံနေသည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါ။

ယူချင်းတန်နှင့် ဖင်းယုတို့ လေ့ကျင့်နေခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

သူတို့ မည်မျှလေ့ကျင့်ကြသနည်းဟူမူ ဖင်းယုမျက်စိဖြင့်
မြင်လာခဲ့ပေပြီ။

၂၂၀ ● ဆတ္တသီလိ နေ့ဆင်းအောင်

အတွင်းအား လေ့ကျင့်ခန်းကိုလည်း အလွန်အကျွံလုပ်ကြရာ ဖင်းယု၏မျက်စိသည် တဖြည်းဖြည်း မြင်လာခဲ့သည်။

ယူချင်းထန်ကလည်း ဖင်းယု၏ မ, အတွင်းအားကို ယူနိုင်သလို ဖင်းယုကလည်း ယူချင်းထန်၏ ဖိုအတွင်းအားကို ရယူနိုင်ကြသဖြင့် သူတို့လေ့ကျင့်မှုမှာ အလွန်တိုးတက်လာသည်။

“ပိုး...ဟူး...ဟူး”

ယူချင်းထန်မှာ ဖင်းယုနှင့်လေ့ကျင့်သလို လီပိုးနှင့်လည်း လေ့ကျင့်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သုံးဦး ပေါင်းလေ့ကျင့်ကြသည်။

ယူချင်းထန်အတွက် အလွန်ပင် အဆင်ပြေလှတော့သည်။

ကြိုးကြာမောင်နှံ တောင်ပံယှက်သိုင်းကွက်ကို လီပိုးက ဖင်းယုထက် ပို၍ကျွမ်းကျင်သည်။

ထိုသိုင်းကွက်ကိုလေ့ကျင့်သောအခါ ဟာကွက်မရှိအောင် တိုက်ခိုက်လေ့ကျင့်နိုင်ကြသည်။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

ဖင်းယုက လက်ခုပ်တီး အားပေးလိုက်၏။

အချစ်အရမ်းစားနိဗ္ဗာန်(ဒု-ဇာတ်ဆင်း) ● ၂၂၁

“သိပ်ကောင်းတဲ့ သိုင်းကွက်ပဲ၊ အတွဲအဖက် တကယ် ညီတယ်”

ဖင်းယုက ရိုးရိုးသားသား ချီးကျူးခြင်းဖြစ်သည်။

ယူချင်းထန်က....

“ဖင်းယု့ချီးကျူးတာက တစ်ဖက်သားကို ထိခိုက်မိသလို ဖြစ်သွားမယ်”

လီပိုးက ရယ်မောသည်။

“အစ်ကိုကလဲ ဖင်းယုက ရိုးရိုးသားသား ချီးကျူးတာကို ညီမ သိတာပဲ”

လီပိုးသည် သဘောထားကြီးသည်။

“ဖင်းယုမျက်လုံး ပြန်မြင်သွားပြီမဟုတ်လား”

လီပိုးက မေးလိုက်ရာ ဖင်းယုက ပြန်ဖြေ၏။

“ဟုတ်တယ် လီပိုး၊ အဲဒါ လီပိုးရဲ့ကျေးဇူးပဲပေါ့”

“အဲ...မဟုတ်တာဘဲ ဖင်းယုရယ်၊ အစ်ကို့ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး လီပိုးကို ကျေးဇူးတင်စရာပေါ့။ သိုင်းကျမ်းကိုလေ့ကျင့်ရင်း ဖင်းယုမျက်စိ ပြန်ခြင်နိုင်တာလဲ သူ ပြောတာပဲ။ အစ်ကိုတို့က လီပိုးကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့ကွယ်”

ယုချင်းထန်က ဆက်ရှင်းပြလိုက်ရာ လီပိုး ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ပေ။

သူတို့ဇာတ်သမ်းမှာ သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်သမ်းဖြစ်၏။

ယုချင်းထန်သည် ဟိုလိုလို သည်လိုလို မပြတ်မသား ဖြစ်နေသူဖြစ်၏။

သို့သော်...

လီပိုးက ပွင့်လင်းစွာ ပြောလိုက်သဖြင့် ဖင်းယုအပေါ် စိတ်ပြန်လည်သွားသည်။

ယခု ဖင်းယုနှင့် လေ့ကျင့်နေသောအခါ သီပိုးမှာ ရင်ထဲ၌ ပွန်စွာခဲစားရသည့်။

သို့သော်...

သူမသည် အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ရင့်ကျက်ပြည့်ဝသူဖြစ်၍ သူ၏အတွင်းစိတ်ကို ကောင်းစွာ မျှသိထားနိုင်ပေသည်။

ဖင်းယုသည် ပထမ၌ လီပိုးကို သာန်တိုမိသော်လည်း ဤပြည်းပြည်းနှင့် လီပိုး၏စိတ်ဓာတ်ကို သိလာသောအခါတွင် လီပိုးကို အထူးခင်မင်သွားလေ၏။

ယုချင်းထန်က....

“ဒါနဲ့ ဓားဘီလူးတန်ပိုးဆိုက်ကော ညီမဖင်းယု”

“ကောင်းကင်နဂါးစခန်းကို စုံစမ်းပေးပါလို့ ညီမက ပြောထားလို့ ကောင်းကင်နဂါးရဲ့စခန်းကို သွားစုံစမ်းနေတယ် အစ်ကို”

“သူ ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမလဲ”

“သူ ဒီနေ့လာမယ်ပြောတာပဲ”

“ဟာ...ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကိုတို့ သူ့ကိုစောင့်နေမှပဲ။ ဒါမှ ကောင်းကင်နဂါးရဲ့စခန်းကို အစ်ကိုတို့သိရမှာ”

ဓားဘီလူးသည် ကောင်းကင်နဂါး၏စခန်းကို ရှာဖွေခဲ့လေပြီ။

သူသည် အခြေအနေအားလုံးကို ကောင်းစွာ ပြောပြနိုင်ခဲ့ပြန်၏။

၂၂၄ ● တက္ကသိုလ် နေထင်းအောင်

ယူချင်းထန်၊ ဖင်းယုနှင့် လိပိုးတို့သည် ဓားတီထွက်
စောင့်နေကြလေ၏။

ဖင်းယုပြောသည့်စကား မှန်သည်။

မကြာမီပင် တန်ပိုးထိုက် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေ၏။

“ဟာ...ယူချင်းထန်၊ မင်းတို့ ရောက်နေကြသလား”

တန်ပိုးထိုက်သည် ယူချင်းထန်ကို တွေ့သောအခါ
သာအားရ နှုတ်ဆက်၏။

“ရောက်နေတယ် တန်ပိုးထိုက်၊ ငါတို့ ဒီကိုရောက်
အတော်ကြာနေပြီ၊ မင်း ခရီးထွက်သွားတယ်ဆိုလို့ ငါ
လာစောင့်နေကြတာ”

သူသည် တဟားဟားနှင့် ရယ်မောလေ၏။

* * *

အချစ်အစုန်းစားနိဂုံး (ခု-ခတ်ဆိမ်း) ● ၂၂၅

“မင်းတို့ အခြေအနေကို သိချင်ပြန်တူတယ်”

ယူချင်းထန်က....

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ သိချင်နေတယ်၊ မင်းလဲ သိသားပဲ၊
ဒီကောင်နဲ့ငါက သူ့ကောင်းကင်နဂါးမဖြစ်ခင်ကပဲ ကျောင်း
တော်က ရန်စ ရှိနေခဲ့တာ”

“အေးပါကွာ၊ ငါသိပါတယ်၊ မင်းနဲ့ဖင်းယု လက်စား
ချေနိုင်အောင် ငါကလဲ ကြိုးစားပန်းစား စုံစမ်းခဲ့ပါတယ်”

ယူချင်းထန်နှင့်ဖင်းယုသည် အလွန် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်
သွားသည်။

လိပိုးကတော့ သူ့အစီကိုသမားကို စောင့်နားထောင်
နေသည်။

“သူတို့ဌာနချုပ်စခန်းက ဒီလိုရှိတယ်ကွ”

တန်ပိုးထိုက်က တောင်၏အခြေအနေ၊ ကင်းစခန်းများ
တည်ရှိပုံ စသည်တို့ကို ပြောပြလေ၏။

“ငါထင်တယ်ကွ၊ သူ့ဟပည့်တွေကတော့ သိပ် ပညာ
စွမ်း မထက်ကြဘူး၊ အဲဒီကင်းစခန်းက သိုဝ်းသမား သုံး
ယောက်စုလုံးကို ငါ သတ်နိုင်ခဲ့တယ်”

ထိုအခါ လိပိုးက ဝင်ပြောလေ၏။

“ရှင်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မအစ်ကိုက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်ရှင်၊ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ သိပ္ပံနည်းကျ ပညာကို ကျိတ်လေ့ကျင့်ပြီး တပည့်တွေကိုတော့ ပညာ သင်ပေးတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကောင်းကင်နဂါး ဝိုက်သားတွေ သိုင်းပညာ မထက်မြက်ဘဲဖြစ်တာပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကောင်းကင်နဂါးနဲ့ ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ရရင်တော့ မလွယ်ဘဲဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူတို့ဟာ လမ်းသာတက်မှာ ကင်းစခန်းတွေ အများကြီးထားတယ်၊ လမ်းမသွားတဲ့ တက်မှာတော့ ကင်းစခန်း နည်းနည်းလေးပဲ ရှိတယ်၊ ငါတို့ ခက်ခဲတဲ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း တက်ရင်တော့ သူတို့ဌာနချုပ်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ရောက်နိုင်ပါတယ်”

တန်ပိုးထိုက်က ရှမ်းလင်းပြလေ၏။
ထို့နောက် ဆက်၍မေးလေသည်။

“ဒါနဲ့မင်းတို့က ဘခြားသိုင်းဂိုဏ်းတွေကော အကြောင်းကြားပြီးပြီလား”

မင်းယုက...

“ဘယ်အကြောင်းကြားရဦးမလဲ၊ ရှင်အသက်ကို စောင့်ရှောက်တဲ့ဥစ္စာ၊ ရှင်သတင်းရမရ ကျွန်မတို့က ဘယ်အဘဝသိမလဲ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အခု ဖူတန်ဂိုဏ်းကို အကြောင်းကြားဖို့ ဖြစ်ပါပြီ၊ ဟူတန်ဂိုဏ်းက ဦးဆောင်ပြီး ကျောက်ခိုင်းတောင်ကို ဝိုင်းကြတာပေါ့”

တန်ပိုးထိုက်က...

“ဟုတ်တယ်... အရှေ့ဘက်က ဟူတန်ဂိုဏ်းကို မဲဒန ဘုန်းဂိုဏ်းတို့က အနောက်ဘက်က ဝင်တိုက်ချင် အဆင်ပြေနိုင်တယ်”

သူတို့သည် တိုက်ရပည့်အခြေအနေကို ဆက်သက်ညှိနှိုင်းကြလေ၏။

ဟူတန်ဂိုဏ်းဦးဆောင်သော ဂိုဏ်းခုနစ်ဂိုဏ်းက ကျောက်ခိုင်းတောင်ကို ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့စေရန် မင်းယုက တာဝန်ယူရပေဦးမည်။

တန်ပိုးထိုက်က...

၂၂၈ ● တစ္ဆေ့သိုဏ်းနေထင်းဆောင်

“မေးစရာရှိသေးလား”

“ရှိတယ်”

လီပိုးက ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မတို့ကျောက်ရိုင်းတောင်ကို နရီးထွက်ရင် လူအားများတယ်၊ အဲဒီလူတွေအတွက် စားရေရိက္ခာလိုအပ်ပါတယ်၊ အဲဒါတယ်လိုလုပ်မလဲ”

ထန်ပိုးထိုက်က ရယ်လိုက်၏။

“ကျုပ်မှာ မြွေဖြူသည်းခြေဆေးရှိတယ်၊ အဲဒီဆေးအာဟာရသိဇွဲပြီးတယ်၊ နှစ်ရက်သုံးရက်တော့ မဆာပေဘူး၊ ရောက်လာတဲ့ ဂိုဏ်းကြီးခုနစ်ဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းသားအားလုံးကို ဒီဆေးပေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ အချို့အဝက်ကိုပေးရမှာပါ၊ အချို့ဟာ ရိက္ခာခြောက်တွေ ပါလာပေါ့”

သူသည် နတ်စောင်းအတိုးအို ပေးထားသည့် မြွေသည်းခြေဆေးအကြောင်း ရှင်းပြလေ၏။

အချစ်အခန်းစားနိဂုံး(ဒု-ဇာတ်ဆိမ်း) ● ၂၂၉

“ကဲ...ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတို့သုံးယောက်က ဖိုမသိုင်းကွက်ကွက်ကို ကျေညက်အောင် လေ့ကျင့်ထားဖို့လိုတယ်”

လီပိုးက ပြောလိုက်သောအခါ ယူချင်းထန်နှင့် ဖင်းယုတို့ ငါင်းညှိတ်လိုက်လေသည်။

ဆချစ်ဆချစ် ခားနီဝုံး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ● ၂၃၁

ဤသို့လေ ကျင့်နေကြသူများမှာ အကြောင်းရှိသည်။

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကောင်းကင်နဂါးထံ ရာဇသံ
သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သိုင်းကျမ်းကိုပြန်အပ်မည်လား။ စစ်ခင်းမည်လားဟူသော
ရာဇသံတည်း။

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းအနေဖြင့် ဂိုဏ်းကြီးခုနစ်
ဂိုဏ်းမှက ဂိုဏ်းကြီးဆယ်ဂိုဏ်းက လာဝင်းပါစေ၊ မကြောက်
ရေးချ မကြောက်ပါ။

အခန်း (၂၁)

သိုက်ခိုက်ချန်သီအမ

အတယ်ကြောင့်ဆိုသော်

သူ တစ်ကွယ်တည်း မြေးပေါက် ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်မည်
ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် သိုင်းကျမ်းကို ပြန်လည်မပေးအပ်ရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသည်မှာ သူ့အမှားတည်း။

သူသည် သိုင်းကျမ်းထံမှ ပညာများကို လေ့ကျင့်နေသည်
ဟူသော ကျန်သလောက် ဖြစ်နေပေပြီ။

ကောင်းကင်နဂါးသည် ကျောက်တောင်အောက်၌လေ
ကျင့်နေသူများကို ကြည့်လိုက်၏။

“ခွါမိုး...ခွါမိုး...ခွါမိုး”

“ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး”

သိုင်းသမားများသည် ဒွိယံဒွိယံနှင့် လေကျင့်နေကြ
လေ၏။

ထိုအထဲတွင် ရောမ ခားပြားကြီးနှင့် ပုဆိန်ကိုင်၍တိုက်
နေသူများမှာ အကြံခိုင်ဆုံး၊ အထွားကျင်းဆုံး ဖြစ်သည်
မီးပွင့်များထွက်အောင် ထိုးခတ်နေကြသည်။

သိုင်းကျမ်းကို ပြန်လည်ပေးအပ်လိုက်လျှင် ဂိုဏ်းကြီး
ခုနစ်ဂိုဏ်းက လာရောက်ခိုင်းတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ယခုတော့... ကောင်းကင်နဂါးက သိုင်းကျမ်းပေးရန်
အကြောင်းမပြန်သဖြင့် ဂိုဏ်းကြီးခုနစ်ဂိုဏ်းက လာရောက်
တိုက်ခိုက်ပေတော့မည်။

ကောင်းကင်နဂါးသည် ဇေလကျင့်နေသူများကို လိုက်ထိ
ကြည့်ရှုနေ၏။

သူသည် သူ့တပည့်များကို လွန်စွာစိတ်ပျက်သည်။

သိုင်းပညာ အဆင့်မှာ သာမန်အဆင့်သာ ဖြစ်နေသည်။
ဤသည်မှာလည်း သူ့အပြစ်ပင်။

သူ့တပည့်များကိုသူသင်မပေးသောကြောင့်သာသူ့တပည့်
များ သိုင်းပညာ ညံ့နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့တပည့်များကလည်း ပွဲကြီးပွဲကောင်းများကို မန္တရတ်
လှူသတ်၊ ဓားပြတိုက်မှုသာ လုပ်နေရသဖြင့် သူတို့ကိုယ်သူတို့
အဟုတ်ကြီး ထင်နေကြသည်။

ကောင်းကင်နဂါးသည် ဂိုဏ်းကြီးခုနစ်ဂိုဏ်း လာတိုက်
လျှင် မည်သို့ခုခံရမည်ကို စဉ်းစားနေ၏။သူသည်သူ၏လိုက်ဂူ
ဆီဆို့ ပြန်သွား၏။

အရက်ပြင်းပြင်း တစ်ခွက်ကို ကောက်မော့လိုက်သည်။
သူ့အနီး၌ အစောင့်တစ်ယောက်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလိုအပ်
သမျှကို ပြုလုပ်ပေးရန် အသင့်စောင့်နေသည်။

လီဆူရှင်းက....

“ဟေ့...လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကို သွားခေါ် လိုက်
စမ်း”

အစောင့်သည် ပြေးထွက်သွား၏။

မကြာမီ ပြန်လာသည်။ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်သည်
လည်း ပါလာသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဂါရဝပြုပါတယ်”

“ကဲ...ငါပြောမယ်၊ ငါတို့ဂိုဏ်းသားတွေဟာ သိုင်း
ပညာမှာ နိမ့်ကျနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ အခုမှတော့ ဘယ်
လိုမှ လုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ဂိုဏ်းပေါင်းစုံက သိုင်း
သမားတွေ ဒီကျောက်ရိုင်းတောင်ကို ရောက်မလာအောင်
ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ဆင်ပြီး တိုက်ခိုက်ရလိမ့်မယ်”

“အမိန့်ရှိပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“ငါ့ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားထားတာကတော့”

ကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လီဆူရှင်းသည် မဟာမိတ် ဂိုဏ်းများအား လမ်းစုလတ်မှဖြတ်တိုက်မည့်အစီအစဉ်ကို ရေးဆွဲလေတော့သည်။

* * *

ခားဘီလူး တန်ပိုးထိုက်၊ ယူချင်းတန်၊ ဖင်းယုနှင့်လီပိုး တို့လေးယောက်သည် မြင်းဖြင့် မရီးနှင်လာကြ၏။

ယူတို့သည် ကျောက်ရိုင်းတောင်သို့ ခရီးထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

နှစ်ရက်ကြာသောအခါ ကျောက်ရိုင်းတောင်ခြေ တောင်စပ်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

“ကောင်းကင်နဂါးနဲ့ တွေ့ရဖို့က မလွယ်ဘူး”

ထန်ပိုးထိုက်က ပြောလိုက်၏။

လီချင်းတန်က.....

“မလွယ်ရအောင် သူက ဘာကောင်မို့လဲ”

“သူ့စခန်းက ခဲရာခဲဆစ် ထက်ရတဲ့စခန်းကွ၊ ကိုယ်ဖော့ပညာ မကျွမ်းရင် တက်ရခက်လို့ တွေ့ရငဲ့ မလွယ်ဘူးလို့ ပြောတာပါကွာ”

“ဪ.....”

“ကဲ....ငါတို့ ကျောက်ရိုင်းတောင်ကို ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ငါ့နေရာဟာ တောင်ပေါ်ကိုတက်ဖို့ အခက်အခဲဆုံး နေရာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ အားလုံး သတိဝီရိယရှိကြပါ”

သူက ခေါင်းဆောင်သူပီပီ အဖွဲ့သားများအားသတိပေးလိုက်သည်။

“ကဲ....တက်ကြမယ်”

သူတို့သည် ကျောက်ရိုင်းတောင်ကို စတင်တက်ကြတော့လေသည်။

ထန်ပိုးထိုက်သည် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး.....

“ရာဘီဥတု သာယာပယ်၊ ငါတို့ ဘောင်ပေါ်ကို တက်ရတာ မလွယ်ကူတာပေါ့”

ယူတို့သည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ၊ သစ်ပင်များ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော ဘောင်ပေါ်သို့ တက်ကြသောအခါ အား

၂၃၆ ● ဆတ္တသီလ နေလင်းအောင်

လုံးကိုယ်ဖော့ပညာ ကျွမ်းကျင်ကြသဖြင့် ခက်ခဲသော်လည်း မတက်နိုင်သူ မရှိကြပေ။

တောင်လယ် တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ လရောင် ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

မည်းမည်းအရိပ်များကို တောင်အထက်တွင်တွေ့ရသဖြင့် ယန်ပိုးထိုက်က အားလုံးကို ရပ်တန့်စေသည်။

“တောင်ထိပ်မှာ မည်းမည်းအရိပ်ကြီးတွေ့ရတယ်၊ ဘာ တွေ့မှန်းမသိဘူး၊ ဒီတော့ ဒီနေရာမှာ ခဏနားမယ်”

သူတို့သည် ထိုနေရာ၌ အားလုံးရပ်နားလိုက်ပြီးကိုယ်စီ အနားယူကြ၏။

တန်ပိုးထိုက်က....

“ကဲ....အားလုံး ဒီမှာအိပ်နိုင်ပြီ၊ မနက်ကျမှ ဆက်တက် မယ်”

သူတို့သည် ကိုယ်စီကိုယ်စီ အိပ်စက်ကြလေသည်။ လူ အားလုံး အိပ်မောကျစဉ်လောက်တွင် လူရိပ် တစ်ရိပ်သည် ဖြည်းညင်းစွာ ထလာလေသည်။

အချစ်အစုန်းစားနိဗ္ဗိဒ်း(၃-ဇာတ်ဆိမ်း) ● ၂၃၇

ဖင်းယုသည် အိပ်မပျော်ပေ။ ထိုလူရိပ်ကို စောင့်ကြည့် သည်။

“ဟင်....လီပိုး”

သူ့ရင်ထဲမှ အော်လိုက်လေ၏။

လီပိုး အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ တိတ်တဆိတ် ထပါ သနည်း။

လီပိုးသည် လီဆူရှင်း၏ ညီမအရင်းဖြစ်သည် မဟုတ် ပါလော့။

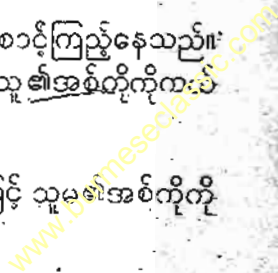
သို့သော်....

လီပိုးသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ထပါသော်လည်း နေရာမှ မရွေ့ချေ။

သူမသည် တောင်ပေါ်သို့သာ မျှော်ကြည့်နေသည်။

ဖင်းယုသည် မျက်စိဖွင့်၍ အသာ စောင့်ကြည့်နေသည်။ လီပိုးသည် နေရာမှမရွေ့ချေ။ သူမသည် သူ၏အစ်ကိုကိုကပ် တင်လိုနေသလား။

သူမကို ဖခင်က သေမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် သူမ၏အစ်ကိုကို လက်စားချေလိုနေသလား သူမသိပေ။

မကြာမီ...

လီပိုးသည် သူမ၏ နေရာ၌ ပြန်အိပ်လေ၏။ တကယ်တမ်း တွင် ဖင်းယုတ်နားယာက်တည်း နိုးနေသည် မဟုတ်ပါ။

တန်ပိုးထိုက်နှင့် ယူချင်းထန်တို့လည်း နိုးနေကြပါသည်။

သို့သော်....

သူတို့သည် အိမ်ရာမှ မထကြပါ။ အိပ်ရာထဲမှ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြပါသည်။

လီပိုး ပြန်လည် အိပ်ခက်သွားသောအခါ သူတို့လည်း မသိသော သက်ပြင်းချမိကြ၏။

ယူချင်းထန်၊ ဖင်းယုတ်နှင့် လီပိုးတို့သည် ဗို၊ မသိုင်းကျွမ်းကို လေ့ကျင့်ကြရင်း သိုင်းပညာရပ်တစ်ခုကို တီထွင်မိကြလေသည်။

ထိုပညာရပ်ကား သုံးပွင့်တစ်ခိုင် သိုင်းကွက်ပေတည်း။

သူတို့သည် ကောင်းကင်နဂါးကို ထိုသိုင်းကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ကြမည် ဖြစ်သည်။

မကြာခင် မိုးလင်းလာလေ၏။

သူတို့လေးယောက်သည် ထကြပြီး ခရီးဆက်ကြသည်။ သူတို့သည် သစ်ပင် အလွန်ထူထပ်သော လမ်းခရီးကို ဖြတ်သန်းနေကြလေ၏။

ဝှက်စောသံများပင် ကြားရသည်။

“ခဏ ဂုပ်ဦး”

ဇားဟီလူးက လက်ပြု၍ အရပ်ခိုင်းသည်။

အားလုံး ရပ်လိုက်ကြ၏။

သူတို့ဆီကို လေပြည်ဝေလာသည်။

လေအဝေတွင် မွှေးကြိုင်သည့် ရနံ့တစ်ခုကို ရှုမိလိုက်ကြသည်။

“တယ့်နှယ်လဲ တန်ပိုးထိုက်”

ယူချင်းထန်က မေးလိုက်၏။

တကယ်တမ်းတွင် ဟန်ပိုးထိုက်သည် သိုင်းလောကတွင် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်။

၂၄၀ ● တတ္ထုဆိုထိ နေလင်းအောင်

ယူချင်းထန်မာ သိုင်းလောကထဲ၌ ကျင်လည် ခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်ပေ။

သူသည် ချွဲကင်းသိုင်းပြိုင်ပွဲထဲ ဝင်၌ဖူးသည့် အတွေ့အကြုံသာ ရှိသည်။

* * *

တန်ပိုးထိုက်က...

“အဲဒါ အိပ်မေ့ချပန်းရနဲ့ပဲ၊ အရှေ့စူးစူးကတော့အထဲကို ငါတို့လုံးဝ ဖြတ်သန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အိပ်မေ့ချပန်းရနဲ့ဟာစူးရှတဲ့အဆိပ်ရနဲ့ကွဲ၊ မွန်းကလေးလားလိမ့်မယ်၊ အသက်ရှူလမ်းကြောင်း ကျပ်ပြီး သေဆုံးနိုင်တယ်”

ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် အားလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာကြသည်။

အချစ်အမုန်းစားနိဂုံး (ဒု-စာအုပ်အိမ်) ● ၂၄၁

“ဒီတော့ အဲဒီ အိပ်မေ့ချပန်းတွေရှိတဲ့ သစ်တောကို ကြွေသွားရမယ်၊ အချိန်တော့ နည်းနည်းကြာသွားမှာပေါ့လေ၊ ဒါကြောင့်လဲ ကောင်းကင်နဂါးက ဒီဘက်မှာအစောင့်ချမှထားတာ”

တန်ပိုးထိုက်က အခြေအနေကို ပြောပြလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီပန်းရှိနေတဲ့ တောအုပ်ကိုကြွေရှောင်သွားရမှာပဲ၊ တော်ကြာ ကောင်းကင်နဂါးကို မတိုက်ရဘဲ အားလုံး သေကုန်ကြလိမ့်မယ်”

ဖင်းယုက ပြောဆိုလိုက်၏။

သူတို့သည် အဆိပ်ပန်းရှိသော တောအုပ်ကို ကြွေရှောင်ပြီး ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြ၏။

သူတို့လျှောက်ခဲ့သည့်ခရီးမှာ လမ်းမရှိပေ။

သူတို့တာသာထွင်၍ လျှောက်ကြရခြင်း ဖြစ်၏။

ဤမျှ ကြမ်းတမ်းသော ခရီးလမ်းတွင် မည်သည့် ကင်းစောင့် ဟစ်ဦးကိုမျှ မမြင်ရခြင်းမှာ အဆန်းမဟုတ်ပေ။

သူတို့အားလုံး ပင်ပန်းသွားကြသည်။

၂၄၂ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

တန်ပိုးထိုက်က....

“ဒီနေရာမှာ ခဏနားကြရင် ကောင်းမယ်”

ခေါင်းဆောင် တန်ပိုးထိုက်၏စကားမှာ အလွန်ဆီလျော်သော စကားဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ကိတ်ဖော့ ကျွမ်းကျင်သော သိုင်းသမားများ ဖြစ်စေကာမူ အလွန်အကျွံ ပင်ပန်းလာသောအခါ သူတို့ နွမ်းလျလာသည်။

အားလုံးပင် ဝမ်းပန်းတသာ နားလိုက်ကြ၏။

သူတို့ကွင် ရေအိတ်ကိုယ်ခံ ပါလာကြရာ အားလုံးပင် ရေအိတ်ကိုယ်ခံထုတ်၍ သောက်ကြရလေသည်။

သူတို့အားလုံး အမောအပန်းဖြေကြသည်။ အတန်ကြာ သော် တန်ပိုးထိုက်က....

“ကိုင်း...အမောပြေရင် ခင်းဆက်ကြဦးစို့၊ တော်ကြာ အချိန်ကိုက်မရောက်ရင် အစီအစဉ်တွေအားလုံး ချော်သွားနိုင်တယ်”

အားလုံးပင် ပြိုင်တူထလိုက်ကြ၏။ သူတို့၏ခရီးကိုစတင်ကြသည်။

အချစ်အခန်း ခားနီဝုံး (ဒု-ဇာတ်ဆိမ်း) ● ၂၄၃

အချို့ တောင်စောင်းများမှာ အလွန်ပင် မတ်စောက်လှသဖြင့် သူတို့တွင်ပါလာသော ကြိုးများကို အသုံးပြုကြရသည်။

ဤနည်းဖြင့် သူတို့သည် အောင်ပေါ်သို့ ဘစ်ထင်ချင်း တက်လာခဲ့ကြသည်။

မကြာမီ သူတို့သည်တောင်ထိပ်ရှိလိုက်ဂူကြီးကိုတွေ့လိုက်ကြရသည်။

“တွေ့လား...အဲဒီကျောက်လိုက်ဂူပဲ”

တန်ပိုးထိုက်က ညွှန်ပြလိုက်၏။

“ဘာလဲ...အဲဒီလိုက်ဂူက ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်း နတ် လိုက်ဂူလား”

“ဟုတ်တယ်...ဒီဂူက ဒီနေရာကမို့ မြင်နေရတာ၊ ဒီပြင်နရာ ရောက်သွားရင် မမြင်ရတော့ဘူး၊ သစ်ပင်တွေ ကွယ်သွားတော့ ဘယ်မြင်ရတော့မလဲ”

တန်ပိုးထိုက်ပြော၍သာ ကျောက်လိုက်ဂူမှန်း သိရသည်။

၂၄၄ ● ဓမ္မသီလ နေထိုင်ဆောင်

ထိုနေရာသို့ရောက်ရန် အနည်းဆုံး ငါ့နာရီခန့်ကြာ
ပေးဦးမည်။

ယူချင်းထန်သည် စိတ်တွင်းမှကြုံးဝါးလိုက်၏။

“ပျံလေတဲ့ငှက်ခါး နားကာမှ သိစေမယ် လိဆူ
ရေ”

အားလုံးသည် တောင်ထိပ်သို့ရောက်ရန် ခရီးဆက်ရလေ
သည်။

အခန်း (၂၂၂)

နဂါးစာန်

မြင်းခွာသံများသည် ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

မဟာမိတ် သိုင်းပေါင်းစုံဂိုဏ်းပေါင်းစုံ ချီတက်လာခြင်း
သည်။

ဟူတန်ဂိုဏ်းက ဦးဆောင်လျက် တိုင်မေ။ ရှောင်လင်
ဂိုဏ်း၊ မိုးနဂါးဂိုဏ်းနှင့် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဂိုဏ်း စသည့်
ဂိုဏ်းတို့သည် ကျောက်ရိုင်းတောင်ဆီသို့ချီတက်လာကြသည်။

www.burmeseclassic.com

၂၄၆ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

သူတို့သည် ရန်သူနယ်နိမိတ်အတွင်း ရောက်ရှိလာကြ သည်။

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ငြိမ်သက်နေသော အခြေအနေ ကို သဘောမကျပေ။

ရန်သူကို သူတို့စစ်ကြေညာပြီးပေပြီ။ ရန်သူသည် သူတို့ အလားကို ကြိုတိုက်ရပေမည်။

ယခုအခြေအနေသည် ငြိမ်သက်နေ၏။ ရန်သူသည် သူတို့ အား ဝိုင်းထားကြလေပြီလော။

ဤအခြေအနေမျိုးမှာ မုန်တိုင်းမတိုက်မီ ငြိမ်သက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိခေ ကြည့်၏။

သူသည် ကောင်းတင်နဂါး၏ ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်ကို သိ ပြီးဖြစ်သည်။

ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုများကို သိရှိပြီးဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့်...

ဆချစ်ဆရုန်းစားနိဗ္ဗာန်(ဒု-စာထိသိမ်း) ● ၂၄၇

သူသည် ကင်းတစ်စိတ်နှစ်စိတ်ကို ရွှေသို့တက်၍ စုံစမ်းရန် အချက်ပြလိုက်၏။

“ကျား”

“ကျား”

မြေကျင်းများထဲမှ ကောင်းကင်နဂါး သိုင်းဂိုဏ်းသား များသည် တွားခနဲ ပေါ်လာပြီး တရုကြမ်း တိုက်ခိုက်လေ တော့သည်။

ထိုနေရာသည် သစ်တောမဟုတ်ပေ။ သစ်ပင်များ မရှိ ပေ။

ထို့ကြောင့် ဖုန်လုံးကြီးများ တလိမ့်လိမ့် တက်လာသည်။

တဒင်္ဂအတွင်း တိုက်သံ၊ ခိုက်သံ၊ အောဟစ်ဆူညံသံများ သည် ထိုပတ်ဝန်းကျင်၌ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းသည် သူ့ဂိုဏ်းသားများ ဝိုင်းပညာ ညှိဖျင်းသည့်အတွက် အခြား လက်နက်တစ်ခုဖြင့် အစားဆိုးထား၏။

ထိုလက်နက်သည် တခြားမဟုတ်။ အဆိပ်လက်နက်များ သာတည်း။

www.burmeseclassic.com

၂၄၈ ● တက္ကသိုလ် ရေနထင်းအောင်

သူ၏ လက်နက်ပုန်းများ၌ အဆိပ်များ သုတ်လိမ်းထားသည်။

ဓား၊ လှံ၊ လေးမြား လက်နက်များအားလုံးတွင် အဆိပ်များ သုတ်လိမ်းထား၏။

ထို့ကြောင့် မဟာမိတ်ဂိုဏ်းသားများမှာ ကောင်းကင်နဂါး ဂိုဏ်းသားများ၏ လက်နက်များမထိလိုက်နှင့် ထိလိုက်သည်နှင့် သေဆုံးသွားရပေမည်။

မြင်းရောလူပါ ရောထွေးနေသဖြင့် သူ့လူကိုယ်လူခွဲခြားရခက်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

သို့သော် ကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်းသားများကားကွဲပြားပါသည်။

ဝတ်စုံနက် ခေါင်းစည်းရှိထားသဖြင့် ကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်းသားများကို ကောင်းစွာ ခွဲခြား၍ရသည်။

ကောင်းကင်နဂါး ဂိုဏ်းသားများသည် နေရောင်ကို မျက်နှာမူ၍တိုက်ကြ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်....

အချစ်အစုန်းစားနိဗ္ဗာန်(ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ● ၂၄၉

သူတို့၌ ရောင်ပြန်ခြင်းကာများ ပါသောကြောင့်တည်း။ သူတို့၏ရောင်ပြန်ခြင်းကာများသည် မဟာမိတ်ဂိုဏ်းသားများ၏ မျက်စိများကို ပြာနှမ်းစေသည်။ ကျိန်းစပ်စေ၏။ မမြင်မကန်း ဖြစ်စေသည်။

မဟာမိတ် ဂိုဏ်းသားများမှာ အဆိပ်လက်နက်များကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရောင်ပြန် ခြင်းကာများကြောင့်လည်းကောင်း ရုတ်တရက် အလစ်အငိုက် ခံရခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း အကျအဆုံး ဝိမိုများပြားသည်။

သို့သော်....

မဟာမိတ်ဂိုဏ်းများ၏ ခေါင်းဆောင် ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သူတို့၏ ဂိုဏ်းသားများကို ဆက်တက်ရန် အမိန့်ပေးသည်။

အဘယ်ကြောင့် သူ ဤသို့အမိန့်ပေးပါသနည်း။ ရှင်းပါသည်။

ကောင်းကင်နဂါး ဂိုဏ်းသားများကို ရေရှည်ဆက်တိုက်နိုင်လျှင် သူအနိုင်ရမည်ကို သိနေသောကြောင့်တည်း။

ကောင်းကင်နဂါး ဂိုဏ်းသားများသည် သိမ်းပညာညှိဖျင်းကြောင်း သူသိသည်။

၂၅၀ ● ကတ္တဆိုလ် နေထင်းဆောင်

ကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်းသားများသည် အရေအတွက်
သာ များသည် အရည်အချင်း ညံ့ဖျင်းသူတို့ စုဝေးနေသည့်
အဝိုင်းအဝန်းသာတည်း။

အမြင်အရမူ ကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်းသားများက အသာ
စီးရနေကြသည်။

သူတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် နောက်၌ကျန်နေသည့် ဂိုဏ်း
သားများကို ရှေ့ဆက်တက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“အားလုံးဆက်တက်”

“ငါတို့နိုင်မယ်”

မဟာမိတ်ဂိုဏ်းသားများကလည်း အခိန်ကို တစ်သေ
မတိမ်း လိုက်နာကြသည်။

မာန်သွင်းအော်ဟစ်ပြီး ဆက်တက်ကြသည်။

ကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်းသားများကို တရကြမ်း ထိုးနှက်
တိုက်ခိုက်ကြသည်။

“ထန်း...ထန်း...ထန်း”

“ချွမ်း...ချွမ်း...ချွမ်း”

ဆချစ်အစုန်းစားနိဂုံး(ဒု-ခေတ်သိမ်း) ● ၂၅၁

“အား...အင့်”

နေရောင်အောက်တွင် ပြုံးပြက်ဝင်းလက်သော ခား၊ လှံ
လက်နက်များသည် အရောင်တဝင်းဝင်းဖြစ်နေ၏။

တိုက်ပွဲကြီးကား အလွန်ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတည်း။

အသေအကျေတိုက်သော တိုက်ပွဲပေတည်း။

မဟာမိတ်ဂိုဏ်းသားများ၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် တဖြည်း
ဖြည်း အင်အားကောင်းလာသည်။

ကောင်းကင်နဂါးတို့၏ ကျောက်ရိုင်းတောင် နယ်ပယ်
အတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းတိုးဝင်လာကြလေ၏။

ကောင်းကင်နဂါး ဂိုဏ်းသားများမှာလည်း သူတို့နယ်
မြေများ ထိုးဖောက်ဝင်နေခြင်းကို အသေအလဲဘေးဆီးနေ
ကြရသည်။

“ဝိုး...ဝှစ်...ဝှစ်”

“ထန်း...ထန်း...ထန်း”

ကောင်းကင်နဂါး ဂိုဏ်းသားများသည် တဖြည်းဖြည်း
အကျအဆုံးများပြားလာ၏။

www.burmeseclassic.com

၂၅၂ ● တက္ကသိုလ် နေထမ်းအောင်

မဟာမိတ် ဂိုဏ်းသားများကလည်း သူတို့နိုင်တော့မည့် အရေးကို မြင်လာကြသဖြင့် အားတက်လာကြသည်။

ကောင်းကင်နဂါး ဂိုဏ်းသားများ အကျအဆုံးများလာခြင်းကြောင့် မဟာမိတ်ဂိုဏ်းသားများသည် ဖိ၍တိုက်ခိုက်ကြ၏။

ရှေ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုးတက်ကြ၏။

ကောင်းကင်နဂါး ဂိုဏ်းသားများမှာ သွေးပျက်လာကြသည်။

သူတို့သည် ပြေးကွက်ကိုရှာလာကြသည်။

အရည်အချင်းမဲ့သူတို့မှာ ဤသို့သာတည်း။

နိုင်လျှင်ဖိခြောက်၍ ရှုံးလျှင် ပြေးပေါက်ရှာကြံကြတော့သည်။

“တောက်”

တိုက်ပွဲကို စီး၍ကြည့်နေသူ ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းသည် သူထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာသဖြင့် ပြင်းထန်စွာ တောက်ခေါက်လိုက်၏။

အချစ်အစုန်းစားနိဗ္ဗာန် (၃-စာအုပ်အစိတ်) ● ၂၅၃

သိုင်းပညာချင်း ယှဉ်တိုက်ကြသောအခါ သူ့ဂိုဏ်းသားများမှာ အလူးအလဲခံကြရတော့သည်။

“တယ်လိုလုပ်မလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်က ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းကို မေးလိုက်၏။

“ဂိုဏ်းသားတွေကို ဆုတ်တော့လို့ အ မိန့် ပေး လိုက်တော့”

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနီးမှ မြင်းတစ်စီးဖြင့် ထွက်ခွာသွားတော့၏။

သူသည် သူတို့ဂိုဏ်းသားများကို ပြန်ဆုတ်ခိုင်းတော့မည်။

“ဆုတ်ခိုင်း၍ကေဥ သူတို့ အသက်ရှင်ပါမည်လော။”

မဟာမိတ် ဂိုဏ်းသားများသည် အဆိပ်သက်နက်များကြောင့် များစွာ အသက်ဆုံးရှုံးကြရသည်။

သူတို့သည် အငြိုးတကြီးဖြင့် တိုက်နေကြသဖြင့် ကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်းသားများကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် မသိရှိပါသလော။

၂၅၄ ● ဆန္ဒသို့မီ နေထိုင်ရေးအောင်

မဟာမိတ်ဂိုဏ်းသားများသည် ကောင်းကင်နဂါး ဂိုဏ်းသားများကို ကျူးပင်ခုတ် ကျူးငုတ်မကျန်ရအောင် ရှင်းလင်းသုတ်သင်နေကြသည်။

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းသည် သူ၏ပြိုကွဲခန်းကို မြင်ရသည်။

နောင် လေးနှစ်ကြာလျှင် ပြန်လာမည်ဟူသော သူ့စိတ်ကူးသည် ယခု အိပ်မက်ဖြစ်သွားပေပြီ။

သို့သော်....

သူသည် အိကို တင်းတင်းကြိတ်ထား၏။

လက်က ဓားရိုးကို တင်းတင်းဆုပ်ထား၏။

သူ၏မာနကား တစ်စက်ကလေးမျှ လျော့ကျမသွားခဲ့ချေ။

အခန်း (၂၉)

တိုက်ခွဲကြီး

ကောင်းကင်နဂါးသည် တိုက်ပွဲ၌ အကြီးအကျယ်ရှုံးနိမ့်ပြီး နောက်ဆုတ်နေရလေ၏။

ရောင်စုံဖြစ်သော မဟာမိတ်တပ်သားတို့က အနက်ရောင်ဝတ်စုံ၊ အနက်ရောင်ခေါင်းစည်း ဝတ်ဆင်ထားသော ကောင်းကင်နဂါး ဂိုဏ်းသားများကို လိုက်လံ သုတ်သင်နေသည်။

ကောင်းကင်နဂါး ဂိုဏ်းသားများသည် လက်ပန်းကျနေလေပြီ။

၂၅၆ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် မဲပြုံး ပြုံးလေ၏။

ကောင်းကင်နဂါးသည် မဟာမိတ် ဂိုဏ်း သား များ ကို မျှော်လင့်သည့်အချိန် မမျှော်လင့်သည့်နေရာ၌ အဆိပ် လက် နက်ပုန်းများဖြင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

ပထမ၌ မဟာမိတ်ဂိုဏ်းသားများ အကြီးအကျယ် ဆုံးရှုံး ပျက်ဆီးခဲ့သည်။

သို့သော်....

သူတို့သည် လန်ပိုးဆုတ်မသွားချေ။

သဲသဲမဲမဲ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်သဖြင့် ယခု ကောင်းကင် နဂါး ဂိုဏ်းသားများ ဆုတ်ခွာရပေပြီ။

သူတို့သည် မကြာမီ သူတို့စခန်းများသို့ ကိုယ်လွတ်ရန်၌ ပြေးကြတော့သည်။

ယခုအချိန်လောက်တွင် ဓားဘီလူးတန်ပိုးထိုက်နှင့်ယူခိုက် ထန်တို့သည် ကောင်းကင်နဂါးကို နောက်ပိုင်းမှ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်နေလောက်ပေပြီ။

ဤသည်ကို လီဆူရှင်း သိမည်မဟုတ်ပေ။

အချစ်အဇုန်းစားနိဂုံး (ဒု-ဇာတ်ဆင်း) ● ၂၅၇

တိုက်ပွဲမြေပြင်၌အလောင်းချင်း ထပ်နေ၏။

အနိုင်အရှုံးလည်း သိသာ လာခဲ့ချေပြီ။

မဟာမိတ်ဂိုဏ်းသားများသည် ပထမ၌ အကျအဆုံးများ ပြားခဲ့၏။

သို့သော် နောက်ဆုံး၌ကောင်းကင်နဂါး ဂိုဏ်းသားများ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကျဆုံးနေတော့သည်။

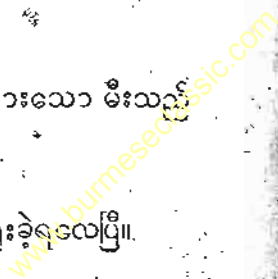
ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် လေ့ကောင်းများက ဒဏ်ရာရ သူများကို နောက်တန်းသို့ ပြန်လည် သယ်ဆောင် ဖေသည်။

ဒဏ်ကြေ ဆေးများ၊ အဆိပ် ဖြေဆေးများ တိုက်ကျွေး သည်။

လူနာများကို ကယ်ဆယ်ခြင်း၊ ကုသခြင်းများ ပြုလုပ်စေ သည်။

သိုင်းကျမ်းတစ်စောင် ခိုးယူရာမှ ဖြစ်ပွားသော မီးသည် အကြီးဆုံးမီးအဖြစ် လောင်ကျွမ်းခဲ့လေပြီ။

လူပေါင်း မြောက်မြားစွာ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေပြီ။

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် မဟာမိတ် တပ်သားများကို ဦးဆောင်၍ အပြီးသတ်တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲရန် ချီတက်လာလေသည်။

ထိုအချိန်၌ တန်ပိုးထိုက်၊ ယူချင်းထန်၊ ဖင်းယုနှင့် လီပိုးတို့သည် ကောင်းကင်နဂါး၏ဂူအားနာဘက်သက်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

သူတို့သည် ကောင်းကင်နဂါး၏ ထွက်ပေါက်ကိုပိတ်ဆို့နိုင်ခဲ့လေပြီ။

တန်ပိုးထိုက် နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးနှင့်ပိတ်၍ သတိပေးလိုက်သည်။

“ရှါး”

အားလုံးပင် အကာအကွယ် ပြေးကပ်လိုက်ကြ၏။

ကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်သည် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ယူချင်းထန်သည်လူစားခန့်ခွန် ဝင်သွားပြီး ထိုနှစ်ယောက်၏ ကျောပြင်သို့ လက်ဝါးဖြင့် ချိတ်ချလိုက်လေ၏။

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

ကောင်းကင်နဂါး ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်သည် မျှော်တော့သွားလေတော့သည်။

ယူချင်းထန်၏ ရိုက်ချက်က ငြင်းထန်လှသည်။

ကောင်းကင်နဂါးဂိုဏ်းသား နှစ်ဦးစလုံး သေဆုံးသွားကြလေပြီ။

သူတို့သည်ဂူထဲသို့ အားလုံးပြေးဝင်လိုက်ကြသည်။

“ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး”

“ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်”

ရုတ်တရက်ပင်...လေတိုးသံများကြားလိုက်ရသဖြင့် အားလုံးသည် ပြားပြားဝပ်မောက်လိုက်ကြသည်။

ရန်သူများသည်သူတို့သေယောက် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်ကို သိရှိသွားကြလေပြီ။

သူတို့လေးယောက်သည်ကိုယ်ကိုလှိုမိကာ ရှေ့သို့တိုးသွားလေသည်။

ခြားသမားများအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ခုန်ထပြီး မြားသမား အုပ်စုထဲသို့ ဝင်တော့၏။

“ဝိုး”

“ဗုန်း”

“ဝစ်”

တန်ပိုးထိုက် ရိုက်ချလေတော့သည်။

ကောင်းကင်နဂါး ဂိုဏ်းသားများမှာ သိုင်းပညာအမည်သို့မျှ မယှဉ်နိုင်ပေ။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားသည်။

ယူချင်းထန်၊ ဖင်းယုနှင့် လီပိုး တို့သည်လည်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ရန်သူများသည် သူတို့အား ရင်မဆိုင်နိုင်ပေ။

အားလုံး သေဆုံးကျန်ကြသည်။ တိုက်ပွဲသည် လျင်မြန်စွာ ပြီးစီးသွား၏။

သူတို့သည် လိုဏ်ဂူထဲ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

အတားအဆီးအားလုံးကို သူတို့ ဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့ပြီဟု ထင်မြင်သည်။

သို့သော်.... သူတို့ထင်သလို မဟုတ်ပေ။

“ဟေ့...မင်းတို့ကို ဒီဂူထဲ ဘယ်သူက ဝင်ခွင့်ပေးလို့လဲ”

သံကောက်ကိုင် သိုင်းသမားက အော်ဟစ်လိုက်သည်။ သူ့နောက်တွင် ဓားသမားတစ်ဦးပါလာသည်။

နှစ်ဦးစုလုံးမှာ ကောင်းကင်နဂါး အားကိုးရသောသိုင်းသမားသာ ဖြစ်သည်။

* * *

သူတို့သည် အဆင့် မနိမ့်လှပေ။

အခြားဂိုဏ်းမှ အဆင့်သိုင်းသမားများနှင့် တန်းတူသည်။ သို့မျှသည်။

သံကောက်ကိုင် သိုင်းသမားနှင့် ဓားသမားတို့သည် သူတို့ကို ကိုင်ဆောင်ထားသည့် လက်နက်များကို ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်ပြနေသည်။

၂၆၂ ● အတ္တသိင်္ဂါ နေဏင်းဆောင်

“ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး”
“ဝှံ့...ဝှံ့...ဝှံ့”

သူတို့သည် တန်ပိုးထိုက်နှင့် ယူချင်းထန်တို့နှင့် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

တန်ပိုးထိုက်သည် သံကောက်ကိုင် သိုင်းသမားနှင့်လည်းကောင်း၊ ယူချင်းထန်နှင့် မားသမားသည် လည်းကောင်း တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

“ဝိုး”
“ဒုတ်”

သံကောက်ကိုင် သိုင်းသမား၏ ပြင်းထန်လှသော တိုက်ခတ်သည် တန်ပိုးထိုက်ကို မလိပေ။

တန်ပိုးထိုက်၏ ကန်ချက်၊ တစ်ချက်က သူ့ကို ထိသွားသည်။

“ဝိုး...ဝှံ့”

မားသမားကလည်း အဆင့်မြင့်မြင့် ထိုးခတ် တိုက်ခိုက်လက် ရှိသည်။

အချင်းအစုန်းစားနိဗ္ဗိဒ်း(ဒု-ဒ-တ်ဆိမ်း) ● ၂၆၃

ယူချင်းထန်ကလည်းလွတ်ရုံကလေး ရှောင်တိမ်းနေသည်။
“ဒုတ်”

ထိုစဉ် သံကောက်သိုင်းသမား၏ သံကောက် ထြီးသည် နံရံ၌ သွားစိုက်နေသည်။

သူသည် ကြောက်အား လန်အားဖြင့် ဆွဲထုတ်နေသည်။
တန်ပိုးထိုက်သည်အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံပေ။
လက်ဝါးနှင့် ကျောပြင်ကို ခိုက်ချလိုက်သည်။

“ဗုန်း”
“အား”

သံကောက်ကိုင် သိုင်းသမားမှာ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး လဲကျသွားလေသည်။

သွေးများပွက်ခနဲအန်ပြီး သေဆုံး သွားလေသည်။

မားသမားမှာ သူ့မျက်စိရှေ့မှောက်၌ သံကောက်သိုင်းသမား သေဆုံးသွားသည်ကို မြင်ယောအခါ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

၂၆၄ ● ထက္ကသိုလ် နေထင်းအောင်

သူ၏ခားကွက်များသည် အမှားမှား အယွင်းယွင်းဖြစ်လာသည်။

ကြောက်လန့်စိတ်သည် အမှားအယွင်းကို ဖြစ်ပေါ်စေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဗုန်း”

ယူချင်းထန်သည် ခားသမားအားခြေကန်ချက် တစ်ချက် ပစ်ကန်လိုက်ရာ ခားသမားမှာ ဟာကွက်ဖြစ်ပေါ်နေသဖြင့် အကန် ခံလိုက်ရ၏။

ခားလည်း လွတ်ကျသွားသည်။

“ဗုန်း”

“အား”

ယူချင်းထန်က ထက်ဝါးတစ်ချက်ရိုက်လိုက်ရာ ခားသမားမှာ မရွှေောင်နိုင်တော့ပေ။

နောက်ဆုံး သေဆုံးသွားလေ၏။

ဂူကြီး၏ အရှေ့ဘက်တွင် မဟာမိတ်ဂိုဏ်းသားများသည် စုရုံး ရောက်ရှိလာသည်။

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ဂူကြီး၏ အရှေ့ဘက်ကိုစီးမိသွားလေပြီ။

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အော်ဟစ်လိုက်၏။

အချစ်အစုန်းစားနိဗ္ဗာန်(ဒု-စာထိသိမ်း) ● ၂၆၅

“လီဆူရှင်း မင်းကိုစဉ်းစားဖို့ အချိန်ပေးပြီးပြီ၊ အခု အချိန်ထပ်ပေးလိုက်မယ်၊ လိုင်းကျမ်းစာအုပ်အပ်မလား၊ မင်း အသေခံမလား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအသံသည် ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

ဂူကြီးဟစ်ခူလုံး ငြိမ်သက်နေ၏။

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းထံမှ မည်သည့် တုံ့ပြန်သံမျှ မကြားရချေ။

လီဆူရှင်းသည် အကြံကုန်ဂဠုန်ဆားချက်သည့်အနေဖြင့် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်နေပြီလော။

သူ၏ နောက်ပိုင်းကိုလည်း တန်ပိုးထိုက်နှင့် ယူချင်းထန် တို့က ပိတ်ဆို့ပြီးလောက်ပေပြီ။

ကောင်းကင်နဂါးသည် နဂါးဟူ၍ အမည်ခံထားသဖြင့် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ပြေးမည်လော၊ မြေလျှိုး၍ပြေးမည်လောဟူသည်ကိုမူ ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မသိနိုင်ပေ။

ဆချစ်ဆဇနိုးစားနိဝုံး (ဒု-ခေတ်သိမ်း) ● ၂၆၇

သူ၏ဂူအနောက်ပေါက်ကိုလည်း ရန်သူအချို့က ပိတ်ဆို့ထားလေပြီ။

သူသည် ကောင်းကင်နဂါးဆိုသော်လည်း တကယ့်နဂါးမဟုတ်။

လူနဂါးသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မြေလျှိုး၍လည်းမပြေးနိုင်၊ မိုးပျံ၍လည်းမပြေးနိုင် ဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံး၌ သူသည်ရန်သူများနှင့် အသေအကျေတိုက်ခိုက်ရန်သာ စောင့်နေလိုက်တော့သည်။

ရန်သူများသည် သူ့အားအမဲဖျက်သလို လက်စားချေကြပေတော့မည်။

လီဆူရှင်းသည် သိုင်းကျမ်း၏ နောက်ဆုံးစာရွက်ကို မီးထဲပစ်တည့်လိုက်၏။

“ရှပ်...ရှပ်...ရှပ်”

“ရှပ်...ရှပ်...ရှပ်”

ခြေသံများ။

အခန်း (၂၄)

အေးနိဝုံး

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းသည် သိုင်းကျမ်းစာရွက်များကို တစ်ရွက်ချင်း ဆွဲထုတ်ပြီး မီးပုံထဲသို့ ထည့်နေ၏။ သူသည် အလွန်ဆိုးရွားယုတ်မာသူဖြစ်၏။

သူသည် သိုင်းကျမ်းထဲမှ ပညာရပ်များ အားလုံးလိုလို ရရှိပြီးဖြစ်သဖြင့် သိုင်းကျမ်း ပျက်စီးသွားသော်လည်း နှမြောတုန်တိုခြင်း မရှိတော့ချေ။

သူသည် သူ့ဇိုက်ကို ဟူတန်ဂိုဏ်းက ထွက်ပေါက်ခဲ့အောင် ပိတ်ဆို့ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း သိနေသည်။

၂၆၈ ● အတ္တဆိုထိ နေထင်းအောင်

ခြေသံများ ကြားရလေပြီ။

တန်ပိုးသိုက်၊ ယူချင်းထန်၊ ဖင်းယုနှင့် လီပိုး တို့သည် သူ့အား ဝန်းရံလိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ် လူချိပ်တစ်ခုသည် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဝင်လာပြီး ယူချင်း ထန်ကို တိုက်ခိုက်လေ၏။

“ဝုန်း”
“ဖြန်း”

ယူချင်းထန်သည် လှည့်ရိုက်လိုက်၏။

ထို့နောက်လျင်မြန်စွာ လည်ကုတ်ကို ကိုင်ဆွဲ လိုက်သည်။ ယူချင်းထန်၏ပညာမှာ အဆင့်မြင့်လှသဖြင့် တစ်ဖက် ရန်သူမှာ ယူချင်းထန်၏ လက်ထဲ၌ ပါလာလေ၏။

ထိုသူ မည်သူနည်း။

ထိုသူမှာ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်ပါသည်။

ယူချင်းထန်သည် ထိုသူကို ပစ်ချလိုက်၏။

“ဝုန်း”

ထိုသူမှာ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်နယ် ပစ်ကျသွားလေ၏။

အချစ်အစုန်းစားနိဗ္ဗာန်(ဒု-ခေတ်သိမ်း) ● ၂၆၉

ကျွန်ုပ်လူသုံးယောက်သည် လီဆူရှင်းကိုသာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ကောင်းကင်နဂါး၏ လက်ထောက်ဂိုဏ်းမျှပ်သည် ဒေယီးဒေယိုင်ဖြင့် ထလာသည်။

သူသည်ယူချင်းထန်ထံသို့ ပြေးဝင် လာလေသည်။

“ဝုန်း”
“ပုန်း”

ကောင်းကင်နဂါး လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်မှာ လွင့်ထွက်သွားသည်။

သူသည် အလွန်ခံနိုင်ရည်ရှိသူ ဖြစ်၏။ ဒေယီးဒေယိုင်ဖြင့်ပြန်ထလာပြန်သည်။

သူသည် မာန်သွင်းအော်ဟစ်ပြီး ယူချင်းထန်ကို ပြေး၍ တိုက်ခိုက်ပြန်၏။

ယူချင်းထန်သည် မညာတော့ပေ။

ကောင်းကင်နဂါး လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်တို့ လက်ဝါစောင်းဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။

“ဖြောင်း”

“အား”

ယူချင်းထန်၏/ရိုက်အားမှာ အလွန်ပြင်းထန်လှ၏။ ထက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်မှာ ဝုန်းခနဲပစ်ကျသွားပြီး လုံးဝ မလှုပ်နှိုင်တော့ပေ။

ထိုအခါ...

အားလုံးက လီဆူရှင်းအား ဝရုခိုက် ကြည့်မကြတော့သည်။

လီဆူရှင်းသည် ထချပ်ထိုက်ပြီး တစ်ယောက်စီကြည့်လိုက်သည်။

အားလုံး သူ့ရန်သူချည်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

သူညှိမလီပိုးကိုလည်း သူ့ဖခင်ရော သူ့ရောရန်သူစာရင်း သွင်းထားသည် မဟုတ်ပါလော။

လီပိုးက....

“စိတ်ညှော့လိုက်ပါတော့အစ်ကို၊ အစ်ကို အများတွေ အများကြီးလုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ပြင်ရေတဲ့အများတွေ အများကြီး

လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အစ်ကို အသက်ကို နှုမြောရင် ဝန်ချတောင်းပန်ပြီး သိုင်းကျမ်းကို ပေးအပ်သင့်ပါပြီ”

“ကား...ဟား...ဟား...ဝန်ချတောင်းပန်ရမယ် ဟုတ်လား၊ တော်စမ်း၊ နင်ဟာ သူ့ခိုးခားမိုးကမ်းတဲ့ ညီမပဲ၊ ငါ့ရန်သူတွေထဲမှာ နင့်ကိုတွေ့လိုက်ရလို့ ငါ့မအံ့ကြပါဘူး”

ကောင်းကင်နဂါးလီဆူရှင်းသည် ညီမဖြစ်သူအား မီးတောက်မတတ် ချက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်း ခြေထောက်လေသည်။

ဟန်ပိုးထိုက်သည် ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းအား ဖောင်းဖျ၍ ရတော့မည် မဟုတ်သည်ကို သိလိုက်မိသည်။

ကောင်းကင်နဂါးလီဆူရှင်းသည် စိတ္တဇသိုင်းသမား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

သူ၏ မထမာမှုကို သိုင်းပြိုင်ပွဲ၌ ဖင်းယုက ဝန်ခံခဲ့သည်။

အရှက်ကွဲခဲ့သည်။

ထို့နောက် သိုင်းကျမ်းကို သွားရောက်ခိုးယူခဲ့သည်။ ထို့နောက် သိုင်းလောကကို ခုကွပေးချေသည်။

“မင်းတို့ ငါ့ကိုတိုက်မလို့လား”

တန်ပိုးထိုက်က ရယ်မောလိုက်၏။

“ဒါကို ပြောဖို့လိုသေးလို့လား၊ မင်း ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့သိုင်းလောကသားတွေ အများကြီးပဲ။ ဒီမျက်နှာတွေကို ထောက်ထားပြီး မင်းကိုငါတိုက်ခိုက်ရမှာပဲ။”

ယူချင်းထန်က အံ့ကြိတ်၍ ပြောလိုက်၏။

“ပထမအချက်အနေနဲ့ ငါပြောချင်တာက ငါ့အတွက် အကြွေးပဲ။ မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ အဆိပ်အတွက် ငါ့ဘဝမှာ အထိမတန် ဒုက္ခမရောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒုတိယအချက်ကတော့ ငါ့ဆရာတိယန်စင်းအတွက်ပဲ။ ငါ့ဆရာကို မင်းသတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါကတော့ ဒုတိယအကြွေးပဲ။”

“အေး...ဒါဖြင့်လဲ တိုက်ကြတာပေါ့ကွာ”

“ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်”

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းသည် ခုန်ဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

ယူချင်းထန်က ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။ သူ့ရှောင်တိမ်းပုံမှာ အလွန်လှပသည်။

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းသည် လက်နက်မဲ့သိုင်းပညာ တတ်မြောက်ထားသော်လည်း သူ၏ညာဘက်လက်၌ ချွန်မြိသော သံလက်ကြီးတစ်ခု တပ်ဆင်ထားသဖြင့် လက်နက်တစ်ခု ရှိနေသလိုဖြစ်နေသည်။

ထိုသံလက်ကြီးဖြင့် အထိုးခံရလျှင် တစ်ချက်တည်းနှင့် သေဖွယ်ရာသာ ရှိတော့သည်။

“သတိထား”

ဖင်းယုနှင့် လီပိုးက ပြိုင်တူ အော်လိုက်သည်။

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းသည် မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဖြစ်နေ၏။

သူသည် ထူးဆန်းသည့်သိုင်းကွက်များကို မတွေ့ဖူးဘဲဖြစ်နေသည်။

ဖြစ်မည့်သာဖြစ်သည်။

ဤသိုင်းကွက်များမှာ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းမှ လီပိုး ခိုးယူလာသည့် သိုင်းကွက်များတည်း။

လီဆူရှင်းသည် ထိုသိုင်းကွက်များကို အသေအလဲ ရှောင်
တိမ်းနေရ၏။

“ကျွန်မတို့လဲ ဝင်တိုက်မယ်”

ဖင်းယုက ပြောလိုက်၏။

လီပိုးကလည်း....

“ကျွန်မလဲ ဝင်မယ်”

သူတို့သည် ပြောပြောဆိုဆို ခုန်ဝင်ကြလေ၏။

ထို့နောက်....

သုံးပွင့်ဆိုင် သိုင်းကွက်ဖြင့် လီဆူရှင်းကို တိုက်ခိုက်လေ
တော့သည်။

“ဝုန်း”

ယူချင်းထန်သည် လက်ဝါးနှင့် ရိုက်ချလိုက်၏။

“ဖုန်း”

ဖင်းယုကလည်း တိုက်ခိုက်၏။

“ဝုန်း”

လီပိုးကလည်း တိုက်ခိုက်လေ၏။

ကောင်းကင်နဂါးမှာ ဆက်တိုက် ရှောင်တိမ်းရသည်။

“ဖုန်း”

ယူချင်းထန်၏ရိုက်ချက်တစ်ချက်သည် ထိသွားလေ၏။

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်း လွင့်ထွက်သွားသည်။ သူ
သည် ခေါင်းကို ခါယမ်းထလာသည်။

ကောင်းကင်နဂါး လီဆူရှင်းမှာ ယူချင်းထန်၊ ဖင်းယုနှင့်
လီပိုးတို့၏ တိုက်ကွက်များကို လွန်စွာ အံ့ဩမိသည်။

ယခုတိုက်ခွဲအခြေအနေအရ သူ ခံဘက်ဘချည်း ဖြစ်နေ
သည်။

သုံးယောက်ပေါင်း တိုက်ကွက်သည် မျက်စိထဲတွင် ရှုပ်
ထွေးလှသဖြင့် သူ လွတ်အောင် ရှောင်တိမ်းနေရသည့်
ခက်ခဲပင်လော။

သူတို့သုံးယောက်ကို လူစုခွဲမှသာ သူ အောင်ပွဲဆင်နိုင်ပေ
မိမ့်မည်။

၂၃၆ ● အတ္တဆိုက် နေထင်းအောင်

“ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး”

သံလက်ကြီးသည် လေထဲတွင် တဝိုးဝိုးမြည်နေ၏။

သူသည် လီပိုးကို အဓိကထား၍ တိုက်သည်။ လီပိုး
လှိုင့်၍ရှောင်ထွက်ရ၏။

သူသည် လီပိုးကို ဆက်၍တိုက်ခိုက်သည်။ သို့မှသာ
ကွင်းဆက်သုံးဆက်အနက် တစ်ဆက် ပြုတ်သွားပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၂၅)

“ဒုတ်...ဒုတ်”

သံလက်ကြီးသည် ကြမ်းပြင်၌ တဒုတ်ဒုတ်ဖြင့် စိုက်နှစ်
ဝင်နေ၏။

“ညီမလီပိုး...သတိထား”

ယူချင်းထန်က အော်ပြောလိုက်သည်။ ယူချင်းထန်သည်
လီပိုးအတွက် စိုးရိမ်တကြီး ဝင်ရောက်လိုက်သည်။ ဤသည်
ခုတ်သူ အများပင်။

“ဖြောင်း”

ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် လက်ပြန်ရိုက်လိုက်ရာ ယူချင်းထန်ထိ သွားပြီး လွင့်ထွက်သွားသည်။

“လာကြလေကွာ၊ မင်းတို့ ငါ့အကြောင်း သိရမယ်”

ထိုအခါ လီပိုးသည် ယူချင်းထန်အတွက် စိုးရိမ်သွားပြီး ချိပ်ခနဲခနဲဝင်လိုက်လေ၏။

“အစ်ကိုယူချင်းထန်...အစ်ကို...အစ်ကို”

ဖင်းယုသည် လီပိုး၏ ဟာကွက်ကို သိရှိသည်။ ထိုဟာ ကွက်ကိုဖြည့်ဆည်းရန် သူ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

သို့သော် သူမ အနည်းငယ် နောက်ကျသွား၏။

လီဆူရှင်း၏ သံလက်ကြီးသည် လီပိုး၏ ကျောပြင်အား စိုက်နှစ်ဝင်သွား၏။

“ဒုတ်”

“အား...အစ်ကို”

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ဖင်းယု၏ လက်ဝါးရိုက်ချက် သည် လီဆူရှင်းအပေါ် လာကျ၏။

“သေပေတော့”

“ဝုန်း”

လီဆူရှင်းမှာ လွင့်ထွက်သွား၏။ သူသည် သွေးအန်သွား သည်။

“ညီမ...ညီမ လီပိုး”

“ညီမ...ညီမ မဒသရဘူး၊ ညီမ လုံးဝ မသေစေရဘူး” ယူချင်းထန်သည် လီပိုးကို ပွေ့ချီပြီး နားတမ်းပြောနေ သည်။

* တန်ပိုးထိုက်လည်း ပြေးလာသည်။ ဖင်းယုကတော့ လီ ဆူရှင်းရှေ့၌ မားမားကြီးရပ်နေ၏။

သူ၏ အတိတ်မှ ရန်ငြိုးကို အပြတ်လက်စားချေရပေ တော့မည်။

“နင် သေဖို့သာပြင်ထား”

“ဟား...ဟား...ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ နင်သေမလား ငါ့သေမလားဆိုတာ”

“ဝေ့”

၂၇၀ ● ထက္ကိထိ နေလင်းအောင်

လီဆူရှင်း သွေးများ ထိုးအန်နေသည်။

ယူချင်းထန်နှင့် တန်ပိုးထိုက်တို့မှာ လီပိုးကို ကယ်တင် နိုင်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။

သို့သော် မကယ်တင်နိုင်တော့ပါ။ လီပိုးသည် မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်၏။

“အစ်ကို...အစ်ကိုနဲ့ ဖင်” ယု လက်တွဲပြီး ညီမအစ်ကိုကို အနိုင်တိုက်...တိုက်”

လီပိုးသည် စကားကိုဆုံးအောင်ပင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဇက်ကျိုးကျသွားလေ၏။

“လီပိုး”

ယူချင်းထန်သည် အသံကုန်အောင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် လီပိုးအလောင်းကို စာန်ပိုးထိုက်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပြီး လီဆူရှင်းကို ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

ဖင်းယုနှင့် ရင်ပေါင်တန်း ရပ်လိုက်၏။

လီဆူရှင်းက...

“ဟား...ဟား...ဟား...သစ္စာဖောက်မ သေ သွား ပြီ မဟုတ်လား၊ နင်းတို့ပဲ သေရွာသွားဖို့ ကျန်တော့မယ်”

အချစ်အစုန်းစားနိဗ္ဗာန်(ဒု-ဇာတိသိမ်း) ● ၂၇၁

ယူချင်းထန်၏ မျက်လုံးများသည် မီးတောက်များကဲ့သို့ ပြစ်နေ၏။

သူသည် အံ့ကြိတ်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“အေး...ငါတို့လဲသေရွာသွားမယ်၊ မင်းကိုလဲ သေရွာ ကို အပါခေါ်သွားမယ်”

ထို့နောက် ယူချင်းထန်နှင့် ဖင်းယုတို့သည် အပြင်းထန် ဆုံးသော ဖိုသိုင်းကွက်များနှင့် တိုက်ခိုက်လေထော့၏။

လီဆူရှင်းမှာ ထိုသိုင်းကွက်ကို မည်သို့မျှ မခုခံနိုင်ပေ။ ချာချာလည်နေသည်။

ယူချင်းထန်သည် ပြင်းထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ရိုက်သည်။

“ဝုန်း”

ဖင်းယုကလည်း လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ရိုက်ထုတ်သည်။

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

၂၀၂ ● ဓမ္မဆိုလ် နေလင်းအောင်

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာလေလှိုင်း တုန်ဟည်းသွားလေတော့
သည်။

ကောင်ကင်နဂါး လီဆူရှင်းသည် လေထဲ၌ နှစ်ဆင့်
မြောက်သွား၏။

“ဝုန်း”

သူသည် လေထဲမှ အောက်သို့ပြန်ကျလာ၏။ ယူချင်းထန်
သည် လေထဲမှ ပြန်ကျလာသည်။ လီဆူရှင်း၏ ကိုယ်ကြီးကို
လွှဲကန်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

လီဆူရှင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ လွင့်စဉ် ထွက်သွားတော့
သည်။

ဖင်းယုသည် လွင့်သွားသည့် လီဆူရှင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
နောက်သို့ ခိပ်ခနဲခုန်လိုက်သွားပြီး လက်ဝါးစောင်း ခုတ်ချ
လိုက်၏။

“ဒုတ်”

“ဝုန်း”

ဆချစ်ဆချစ်ခင်းနီဝုံး(ဒု-ဒ-ဒ-ဒ-ဒ-ဒ-ဒ-ဒ-ဒ) ● ၂၀၃

လီဆူရှင်းကား မည်သို့မျှ အသက်မရှင်နိုင်တော့ပေ။

လီဆူရှင်းကား သေဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် မဟာမိတ်ဂိုဏ်း
ပေါင်းစုံမှ ခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် နောက်ရွံ့လာကြ
လေသည်။

“ကိုင်း...ကြည့်ကြ...ကြည့်ကြ၊ သံဝေဂ ယူကြ၊ သိုင်း
လောကကို ဒုက္ခပေးတဲ့လူ၊ သိုင်းလောကကို ဆန့်ကျင်တဲ့
လူဆိုတာဟာ အခုလိုပဲ သေဆုံးကြရမှာပဲ။ ဘူးရဲ့ နောက်
ဆုံးခရီးလမ်းဟာ မရုဏသေမင်းပြည်ကို သွားရခြင်းပဲ”

မဟာမိတ် ဂိုဏ်းပေါင်းစုံမှ ခေါင်း ဆောင် များ သည်
ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်သွားကြလေ၏။

ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ယူချင်းထန်၏ ပခုံးကို ပုတ်
လျက်....

“ဂေါ် ဇင်းကို အောင်မှ အောင်မြင်ပါ့မလားလို့ စိုးရိမ်
နေတာ”

၂၈၄ ● ထက္ကဆိန် နေထင်းအောင်

ယူချင်းထန်က....

“လီဆူရှင်းကိုတော့ သတ်နိုင်လိုက်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့်....”

သူသည် လီပိုး၏အလောင်းကို ပွေ့ယူလိုက်၏။

“ဒါဟာ လီဆူရှင်းရဲ့ညီမ လီပိုးရဲ့အလောင်းပါ။ လီဆူရှင်းက စိတ်ထားယုတ်သလောက် လီပိုးရဲ့စိတ်ထားကတော့ ဖြူစင်လှပါတယ်။ လီပိုးဟာ သိုင်းလောကအတွက် အသက်ပေးသွားပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“အေး.....ငါလဲတွေ့ပါတယ်၊ စိတ်မကောင်းပါဘူ ယူချင်းထန်ရယ်”

ယူချင်းထန်သည် လီပိုး၏အလောင်းကို သယ်ယူလာပြီး ကျောက်ရိုင်းတောင်၏ အမြင့်ဆုံးနေရာတွင် တူး၍ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လိုက်၏။

ဖင်းယုမှာ ယူချင်းထန်၏လက်မောင်းကိုကိုင်၍ လျှောက်လာသည်။

အချစ်အစုန်းစားနိဗ္ဗာန်(ဒု-ခေတ်ဆိမ်း) ● ၂၈၅

သူတို့သည် လီဆူရှင်း တည်းဟူသော သိုင်းလောက၏ အမှိုက်တစ်စကို ရှင်းလင်းနိုင်ခဲ့လေပြီ။

မဟာမိတ်ဂိုဏ်းသားအားလုံး ကျောက်ရိုင်းတောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ယူချင်ထန်နှင့် ဖင်းယုတို့သည် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး မြင်းကိုယ်စီဖြင့် အပြေးကလေး ထွက်လာကြတော့၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ပြန်နှုတ်ဆက်လျက် ငေးကြည့်နေသူမှာ တန်ပိုးထိုက်ဖြစ်သည်။

တန်ပိုးထိုက်သည် ဖင်းယုကို ချစ်နေသူတစ်ဦးဖြစ်၏။

သို့သော်....

ဖင်းယုက ယူချင်းထန်ကို ချစ်နေသည်ကို သိသောအခါ သူ့ချစ်စိတ်ကို သူ ဖွင့်မပြောတော့ပေ။

ဖင်းယုတစ်ယောက် ယူချင်းထန်နှင့် ပျော်ပါစေတော့ဟု သူ ခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။

၂၀၆ ● တတ္ထုသိုလ် နေယင်းဆောင်

သူသည် ဟူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို နှုတ်ခမ်းလျက် တစ်
ကိုယ်တည်း ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ကြော်....

အထီးကျန် တန်ပိုးထိုက်ပေတကား။

ခေတ်သိမ်းပိုင်းပြီး။

တတ္ထုသိုလ် နေယင်းဆောင်